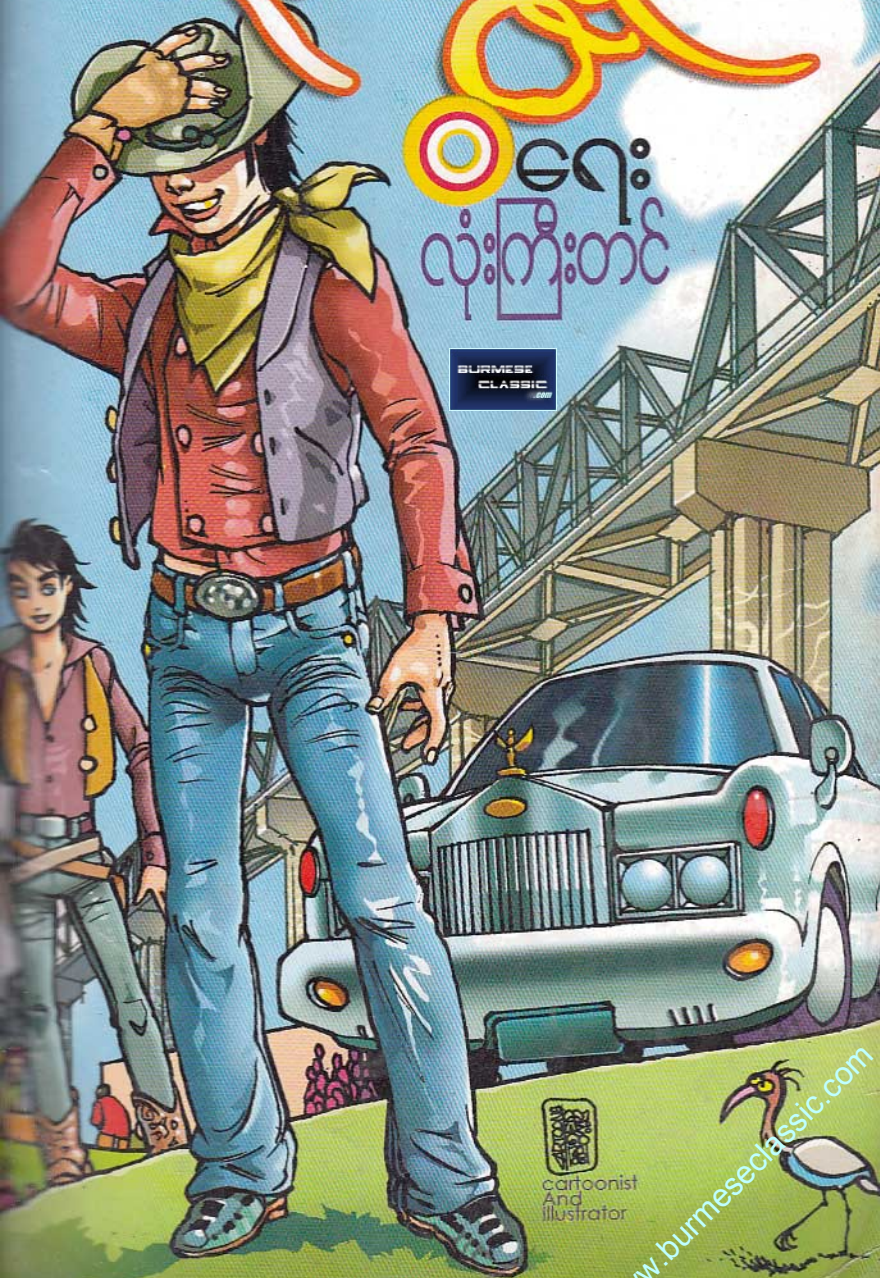

သို့သော်

ရေ
လုံးကြီးတင်

BURMESE
CLASSIC

cartoonist
And
illustrator

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ဒို့အရေး။

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
ခေတ်မီခွဲခြားတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍
စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဇန်တီးနိုင်ငံပစ္စည်းအားသည့်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE
CLASSIC

သို့သော်လည်း
ဇာလုံးကြီးတင်

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာအုပ်အမှတ် ၅၀၀၁၅၈၀၂၀၉၊ မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၂၅၀၆၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနည်းကနဦးပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉၈၀၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀၂၁၃၅၄။

ဝတ္ထုအကြိမ် - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ (စက်တင်ဘာလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

၈၉၅.၈၃

နတ်ရွာမိုး

ဝရေလုံးကြီးတင် / နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

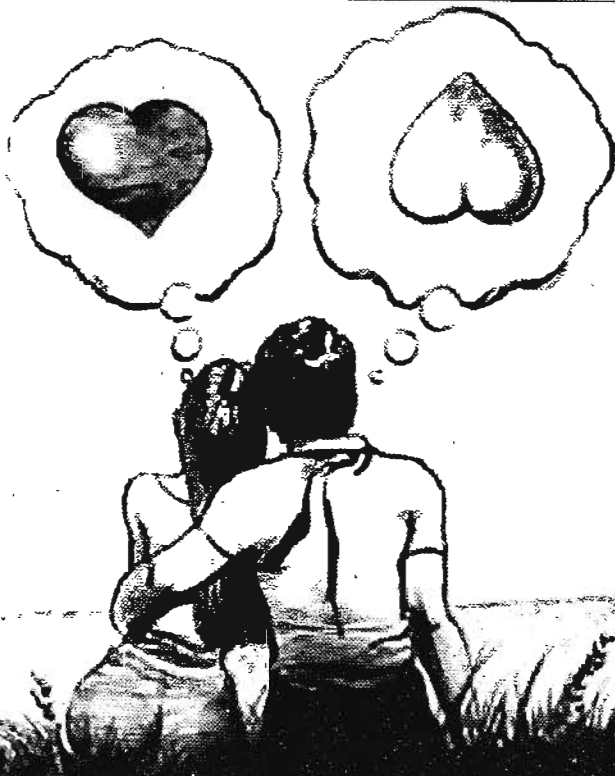
၁၈၂ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။

(၁) - နတ်ရွာမိုး

BURMESE CLASSIC

အသုံး(၁)

“ဟား

ဟား ဟား ဟား... ဟား ဟား ဟား ဟား...
စိတ်ရှိတိုင်း အော်ရယ်ပစ်လိုက်ရရင် ကမ္ဘာကြီး ထက်ခြမ်းကွဲသွားတော့မယ်
ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်ကို ရူးနေတယ်တဲ့... ဟား ဟား ဟား...

ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ရူးနေတယ်၊ ကျုပ်က ဥစ္စာရူး မဟုတ်ဘူး၊
ဖုန်းရူး... ကားရူး... အိမ်ရူး... ပါဝါရူး... အာဇာနည်ရူး မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
တို့ ပြောပြောနေတဲ့ တဏှာရူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊

ကျုပ်ရူးတာက အင်မတန်ကုသိုလ်ရတဲ့ အရူး... မွန်မြတ်သန့်
စင်တဲ့အရူး... မစ္စီရိယစိတ် မပါဘူး၊ အာယာတ မပါဘူး၊ အမုန်းမပါဘူး၊
အချစ်ရူးလေ... ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အရူး... ဖြူစင်တဲ့အရူး... ပုတုဇော ဥစ္စာ

တကောလို့ ဘုရားဟောပါတယ်နော့... လူတိုင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ဇွဲနေကြတာပဲ... ကျုပ် အချစ်ရူးခွင့် ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ!

ပန်း... ပန်း... ပန်း... ကျုပ် ပန်းကလေးကို ချစ်တာ... ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်တော်နဲ့ စိုက်တဲ့ အံ့ဒီပန်းကလေးကို နှစ်နေအောင် ချစ်တာ... မင်းကလေးကို ခူးမယ့်သူ ချွေမယ့်သူဟာ ငါ့ရန်သူ... ငါ့... ရန်... သူ”

ကျယ်လောင်သော အသံနက်ကြီး သုံးဘက်နံရံကြားက ပေါ်ထွက်နေခြင်းဖြစ်ပြီး... နက်မှောင်သန်စွမ်းရုံမက ပြောင်လက်နေသော လှိုင်းထွန်း ဆံပင်ရှည်များကို သပ်တင်ရင်း ဟစ်ကြွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းငါကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်၍ ဒူးနှစ်ချောင်း ထောင်ကာ အော်နေသော သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီက အကောင်းစား ဖြစ်သော်လည်း... ဒူးခေါင်း နေရာတွေက ပြိုစုတ်နေသည် (တမင်ဖြိုထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏)။ ရွှေသွား လက်ကနဲ ပေါ်လာ၏။ တစ်ချက်မဲ့လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မာန်ပါပါ ထိုင်နေပုံက... စစ်သုံး သားရေဖိနပ်ကြီးကို ဖနောင့်နှင့် ကြမ်းခင်းသာ ထိရုံ ထောင်မတ်ထားသဖြင့်... ဖိနပ်ခွါရာတွေကို ဖုဖုထစ်ထစ် အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ နေရာဒေသနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်ပင် ဖြူဖွေးနေသော တီရှပ်နှင့် အပေါ်က နက်မှောင်နေသော လောင်းကုတ်ကြီးကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး... ကုတ်အင်္ကျီက သူ့နောက်နှင့် ဘေးဘက်ကို ဝဲလျက် ကျနေသည်။

သူသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်က တစ်လက်မ အချင်းရှိသော... လက်သီးတစ်လုံးစာသာ ခြား၍ အခိုင်အမာ စိုက်ထူထားသော... အချုပ်ခန်း သံတန်းတွေကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေပြန်၏ (သော့ခတ်ထားသည်)။ ခဏကြာသွားသည်။

သူ့ညာလက်သည် လောင်းကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ဝင်သွားပြီး လက်အိတ်တစ်ဖက် ပါလာ၏။ ညာလက်ကို အသေအချာ စွပ်လိုက်သည်။ ကွေးကြည့် ဆန့်ကြည့်သည်။ လယ်သာ လက်အိတ်အပါး ဖြစ်သည်။ ရှေ့ပိုင်း လက်ဆစ်နှစ်ဆစ်စာ ဖြတ်တောက်ထားသည်။

ညာဘက်ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။ ဖိနပ်လည်တိုင် တွင်ကပ်၍ ချည်ထားသော ဓားအိမ်မှ မရိန်းတပ်သုံး သံမဏိခါးကို လက် ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဖိနပ်ခွါကို ကြမ်းခင်းပေါ် အပြားလိုက်ချ၍... သူ့တင်ပါးဆီ ပွတ်ဆွဲယူလိုက်သည်။

သံတန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်ကပင် သူ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်ရာက ထလာတော့သည်။ မျက်နှာကျက် မီးရောင်အောက်တွင် မားကနဲ သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်သဖြင့် သွားချင်း ပွတ်ကြိတ်သံ ကျွစ်ကျွစ် မြည်သွား၏။

ခါးကိုင်လက်သည် နောက်သို့ အနည်းငယ် လွှဲယမ်းလိုက်စဉ်မှာပင်... မတ်တပ်ရပ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ... ခါးကိုင်ထားသော အားမာန်အပြည့် ရှိနေသည်... နောက်ထပ် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဘယ်မြွေလှမ်းနှင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ပုံမှန်ထက် အနည်းငယ် နှေးသယောင် ရှိသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်... ရှေ့က သံတိုင်တွေထဲ (ဘာအတားအဆီးမှ မရှိသလို) စွပ်ကနဲ ဖြတ်အဝင်... ခန္ဓာကိုယ်က သံတိုင်တွေထဲက အထွက်...

ဂျလက်!...

ခါးနှောင့်ရိုးနှင့် ခါးဦးပိုင်းက သံတန်းတွေကြား ကန့်လန့်ခဲနေလိုက်သေးသည်။ အုခန်းထဲက ထွက်မလာသေးသော သူ့လက်ကို တစ်ချက် လည်ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ကန့်လန့်ခဲနေသောခါးကို... လက်အနေအထား ပြင်၍ အလျားလိုက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ... ခါးကိုင်ညာလက်ကို မလွဲဘဲ နောက်သို့ဆန့်တန်း၍... ဘယ်လက်ကို ရှေ့သို့ တန်းရင်း သူ့ရှေ့က ထုနှင့်ထည်နှင့် ကာဆီးထားသော အုတ်နံရံအမြင့်ကြီးဆီ တည့်တည့် ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အုတ်နံရံရှေ့၌ ခဏလေး ရပ်၍ ဆန့်ထားသော ဘယ်လက်ဖျားကို အုတ်သားထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဝင်သွားတာ မြင်မှ ခပ်မဲ့မဲ့ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြီး၍... အုတ်နံရံ အုတ်သားပြင်ကြီးထဲ တစ်ကိုယ်လုံး တိုးဝင်လိုက်သည်။

နံရံတစ်ဘက်မှ သူ ထွက်လာသည်။ ဆံပင်နှင့် လောင်းကုတ်ပေါ်

နတ်ရွာစိုး

က အုတ်မှုန့် ဖုန်မှုန့်တွေကို ဘယ်လက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သပ်ခါလိုက်သည်။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ရမ်းလိုက်သဖြင့် သူ့ဆံပင်ရှည်တွေ လေထဲ ဝဲယွဲလန်တက်သွားသည်။ သူ ခါးကို နောက်ပစ် ဆန့်တန်း၍ တစ်လှမ်းချင်း ချီတက်ခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်က မြင့်မားစွာ အုပ်မိုးနေသော ချပ်ကျောင်းတော်ကို ခြေလှမ်းရင်းကပင် မော်၍ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မြင့်တက်နေသော အချွန်အတက်ကြားက နေမင်း၏အလင်းတန်းများ သူ့မျက်နှာဖွေးဖွေးပေါ်သို့ နွေးကနဲ ကျလာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ . . လက်ဝါးကပ်တိုင် အရိပ်က . . ဟိုဖိတ်သည်ဖိတ် ရိပ်ကနဲ ဖြတ်သွား၏။

ဝုန်း!! . .

ချပ်ကျောင်းတော်၏အတွင်းဘက်သို့ ဧရာမ မဟော်ဂနီ တံခါးကြီး ပွင့်ကျလာ၏။ ပြင်ပ အလင်းအားအောက်တွင် မားကနဲ ရပ်နေသော ခါးတစ်လက်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ချပ်ကျောင်းတော်ထဲက လူအားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသော ကြီးငယ်ရွယ်လတ် မင်းပရိသတ် အားလုံးနှင့် ဘိသိက်မြှောက်ပေးနေသော ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး အပါအဝင် . . ဘုန်းကြီးရှေ့က လက်စွပ်လဲအပြီး မင်္ဂလာအနမ်းပေးတော့မည့် သစ်လွင်တောက်ပသော စုံတွဲပါ . . ဝင်လာသူဆီ အာရုံတွေ စုပြုံသက်ရောက်သွား၏။

လက်ထဲက ခါးသည် လက်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ခြေချသံ၊ လှမ်းသံနှင့်အတူ သူ့အသံနက်ကျောကျောကြီး ခန်းမထဲ ဟည်းထွက်လာသည်။

“ဟာသာ . . . အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို သားတော် ကန့်ကွက်တယ်”

အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော သူ့၏ပန်းကလေး မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့ လူပရိသတ်အလံယ်က ဖြတ်သန်းနေသည်။

ကြောက်တတ် အားငယ်တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်က သူမအနီးက သူ့အဖြစ် . . ဇာတ်ကနဲ နံဘေးက လင်တော်မောင် လက်ကို

ယောင်၍ လှမ်းကိုင်သည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦးက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ထဲက ဝက်ဝံရုပ်လေး ကြမ်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်ခါနီး၌ ငြိမ်သက်နေတတ်သော ငြိမ်သက်ခြင်းသည် . . ကျောင်းတော်ခန်းမကြီးကို အုပ်ဆိုင်းလာသလို ရှိနေသည်။

“သားတော် ကန့်ကွက်ရအောင် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိပါသလား!”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ဟာသာ . . . အဲဒီပန်းကလေးဟာ အဖဘုရားသခင်က သားတော်အတွက် စိုက်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းကလေး၊ သက်သေအဖြစ်ကတော့ . . .”

သူ့တီရုပ်အင်္ကျီကို ခါးနှင့် ထိုးခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့နှလုံးသားတည့်တည့်နေရာကို ခါးသွား စိုက်ချ၍ ဂျပန်ဟာရာကိရိ ခွဲသလို ရင်ကို ကြက်ခြေခတ် ခွဲချလိုက်သည်။

ပြီးမှ . . သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး . .

“သားတော်ရဲ့နှလုံးသားကို မြေဩဇာအဖြစ် ထုတ်ယူပြီး အဲဒီပန်းကလေးကို စိုက်ပျိုးပေးခဲ့တာလေ . . သားတော်မှာ နှလုံးသားမှ မရှိတော့တာ၊ ဒီထက် ခိုင်မာတဲ့သက်သေပြဖို့ လိုပါသေးလား ဟာသာ!”

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ဘာမှမရှိသော လဟာကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်အမော့တွင် . .

“ဟင်!! . . ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ကြတော့ပါလား!”

အခုနက သူ့ကိုသာ ဂရုစိုက်နေသော ပန်းကလေးနှင့် သူ့ခင်ပွန်းလောင်း မျိုးထက်သည်လည်းကောင်း၊ ဟာသာသည်လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်သည်လည်းကောင်း . . သူ့ကို ခုတော့ ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိလေ၏တောင်မှ သတိမရတော့။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ဆက်လက်ကျင်းပနေသည်။ ဟိုခွေးသား မျိုးထက်က . . ပန်းကလေးကို မင်္ဂလာအနမ်း ပေးတော့မည်။

“ဟိတ်! . . အဲဒါ ငါ့ပန်း . . ငါ့ပန်း”

သူ ခြေတစ်လှမ်း တက်ပြီး မျိုးထက်ကို ခါးနှင့် ယမ်းချလိုက်သည်။
 အားကနဲ အော်သံထွက်မလာသည့်အပြင် . . . သူ၏ခါးနှင့် လက်သည်
 မျိုးထက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖြတ်ထွက်လာသည်။ သုံးလေးချက် ထပ်မံ
 ရှေ့ယမ်းထိုးထည့်သည်။ အနမ်းတောင် မပျက်။ ထိုစဉ် ခေါင်းလောင်းသံ
 နှင့် အော်ဂင်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ ကြောင်ကြည့်နေစဉ် လက်သီးကြီး
 တစ်လုံး ဝန်းကနဲ သူ့မျက်နှာထက် ကျလာသည်။ သူနောက်ပြန်လဲကျသွား
 သည်။

"ပန်း . . . ပန်း . . . ပန်း"

ကယောင်ကတမ်း အော်မြည်ရင်း တိုက်ပိတ်ထားသော အခန်း
 ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သူ လူးလွန်နေပြန်သည်။ ပက်လက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သူ့လျှာကိုသူ ပြန်ကိုက်ထားမိ၍ ထွီးကနဲ ထွေးလိုက်သောသွေး
 တွေ မြောက်တက်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ် ချက်ချင်းပြန်ကျလာသည်။ သူ
 ပါးစပ်ဟ၍ ပြန်ဖမ်းလိုက်မိသည်။ ငန်ကျိကျိတွေ သူ မျိုချလိုက်၏။

ဂလု! . . .

အခြေအနေအရ . . . သူ ဖမ်းမရခဲ့သည်က . . . သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ
 အခုနက ထွက်ခွာသွားသော သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ်နေ၏။

ဟုတ်ကဲ့! . . .

ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

အခန်း(၂)

၁

အခန်း(၁)တွင် ကြောင်တောင်တောင် ဖေါ်ပြခဲ့သော အဖြစ်
 အပျက်သည် . . . လွန်ခဲ့သော တစ်လနှင့်(၈)ရက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်
 မှန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလွန်ခဲ့သော တစ်လနှင့်(၈)ရက်က အဖြစ်အပျက်ကို ရုပ်ရှင်
 ကဒ်တစ်ကဒ်အဖြစ် ခြုံငုံမိအောင် ပြသမည်ဆိုပါက ရွာသာကြီး စိတ်ကျန်း
 မာရေး ဆေးရုံ ဆိုင်းဘုတ်အရင်ဆုံးပြ . . . ။

ဂျလပ်၊ ဂျက်၊ ကျီကနဲ သံတံခါးဖွင့် သောကြီးပြ၊ ဂျိမ်းကနဲ ပြန်
 ပိတ်၊ တိုက်ပိတ်ခံနေရသော ဝေဒနာရှင် မင်းသားကို . . . တိုက်ခန်းထဲ ခပ်
 ကြောင်ကြောင် အမူအယာတွေနှင့် အင်ဂယ်လ်ပေါင်းစုံက လွင့်ကနဲ၊ ဝေး
 ကနဲ ရိုက်ပြ . . . မျက်နှာကျက်မီးလုံးပြ၊ မျက်နှာကျက်မီးလုံးမှ မင်းသားတို့

အပေါ်စီး ပြန်ပြန်... အာခေါင်ခြစ် အော်နေသော ပါးစပ်ကြီးနှင့် ဘယ်
ဘက်သွားစွယ် လက်ကနဲ ရွှေသွားစိုက်ထားသည်ကို ပေါ်အောင်ပြ...
ပါးစပ်ထဲ ကင်မရာ ဝင်သွားပုံမျိုး... လျှာခင်နှင့် အာသီးပါ ပြပြီး မှောင်
မည်းသွား (အစာအိမ် အူသိမ်အူမထဲ ဘယ်လိုမှ အလင်းရောင် မရှိနိုင်ဘူး
လေ။ ဒါ နိမိတ်ပုံပါ... ဟဲ... ဟဲ...)

အဲဒီတော့မှ တိုက်ပိတ်ခံနေရတဲ့ မင်းသားအရူးကောင်ကို အူထဲ
အသည်းထဲက ချစ်တဲ့ သူဌေးမကြီး ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ အိမ်ဖော်မကြီး
ဒေါ်မေမေမိုး၊ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ထင်ပေါ်ကို ဆက်ပြလို့ ကောင်းမယ်လေ။

ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ တို့မြန်မာကားတွေလိုပဲ ပြရမှာပေါ့နော့။ နံရံ
ပေါ်က ပြကွဒိန်မှာ... သူဌေးမကြီးရဲ့ရွှေလက်ကောက်တွေနဲ့လက်ဟာ
ကြက်ခြေတစ်ကွက် လာခတ်မယ်... သုံးလေးကွက် ကျော်ပြီး အိမ်ဖော်မ
ကြီး မေမေမိုးလက်နဲ့ ကြက်ခြေခတ်မယ်... တစ်ရွက်လုံး ကြက်ခြေခတ်
တွေ ပြည့်ခါနီးမှာ ထင်ပေါ်လက်... ဂျစ် ဂျစ် ဂျစ်ဆို ပြမယ် နောက်တစ်
ရွက် လှန်မယ်...

လက်သုံးချောင်း... အမြန်ထပ်ရိုက်ပြမယ်... အက်ဒီတင်း
ပညာပြပေါ့... နောက် ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ စိတ်ကု
ဆရာဝန်ပြ အိပ်မွေ့ချနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး Dr.ခင်ဇော်နဲ့ မင်းသား အိပ်
လျက်က စကားပြောနေပုံ... ဆံပင်ရှည်နှင့်ပြ... ဆေးသောက်ပုံပြ၊
အလုံပိတ်တိုက်မှ သာမန် ကုတင်ပေါ်ရောက်... စာတွေဘာတွေဖတ်၊
ဆံပင်ညှပ်၊ သူ့ကို ချစ်သော... 'သူ့ကြီးမေ သူဌေးမကြီးနှင့် မေမေမိုး၊
ထင်ပေါ်' ကားကြီးနှင့် ဆေးရုံထဲ ဝင်လာ၊ ဆွဲခြင်းတွေ၊ ငါးဆင့်ချိုင့်တွေ...
ပန်းသီး၊ မုန့်ဗူးတွေနှင့် ကားပေါ်က ဆင်းလာ၊ ဆရာဝန်စားပွဲပေါ် မုန့်ဗူး၊
ပန်းသီးတွေတင်၊ မင်းသားကို မေမေမိုး ထမင်းခွံ၊ ထင်ပေါ်က ဘေးက
ပါးစပ်လိုက်ဟ... သွားရည်သိမ်း... တံတွေးမျိုး...။

ဒေါ်တင်တင်သော်နှင့် Dr. ခင်ဇော် အချီအချ ဆွေးနွေးနေ...
ကဒ်!...

(ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကဒ် ထအော်ရတော့တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင်က ယဉ်ယဉ်လေးဗျ။ ဟင်း ဟင်း... ဒါရိုက်တာရူး ရှေးနေတာ။
ပုံ၊ စာရေးသူ)

ဟုတ်ကဲ့။ တစ်လနဲ့(၉)ရက် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။
ရုပ်ရှင်ကဒ် မဟုတ်တဲ့ ဇာတ်က ဟောသလို ဆက်ပါတယ်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

Dr.ခင်ဇော်သည် သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်က မုန့်ဗူးကို တစ်ချက်စေ့
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မောင်အောင်ကျော်ဒွေးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ပတ်ဝန်း
ကျင်က သူ့ကို ငြင်းပယ်ထားတယ်လို့ မြင်ခဲ့တယ်”

ဒေါ်တင်တင်သော်က လက်ကောက်တွေ တချင်ချင် မြည်နေ
သောလက်ကို ထားစရာနေရာ ရုတ်တရက် မတွေ့သဖြင့် ကြပ်ကြပ်အိပ်နှင့်
ထည့်ထားသော ဖေါ့ဆန်ခါဖြူလေးတွေ အုပ်ထားသည့် ပန်းသီးထွားထွား
ကြီးတွေကို Dr.ခင်ဇော်ဘက် နည်းနည်းတွန်းပို့ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... သားလေးဟာ မွေးရာပါ သွားလေး

တစ်ချောင်း ပါလာလို့ ဘီလူးလေး.. အလှူလေး.. လို့ အလှောင်အပြောင် ခံရရင် ပထမ သည်းခံနေတယ်.. . များလာရင်တော့ အဲဒီသွားနဲ့ မိရာကို လှမ်းတိုက်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့.. . ဇွေးရာပါသွားကို အကြောင်းပြုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သူ့ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်နေရတာဟာ သူ့စိတ်ဝေဒနာ စရစေပါတယ်.. . သူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှောင်လာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း နေကျင့် များလာတယ်.. . တစ်ယောက်တည်း နေရင်း.. . သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေ နဲ့ စကားပြောကျင့် ဝင်လာပြန်တယ်၊ သစ်ပင်ပန်းမာလ်နဲ့ ပိုးကောင် မွှား ကောင်တွေနဲ့ စကားပြောလာတယ်၊ ကြာတော့ အဲဒီအရာတွေနဲ့ သူ ဆက် သွယ်လို့ ရတယ်လို့ ယုံကြည်လာတယ်.. . ဆေးပညာအရတော့ DELUTIONAL HYPER လို့ ခေါ်ပါတယ်.. . ဥပမာ ပန်းငုံလေးကို နက်ဖြန်ပွင့်နော်လို့ သူက ပြောမယ်.. . ပန်းက သူ့ဟာသူ ပွင့်ချိန်မို့ ပွင့် လာတာကို သူ့စကား နားထောင်တယ်လို့ ထင်မြင်ယုံကြည်လာတာပေါ့”

“လက်ရှိအခြေအနေက အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေပြီ ဆိုတော့ အိမ်ပြန်ခေါ်ချင်ပြီ ဆရာရယ်၊ ဆင်းလို့ရပြီလားဟင်!”

ပြောရင်း မုန့်ဗူးကို တွန်းပို့နေမိပြန်သည်။

ကျွန်မသားလေးနဲ့ မုန့်ဗူးနဲ့ လဲပါနော်ဟု ပြောဆိုနေသယောင် ယောင်ပင်။ Dr. ခင်ဇော် ပြုံးလိုက်သည်။ နာ့စ်ကို ဘိုလို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ.. . ပေးထား တဲ့ဆေးတွေသာ အိမ်မှာ ဆက်အွန်ပါ။ သူ့ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ.. . ပြန်ခေါ်သွားလို့ ရပါပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ သားလေးဟာ ကျွန်မ စကားကို တော့ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါတယ်”

“အဲဒီပန်း.. . ပန်းနုလွန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တော့.. . သူ့စိတ်ဟာ တဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်း ဖြစ်လာမှာပဲ.. . သူ့ သိစိတ်ရော မသိစိတ်ရော ပန်းဟာ အလွန်လွှမ်းမိုးနေပုံရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရယ်၊ အဲဒီပန်းကြောင့် ခက်နေတာ”
ထိုစကားမပြောခင်ကပင် သူ့ကြီးမေ နောက်နားသို့ သူက ရောက် နှင့်နေပြီမို့.. . (နာ့စ်က သွားခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်)

“ပန်းက ဘာမှမခက်ပါဘူး ကြီးမေ၊ ပန်းစောင့်ဘီလူးတွေ ယတု လွှန်တွေက ခက်နေတာပါ။ ဟိုင်း.. . သမားတော်ကြီး.. . ကျွန်တော့်ကို လွတ်လပ်ရေး ပြန်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အရိတ်တော ကိုဆိုင်း မတ်.. . ”

ခါးညွတ်၍ လက်တစ်ဘက် တင်ပါးပေါ် တင်ပြီး ကျန်လက် တစ်ဘက်ကို မျက်လှည့်ဆရာလို ခင်းပြသည်။ ဘယ်တစ်ခါ ညာတစ်ခါ။ Dr. ခင်ဇော်က သူ့ဂရုကို ပြီး၍သာ ကြည့်ရင်းပန်းသီးကြီးဆီ အကြည့် ရွှေ့သည်။

“ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ သက်မဲ့ပန်းတွေနဲ့ စကားမပြောတော့ ပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ်.. . သားလေးက လိမ္မာလိုက်တာ.. . ”

“ဟဲ.. . ဟဲ.. . သက်ရှိပန်းနဲ့တော့ စကားပြောမယ်လေ”

“မဟုတ်သေးဘူး သား၊ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့တော့ သားလေးရယ်”
သူ ဖျာဖျာသလဲပင် ကြီးမေ၏ပခုံးနှစ်ဘက်ကို နောက်က ကိုင် လိုက်ပြီး.. .

“ဟော.. . ဟော.. . သမားတော်ကြီး တွေ့လား၊ ကျွန်တော့်ကြီးမေ ပြောတာ ကြားလား၊ ခုပဲ.. . ဟုတ်တယ် လိမ္မာတယ်တဲ့၊ ခုပဲ မဟုတ်ဘူး.. . မမိုက်ပါနဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကြီးမေကို ဒီလိုပဲ ပစ်မထားပါနဲ့၊ ကြည့်.. . ကြည့် ပေးပါဦး.. . ကျွန်တော့်မှာ ဒီကြီးမေကြီးပဲ ရှိတာပါ ဆရာ.. . ”

“သားကြီးမေက အကောင်းကြီးလေကွယ်”

“မောင်အောင်ကျော်ဌေး.. . သားလည်း နိုင်ငံခြားပြန် ပညာ တတ်ပဲကွယ်.. . လူဆိုတာ အလုပ်နှစ်မျိုးပဲ လုပ်တယ်တဲ့၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်တယ်.. . ပြီးတော့ လုပ်သင့်တာလုပ်တယ်တဲ့.. . ဒီတော့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနဲ့ လုပ်သင့်တာကိုပဲ လုပ်ပါကွယ်.. . နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမားတော်ကြီး ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓစကားအတိုင်း မဇ္ဈိမပဋိပဒါနည်းအရ လုပ်သင့်တာရယ် လုပ်ချင်တာရယ်ကို ရောသမ ခွေပြီးတော့ ကောင်းတာလေးတွေကိုပဲ ဆွဲထုတ်ပြီး လုပ်ပါတော့မယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ. . . ဆရာပေးတဲ့ဆေးတွေကိုလည်း မှန်မှန် သောက်ပေါ့ကွယ်. . . အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ”

“စိတ်ချပါခင်ဗျ. . . ဒါနဲ့ ဟိုးတလောက သမားတော်ကြီး ကျွန် တော်ကို ပြောဖူးတယ်”

“ဘာပါလိမ့် မောင်အောင်ကျော်ဒွေး!”

“ဒီဆေးတွေ ကျွန်တော် မသောက်ချင်ဘူးလို့ ပြောတော့. . . သမားတော်ကြီးက ငါလည်း အဲဒီဆေး သောက်နေရတယ်ကွ၊ ဟုတ်ပါ. . . အခုအချိန်ဟာ ငါလည်း ဆေးသောက်ချိန်ပဲဆိုပြီး တစ်ယောက်တစ်ပြားစီ ပြိုင်တူသောက်ကြတာလေ. . . မှတ်မိလား! . . . ”

“ရှန်!”

ဒေါ်တင်တင်သော် မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ ဒေါက်တာခင်ဇော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ. . . ဒါ. . . ဆိုက်. . . ဆိုက်ကိုလေ. . . ဟဲဟဲ”

“မှတ်မိလား သမားတော်ကြီး. . . မမှတ်မိရင်တော့ သမားတော် ကြီး ရူးနေလို့ပဲ”

“အေး. . . အေးပါ မှတ်မိပါတယ်ကွာ. . . ”

သူက နံရံရှိ နာရီကို တစ်ချက်ရှိုးသည်။

အိတ်ထဲ နှိုက်သည်။ ငှက်ထဲက ဆေးနှစ်ပြား ထုတ်သည်။

“မှတ်မိရင်. . . ရော့. . . ဒါ ဆေးသောက်ချိန်”

ဒေါ်တင်တင်သော်၏ခြင်းထဲက ရေပုလင်း ယူ၍ သူ တစ်ပြား သောက်သည်။ ရေထပ်ဖြည့်ပြီး. . .

“ကဲ. . . သမားတော်ကြီးက လိမ္မာပါတယ်၊ နေကောင်းသွား အောင်. . . သောက်. . . သောက်လိုက်”

ရေခွက်ကို ကြောင်အမ်းအမ်း လှမ်းယူသည်။ ဆေးပြားကို ပါးစပ်

ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရသည်။

“လျှာအောက်မှာ ညှပ်မထားနဲ့ ရှာမှာနော်. . . ရော့. . . ရေ. . . မျို. . . မျိုချ”

Dr. ခင်ဇော် သူ့ဆိုက်ကိုနှင့်သူမို့ မြဲချရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ ဖြစ်တော့သည်။

ဂလု! . . .

၁၆ **ဇေယျ** ၁၁

လူဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့
ဒုလ္လဘတရားကြီးကို.....မေ့လျော့။
လောကဓံတရား
ရှစ်ပါးရှိတာကို.....မေ့လျော့။
ကာလယန္တရားကြီးနဲ့
အမှန်တရားတွေလည်း.....မေ့လျော့။
ဗြဟ္မစိုရ်တရားပါ
မေ့လျော့ပြီဆိုမှတော့.....
ကိုယ်တိုင်ထွေးထားတဲ့
ကိုယ့်တံတွေးစက်တွေဟာ.....
ကိုယ်တိုင်သောက်မျိုလိုက်တဲ့
သေရည်ခွက်ထဲမှာ.....
အခုနတုန်းက....
အပြည့်အနက်
ရှိနေခဲ့တယ်...ဆိုတာကိုပါ။
မေ့လျော့.....ငါ့။

အသန်း(၃)

ဖြူ ဖွေးဝင်းလက်နေသော အသားအရေကြောင့် နက်မှောင်
နေသော ရှုပ်အင်္ကျီက ပို၍မည်းနက်နေ၏။ တမင်ပင် ဘောင်းဘီအဖြူကို
ဝတ်ဆင်၍ နက်ကတိုင်ကို စိန်ရင်ထိုးနှင့် ချည်တုတ်လိုက်၏။ ထင်ပေါ်က
ချူးဖိနပ်အဖြူကို ဘရပ်(ရှ်) တိုက်ရင်း.. မှန်ရှေ့ ခေါင်းဖြီးနေသော သူ့
အစ်ကိုလေးကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ သလို ငေးနေရင်းက..

“တို့အစ်ကိုလေးက ဒီလိုမျိုးလိုက်တော့ နီကိုလတ်ကွေ့ချ်တောင်
ပိုင်ဆင်းသွားနိုင်တယ်.. အစ်ကိုလေးသာ ဟောလီးဝုဒ်သွားရင် အဲ့ဒီက
မောင်တွေ မံမံ တူတူပုန်းသွားနိုင်တယ်”

“ဘာလဲကွ.. မံမံ တူတူပုန်းတယ်ဆိုတာ!”

“ထမင်းငတ်တာကို ပြောတာလေ”

“အဲဒီမောင်တွေက ထမင်းငတ်နေတာကြာပြီကွ၊ ပေါင်မုန့်ပဲ စားနေရတာ.. ကဲ.. မင်းလည်း ရွှိုင်းလေ.. မလိုက်ဘူးလား!”

“ဘယ်ကိုလဲ အစ်ကိုလေး!”

“K.T.V သွားမယ်၊ ကားလျှောက်မောင်းမယ်၊ စားချင်တာ လျှောက်စားမယ်”

ထင်ပေါ် ဗေဗေပျို အော်ပြီး ကွေးနေအောင် ထ၊ကတော့သည်။

“စိတ်အညောင်းဆန်မယ်.. လေလေ့.. K.T.V နဲ့ ကိုယ်အညောင်းဆန်မယ်.. လေလေ့.. မာဆတ်လေးနဲ့.. ဟေဟေ့.. ကြီးမေဆီက ပါမစ်ရပြီလားဟင်!”

“ပြောပြီးပြီ.. မင်းကိုပါ ခေါ်သွားတဲ့”

ကတ္တီပါ အိတ်အနီကြီးတစ်လုံးကို ကားနောက်ခန်း ကုရှင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဝူးကနဲ ပျော်ရွှင်စွာ မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် K.T.V BAR တစ်ခု၌ ထင်ပေါ်ကို ဘီယာအဖူးတိုက်သည်။ ည(၇)နာရီခန့်အထိ အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်သည်။ သူကတော့ ဘီယာ မသောက်ပါ။ စားချင်တာတွေသာ တဝစားပြီး သီချင်းတွေချည်း လှိုမ့်ဆိုပစ်လိုက်သည်။

(၇)နာရီ(၁၅)၌ သူ K.T.V BAR မှ ဖာစီဒီးကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကျောက်ကုန်းရှိ ခြံတစ်ခြံဘေး၌ သူ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ အမှောင်ကျကျနေရာ ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ် မှိန်းရာက ထ၊လာသည်။

“အစ်ကိုလေး.. ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟင်!”

“ဟေ့ကောင်.. မင်း အေးအေးဆေးဆေး နှပ်နေ၊ ငါကိစ္စတစ်ခုရှိလို့”

မှန်ပြောင်းနှင့် ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေကို ချောင်းတော့သည်။

“ဒါ ခရစ္စမတ်အကြိုညကွ ပန်းတူမလေးမွေးနေ၊ နက်ဖြန် ပန်းမွေးနေ”

ထင်ပေါ် အမူးပြေသွားသည်။ ပျာကနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဟာ.. ပြဿနာပဲ၊ မေမေမိုး မှာလိုက်တယ်၊ ဒီဘက်ကို ခြေဦး

တောင် မလှည့်စေနဲ့တဲ့၊ ခြေဦးလှည့်တာနဲ့ ကြီးမေ သိအောင် အကြောင်းကြားတဲ့”

“ဟေ့ကောင်.. မင်း ဟန်းဖုန်းပေးစမ်း၊ ငါ့ခြေဦးလှည့်တာ မဟုတ်ဘူးကွ.. ကားဦး.. ကားဦးလှည့်လို့ သူ့အလိုလို ရောက်လာတာ” ထင်ပေါ်လက်ထဲက Hand phone ကို ဆွဲလုလိုက်သည်။

“မင်းအကြောင်းကြားရမယ့်အချိန်က နည်းနည်းစောနေသေးတယ်၊ ငါ့စကား နားမထောင်ရင် မင်းနာမယ်နော်”

“ဟုတ်”

ချစ်ကြောက်မို့ ထင်ပေါ် ဇက်ပုဝင်သွားသည်။ မှန်ပြောင်းကို လိုအပ်သလို FOCUS ညှိလိုက်သောအခါ မှန်ပြောင်းကို ဖြတ်၍ ကလေးငယ်များနှင့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပနေသော ပန်းတူ လန်းကနဲ တွေ့ရသည်။ ထမင်းစားခန်း၌မူ ထုတ်လုပ်သူ မျိုးထက်ကို သူ့အပေါင်းအပါများနှင့် သောက်စားပျော်ပါးနေတာကို မြင်ရသည်။ သူ ပစ်ချလိုက်သော မှန်ပြောင်းကို ထင်ပေါ်က အသာကောက်ယူ၍ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူက ကတ္တီပါအိတ်ကြီး ဆွဲ၍ ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ ထင်ပေါ် မတားရဲပါ။ ထို့နောက် အမှောင်ရိပ်ထဲ ကျောပေးပျောက်ကွယ်သွားသော အစ်ကိုလေးကို စိတ်ပူနေမိသည်။

“ဟက်ပီးဘတ်(သ်)ဒေး တူယူ

ဟက်ပီးဘတ်(သ်)ဒေး တူယူ”

ဖယောင်းတိုင် မှတ်၍ ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်များ လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်က တံခါးဝသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟယ်!. . ဟိုမှာ..”

ကလေးတွေရော ပန်းနုလွန်ပါ တံခါးဝသို့ အကြည့်တွေ စုပြီး ရောက်ရှိသွားကြသည်။ တံခါးဝ၌ မှတ်ဆိတ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူနှင့် စင်တာကလေး ဖိုးဖိုး ရပ်နေသည်။ ကတ္တီပါအိတ်အနီကြီး ထမ်းပိုးထားသည်။ ဟေးကနဲ အော်ပြီး ကလေးတွေ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ဖိုးဖိုး

စင်တာကလော့က ခူးထောက်၍ ကြိုသည်။ ကလေးများ ဖိုးဖိုးကို ဝိုင်းဖက်ကြသည်။ ဖိုးဖိုးကလည်း နိုင်သမျှ သိမ်းကြိုး၍ ပြန်ဖက်သည်။ ပြီးမှ ပတ်ကင်ပေါလီလှလှတွေနှင့် ထုပ်ပိုးထားသော လက်ဆောင်ထုပ်များ ဖျော်ခွင်စွာ ဝေငှတော့သည်။

ပန်းနုလွန် သူ့ကို သူမှန်း မရိပ်မိ။ သူ့ . . . ချစ်သူကို အနီးကပ် မိဝေစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ချစ်သူရနံ့ကို တစ်ဝန်းရှိုက်နေမိသည်။ ကလေးများ . . . သူ့ဟာသူ ပတ်ကင်တွေ ဖြည်နေကြသည်။

“ရော . . . ပန်းကလေး၊ နက်ဖြန်ကျရောက်မယ့် ပန်းမွေးနေ့ အတွက် . . . မွေးနေ့ပွဲ တက်ခွင့်မရှိတဲ့ ကိုယ့်လက်ဆောင်”

အသည်းပုံ နီနီရဲရဲ ဗူးကလေးကို အဖူးလေး ဖွင့်၍ သူ လှမ်းဖေးသည်။ လက်ကနဲ နေသော စိန်လက်စွပ်ကလေးနှင့် လက်ကနဲ နေသော သူ့ရွှေသွားကို ပန်း အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေတော့သည်။ ခဏကြာမှ . . .

“ဟင်! . . . အောင်ကျော်ဌေး၊ ကောင်လေး . . . ငါမယူဘူး မယူဘူး၊ ဟိုဘက်အခန်းမှာ . . . သူ . . . သူတို့ ရှိတယ်၊ ပြဿနာမဖြစ်ခင် . . . နင် . . . နင် ပြန်ပါဟယ်”

မင်းသမီး ပန်းနုလွန် သရုပ်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်၊ တကယ်ပင် နောက်ဖေးခန်းကို ပူပူပန်ပန် လှမ်းကြည့်ရင်း . . . မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်။

“ခရစ္စမတ်မှာ ကလေးတွေကို ချစ်လို့ လက်ဆောင်လာပေးတဲ့ စင်တာကလော့ ဘိုးဘိုးကို ရန်လိုတဲ့သူ မရှိလောက်ပါဘူး ပန်း . . . ပြီးတော့ ပန်း လက်ထပ်သွားပြီ ကြားလို့ ကိုယ် . . . အရှုံးဟစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတယ် . . . တိုက်ပိတ်တာတောင် ခံခဲ့ရတယ် . . . ဒီနေ့မှ အိမ်ပြန်ရောက်တာပါ . . . မင်း . . . စေ့တောင် မစေ့စပ်ရသေးတာ သေချာလို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းဟာ ကိုယ့်ငယ်ချစ်လေ . . . မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စူးစူးနစ်နစ် ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာလေ . . . မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့တာပဲ . . .”

“အဲ့ဒါက . . . ပြီးခဲ့ပြီ . . . ငါလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ အခု ငါက နင့်ပန်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြည်သူ့အများပိုင်တဲ့ ပန်းဖြစ်နေပြီ၊ နင်ပြန်ပါ

တော့ ကောင်လေးရယ် . . . ဒုက္ခပါပဲ”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ သုခပါပဲ၊ ဒါ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ၊ စေ့စပ်လက်စွပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူပါ . . . ချစ်လို့ ပေးတာပါ . . .”

“ကဲ . . . ချစ်ဦးကွာ”

ခွမ်း!! . . . ဖွမ်း!!

မဖွင့်ရသေးသော လေးထောင့်ပုလင်းမို့ အရည်၏ဝိတ်ပါ ပါနေသည်။ ခွပ်ကနဲ အုတ်ခွံကွဲသံနှင့်အတူ ဦးခေါင်းသည် ချာကနဲ လည်ထွက်သွားပြီး ကြမ်းခင်းသည် ရုတ်ချည်း မြင့်တက်လာသည်။

ဘိုင်း!! . . .

“အို . . . ကိုမျိုး . . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ!”

“ဒီကောင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်လာတာလေ . . . သူ့ကို ဖိတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ . . .”

သူ ကြမ်းခင်းပေါ် လက်ထောက်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ခါလိုက်သည်။ သွေးစက်တွေ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။

“စန်တာကလော့ဘိုးဘိုးဟာ ဖိတ်ကြားမှ လာရတဲ့ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းယဉ်ကျေးမှုက ဒါအကုန်ပဲလား!”

သွေးမျက်နှာနှင့် မော့ပြီး ပြောနေခြင်းမို့ မျိုးထက် ကြောင်ပြီး ခြေသားအပြည့်ပါသော ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ကောက်မပြန်သည်။

“ပန်း . . . ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်းကိုဆက်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်နေကြောင်း ပြော”

“အို . . . ဟိုမှာ သွေးတွေနဲ့”

သူ လက်ထောက်လျက်ကပင် မထသေးဘဲ တဟင်းဟင်း ရယ်၍ . . .

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ပန်း . . . ပန်း ဒါ ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ပူတဲ့အသံ စစ်စစ်ပဲ၊ ကောင်းပြီ . . . အဲ့သလောက်နဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်တယ်”

သူ သွေးမျက်နှာနှင့် အံ့ကြိတ်ပြီး တပြည်းပြည်း ကုန်းထလာသည်။ မျိုးထက်၏အပေါင်းအသင်းတွေက သွေးပျက်ပြီး . . . ထပ်ထု ထပ်တုဟု

www.burmeseclassic.com

မျိုးထက်ကို လက်ဟန်နှင့် ပြနေကြပြီ။

မျိုးထက်လည်း ကြောက်ကန် ဆက်ကန်တော့သည်။

ပန်းအိုး မြောက်တက်လာပြီး . . .

“အမှောက်ကွာ . . . ကဲ!!”

“အိုး . . . မလုပ်ပါနဲ့”

ခွမ်း!! . . .

ဒုန်း!! . . .

မျက်နှာသည် ကြမ်းခင်းနှင့်ပါ ဆက်တိုက် ရိုက်မိတော့သည်။ နောက်စေ့ရောနဖူးပါ ကွဲသွား၏။ အမိုက်တိုက်တစ်ခု ရုတ်ချည်း ပြေးဝင်လာသော်လည်း . . . ပန်း ရှေ့တိုးလာသဖြင့် ခြေဖမ်း ခြေချောင်းလေးတွေ ဖြူဖြူဖွေးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမြင်အာရုံမှသည် စိတ်ကို စုစည်းလိုက်သည်။ တိုးဝင်လာသော အမိုက်တိုက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်၏။

ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာ ခပ်ဆတ်ဆတ် လှည့်လိုက်၍ ဆံပင်ကြားက သွေးစက်တွေ လက်လက်ခါ ထွက်သွားပြန်သည်။ သူ ယိုင်ထိုးနေရာမှ မားကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သွေးတို့ မြင်မကောင်း၊ ဦးပေါင်းနှင့် စင်တာကလော့ဝတ်ရုံကို ခွာချလိုက်သည်။ တောင်းဘီအဖြူပေါ် သွေးတွေ စီးလာသည်။ အားလုံးကြောင်ငေးနေစဉ် . . .

“ဒါက မင်းကြောင့် ကျတဲ့သွေး . . . ပန်း . . . မျက်နှာနဲ့ ငါကျေအောင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲက မာလ်ဗီရို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ အေးဆေးစွာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စီးကရက် အရှည်ကြီးထဲ ကြမ်းပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖိနပ်နှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ချေမှုလိုက်သည်။

“မျိုးထက် . . . မင်းရုပ်ခန္ဓာကိုရော မင်းဝိညာဉ်ကိုပါ . . . အဲသလို ငါ ချေပစ်လို့ရတယ် . . . မင်းတစ်ခုပဲ ကံကောင်းသွားတယ် . . . မင်းဟာ ပန်းရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”

တော်ကနဲ ကိတ်လှီးသည့် သံမဏိခါးက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ မျိုးထက်နှင့်သူ့လူတွေ နောက်တွန့်သွား၏။ သူ့လက်ဝါးကို သူ လှီးလိုက်

သည်။ သွေးတွေ ဖြာကနဲ စီးထွက်လာ၏။

“ဒါက ငါကိုယ်တိုင်ဖောက်တဲ့ ငါ့နှလုံးသွေး . . .”

စားပွဲခင်းဖြူဖြူပေါ်သို့ တစက်စက် ကျနေသော လက်နှင့် သူ့အသည်းပုံ ရေးလိုက်သည်။ ပန်းဆိုသော စာတစ်လုံးကို အသည်းပုံအလယ်၌ သွေးစက်ချ၍ ရေးလိုက်ပြန်၏။

“ငါ့နှလုံးသွေးနဲ့ ငါရေးခဲ့တယ်၊ ပန်းကို ငါချစ်တယ် . . . အဲ့ဒါ ငါ့ပန်း၊ နမ်းရဲတဲ့ကောင် နမ်းကြည့်”

ခါးကို ခါးရိုးမှ လက်မလက်ညှိုးနှင့် ကိုင်၍ အသည်းပုံ တည့်တည့် အပေါ်သို့ မြှင့်ကိုင်လိုက်သည်။ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဒုတ်!! . . .

အသည်းပုံထဲ ခါးဦး စူးဝင်သွား၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အိပ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေမှန်းတော့ ထင်ပေါ် မှန်ပြောင်းထတစ်ဆင့် မြင်နေရသည်။ အကုန်အစင် မမြင်ရ။ ယိုင်ထိုးထွက်လာသော အစ်ကိုလေး . . . သွေးသံရဲရဲကို မြင်မှ မှန်ပြောင်းပစ်ချ၍ ပြေးတော့သည်။

“ဟာ.. ဘာ.. ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုလေးရယ်!”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ကားစတီယာရင်ရှေ့ ဝင်ထိုင်၍ ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။

“ဟဲလို ပန်း”

“ပြောပါ ကောင်လေး၊ ပန်း နားထောင်နေပါတယ်”

“ပန်းကို ချစ်တယ်”

“ပန်းကို ချစ်ရင် အခု.. ပန်းစကားကို နားထောင်ပါနော်”

“စကားသံက ပျော့ပြောင်းနေလို့ နားထောင်မယ်.. ပြော”

“ဒီနားက ခွာခွာချင်း ဆေးခန်းကောင်းကောင်းတစ်ခုကို ဝင်ပါ

သူ သွေးလွန်သွားနိုင်တယ်..”

“ဟုတ်ပြီ.. စေတနာစကားပဲ.. နားထောင်မယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ပန်းပါနေတယ်၊ ပန်း အိမ်မှာဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုးလေး
တကြော် ထပ်ဖြစ်မှာကို ပန်း ကြောက်တယ်.. ပန်းဘဝကို နားလည်ပေး
ပါနော်”

“ကောင်းပြီ.. ရဲမတိုင်ဘူး၊ ဘယ်မီဒီယာ ဘယ်ဂျာနယ်ကမှ
မသိစေရဘူး၊ ကတိပေးတယ်.. ဒါပဲလား ပန်း!”

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပန်းအနားကို.. ပန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်
တော့မှ မလာပါနဲ့တော့လို့ အဲ့ဒါ ကတိပေးနိုင်မလားဟင်”

“နီး.. သုံးချက်မှာ.. နှစ်ချက်နားထောင်တယ်၊ နောက်ဆုံး
အချက်ကတော့.. ဟောဒီကောင် အသက်ရှိနေသရွေ့ လာ..
နေ.. မှာ.. ဘာလို့ဆို မမြင်ရရင် မနေနိုင်လို့ ဘာလို့ဆို.. ချစ်လို့
ဒါပဲ.. သွားပြီ”

“.. ဝေါ့..”

“အစ်ကိုလေး.. ကျွန်တော် မောင်းမယ်လေ”

“ထိုစကားကြောင့် သူကားခဏရပ်၍ စဉ်းစားသည်။

ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး..

“ကောင်းပြီ ထင်ပေါ် ညီလေး၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီအိမ်ကို လာခဲ့တာကို

အခုကစပြီး မင်းလုံးဝမေ့လိုက်တော့.. မင်း ကားစောက် ခဏဆင်း
လိုက်စမ်း..”

“ဒဏ်.. ဒဏ်ရာတွေက.. ကြီးမေ့ကို.. ဘယ်.. ဘယ်လို”

“အေး.. အဲ့ဒီအဖြေရှိတယ်၊ ဆင်းဆိုဆင်း”

ထင်ပေါ် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။ သူ လီဗာကို တင်လိုက်၏။

ဒီယာရိုက်သွင်းပြီး လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးဆီ..

“..”

“အစ်.. ကို.. လေး”

“ဂုန်း!!.. ဂွမ်း!!.. ဂွမ်း!!..”

အခန်း(၄)

အနက်ရောင်တွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွတ်လပ်ပေါ့ပေါ့စွာ ထုပ်ပိုးထားသည်။ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ပိန်းပိတ်နေတဲ့ အနက်ရောင်ကြီးထဲ သူ ဟောလောကြီး ဖြစ်တည်နေပုံကို နားလည်အောင် . . အရပ်စကားနဲ့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။

ဘာမှလည်း ထိမနေ၊ မြင်ရဖို့လည်း ဘာမှမရှိ၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ခံစားမှု တစ်ခုခု . . မရှိ။ နတ္ထိ။

ငါတွေ . . ရှိနေပေသေး၏။ ငဲ့ကြည့်ရင် မြင်နေရလေ၏။ ငါ့ခြေငါ့လက်တွေ ငါ့ . .

ဟဲ့! . . အလွန်တရား စိတ်ထဲ အရင်ဆုံး ဝင်လာ . . အရှက်တရား

ဆက်တိုက်ဝင်လာ... လက်နှင့် ယောင်ရမ်း အုပ်ကာမိ ဘေးဘီကို မျက်
ကလူးဆန်ပြာ လိုက်ကြည့်။ တော်သေး၏။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အနက်ပြင်ကြီး
သာ ရှိနေ၏။ သို့တည်းမဟုတ် (နောက်တစ်မျိုး ဖွဲ့ကြည့်ရလျှင်) အနက်ပြင်
ကြီးသာ ကြည့်နေ၏။ အနက်ပင်လယ်ကြီးသာ သူ့ကို ကြည့်နေ၏။

ဘယ်သူမှ မရှိ။ အဟိဟု သူတစ်ချက်ရီလျက် အုပ်ထားသောလက်
ဖယ်လိုက်၏။ ငေါက်တောက် လွတ်လပ်အရွယ်၏အရသာကို ပြန်ရ၏။
ဟ!.. ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ နတ်ပြည်ဆိုတာများလား၊ ငါ့ဒါဒရာတွေ
က ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ပြဿဒ်နန်းတော်ကြီးကကော ငါ့သူငယ်တို့လေး
တွေ... စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း နေပါဦး နတ်ပြည်ကို လံကွတ်တီတောင်
ပတ်မပေးဘဲ ဝစ်လစ်စလစ်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တာ... အ... ဘယ်တန်းခိုးရှင်
နည်း။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဟယ်... အစ်ကိုလေး သတိရလာပြီ ကြီးမေ”

ကြီးမေကြီး အဲကွန်းကြောင့် အနည်းငယ် အေးနေသည်။ တန်ဖိုး
ကြီး ပိုးစောင်လှလှကြီးကို ရွရွဲခြုံခြုံ လူနာခန်းထဲက ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်
မိန့်မိန့်ကြီး အိပ်နေခဲ့သည်။ အိပ်နေနိုင်ခြင်း အကြောင်းတစ်ချို့က ရှိခဲ့
သည်။ အိမ်မှာလည်း နေ့ဆိုလျှင် အယားကွန်းလေး ဖွင့်ဖွင့်ပြီး စောင်ခြုံ

အိပ်ရသည်ကို ကြီးမေ နှစ်ခြိုက်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နွေကို ဆောင်း
လုပ်၍... အိပ်လေ့ရှိသည်။ ခဏခဏတော့ မလုပ်။ မိတာခ ဖွေးတတ်
နေသည်။ ခုဟာက သူ့ဝါသနာအရ အိပ်မှာပေါ့။ မိတာခမှ မပေးရတာ၊
ယူထားလိုက်တာကလည်း နင့်လို့။ ဈေးကြီးသော ဆေးခန်းဆောင်းလေ...။

နောက်ထပ် ကြီးတော်ကြီး အိပ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ
သူ့ကို သိပ်ချစ်သည်။ စိတ်အလွန်ပူတတ်သည်။ စိတ်ပူတဲ့အချိန်မှာ... သား
ကြီးမေအသံ ကြားလား၊ ပြန်မပြောနဲ့ သား၊ အားကုန်မယ်၊ မျက်ခွံလေးသာ
ခွင့်ပြု။ ကြီးမေ စိတ်ဝှန်းဝှန်းချချင်တယ်...။

ဟံမလေး... ကျွန်မသားလေးကို ပစ်လိုက်ရရင်တော့... အံ့ကြိတ်
၍ နှာခေါင်းကြီးနီ၊ နှာတံရှုံ့ရှုံ့ငို... မောတော့... (အချောလည်း ခံပြီး
တော့) လူနာဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ ပိုထားတဲ့ အကောင်းစားတွေကို (လက်ဆောင်
ရလဲ ပါပေါ့) တစ်ဖြဲနစ်ဖြဲစား၊ မျက်မှန်းတန်းမိသမျှ လူနာစောင့်တွေနဲ့
ဆေးဆိုင်အတင်း... ဆေးရုံအတင်း၊ ဆရာဝန် ဆရာမ အတင်းတွေ
ဖောင်လောက်အောင်၊ တဟားဟား လိုက်ပြော... မောတော့... အိပ်။
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်... အပူအပင်ကင်းကင်း (တရားရှိခြင်းကို ဖွဲ့လိုရင်းပါ
ဒကာတို့... အဲ... အရပ်ကတို့)

“သား... သားလေး... သတိရပြီ... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဝမ်းသာတော့လည်း မျက်ရည်ကျပြန်၏။ တရားသမားပီပီ ကျ
ပျောက်တော့မည့် သားရွှေထုပ်ကို အဟုတ်တကယ် ပြန်ကောက်ရသည်
လေ။ ဝမ်းသာ၍ မျက်ရည်ကျကို ကျရမည်လေ။ မေတ္တာဝါဒီကြီးလေ
ဒီလူကလေးအပေါ် မေတ္တာထူတွေ အထပ်ထပ် စီးထားတဲ့ မေတ္တာဝါဒီကြီး
လေ... ကားတိုက်တာဟုပင် ထင်အောင်... အောင်ကျော်ဌေး လုပ်ထား
၍ပါ။ ဒီသားလေးကို ထိလိုကတော့ ထမီအလံထူ၊ ထက်ဆင်မီးခွံပြီး
ခိုးမီးတက်၍မည့် ပုထုဇဉ်မကြီးလေ...။

“အစ်ကိုလေး... ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ရပါတယ်နော်”

သတိဆိုသော ဘာမှန်းမသိရသည့် အသိစိတ်ကလေး ပြန်ဝင်လာ
ကတည်းက သူမြင်နေရသည်က ပန်းမျက်နှာ။

ပန်း ပန်း ပန်း သူလန်းကနဲ ဖြစ်ပြီးမှ . . . အနက်ရောင်တွေ . . .
လာပြန်ပြီ၊ အနက်ရောင်တွေ . . . အနက်ရောင် ပင်လယ်ကြီး . . . ။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ငယ်ဘဝတွေကို နောက်ကြောင်းပြန်တော့မှာမို့ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ
(မင်းသားကို) ပြန်မေ့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကြာလို့။ ယခု မင်းသားကို မေ့အောင်
လက်လွန်ထားတော့ . . . ငယ်ဘဝ ပြန်သတိရောက်သွားတယ်ပေါ့။
ဘယ်ဂလောက် အချိတ်အဆက်မိလဲ . . . ယုတ္တိတန်ပြီး . . . သဘာဝလည်း
ကျသွားတာပေါ့နော့။ (လုပ်စားကိုင်စားရပုံ ပြောပါတယ်)။ ။

ဤကား ။ ။ စကားချပ်။ (မှတ်ချက်။ ။ “စကားညပ်” ဟု
လည်း သုံးကြသည် ထင်သည်။ စကားသည် ဘယ်လိုဏ်ခေါင်းတွေထဲ
သွား . . . သွားပြီး(ကြပ်ကြပ် သပ်သပ်တွေထဲ)ညပ် . . . ညပ်နေတတ်သလဲလို့။
ကျွန်တော်လေ . . . ဆက်အတွေးတန်းရင်း . . . ဟ! . . . ဆေးခန်း . . . ဆေးခန်း
သတိရ။ ဦးကျောက်ဆေးရန် ရှိသည်။)

အသန်း(၅)

ဖြည့်

လင်အေးမြနေသော ချောင်းရေထဲတွင် ရေဆေးငါး
တစ်သိုက် တဟီးဟီး တဟားဟား ပျော်ပါးနေသည်။ (ကိုယ့်ဆရာရယ် . . .
ငါးကတော့ ဟီးဟား ဘယ်လုပ်တတ်မှာလဲ။ ရေဆေးငါးဆိုတာ အဖျိုကြီး
ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ သူ့လက်ရုံး အိမ်ဖော်သုံးယောက်ပါ။ အိမ်ဖော်
ဒေါ်မေမေမိုး တော့ အဲဒီတုန်းက သူမထံ မရောက်သေးပါ။)

အိမ်တွင် အဝီစိရေတွင်း ရှိသည်။ shower ခေါ် ရေပန်း ရှိသည်။
ရေချိုးလေ့အဟောင်းကြီးတစ်ခုပင် ရှိသေးသည်။ နံရံလေးဘက်လည်း
နှိုသည်ပေါ့။ နံရံလေးဘက် မရှိသော ချောင်းထဲ ရေချိုးရတာကိုတ

တစ်မျိုးအရသာရှိသည် ထင်သည်။ ရေကြည်ကြည်ထဲ တဝန်းဝန်း ခြေထောက်ခတ်သောအခါ လျှောက်နဲ့ အပေါ်တက်သွားသည့် (ဖွေးဥနေသော ပေါင်ဖြူကြီးတွေကို ဖမ်းရန်) ထမိကို ဆွဲဆွဲချရခြင်း၊ ဘယ်သကောင့်သားများ မြင်သွားသလဲဟု ရင်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်ရခြင်း၊

အပျိုကြီးက သူ့ရံရွှေတော်များအား နန်းဆန်သော လုံးကြီးပေါက်လှကြီးတွေသာ ရွေးချယ်ထားခဲ့ခြင်း၊ (ရံရွှေတော်တွေက သူ့လောက်တော့ မလှစေရ) သူမနှင့် ရံရွှေတော်များ ရေသုံးနေလျှင် ပုရိသ မင်းယောက်ျားများ အလကားနေ အလကား ကမ်းနားတွင် လမ်းသလားလူစည်ကားနေတတ်တာကို... မသိစိတ်မှ ကျေနပ်နေခြင်း၊ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ အပျိုကြီး အိမ်တွင်းပုန်းပိပိ နံရံလေးဘက်ကို မသိစိတ်က မုန်းတီးနေမိခြင်းတို့ကြောင့် အခါအားလျော်စွာ ရေချိုးဆင်းလေ့ရှိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်တမ့်။

“ဟယ်! ဟိုမှာ ဘာလေး မျောလာတာလဲ!”

“ခေါစာပစ်တဲ့ ပျတ်ပန်းလေး ထင်တာပဲ”

“ခေါစာပစ်တဲ့ ပျတ်ပန်းက အဲလောက် ကြီးမလားဟဲ့”

“မမကလည်း... ချောင်းဖျားမှာ ဆင်ဦးစီးတွေ ရှိတယ်လေ၊ ဆင်ခေါစာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ရေဝဲကြောင့် ပျတ်ပန်းလေးက ဒေါ်တင်တင်သော်ထံ မျောလာလေသည်။

“ငါ့ဆီ ခဲ့ကြီး ဝင်လာနေတယ်ဟဲ့”

ပျတ်ပန်းထဲမှာ ခြေကားလက်ကန်နှင့် နီကျာကျာ မွေးကင်းစကလေးလေး...။

“ဟယ်... ချစ်စရာလေး၊ ငါနဲ့ ထိုက်လို့ ငါရတာ”

ပြောရင်းဆိုရင်း အပျိုကြီးပီပီ အဓိကကို အနီးလှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေဟေ... ယောက်ျားလေး”

ဝမ်းသာအားရ ဆွဲပွေ့ မယူ၍ ရေထဲက တက်တော့သည်။ ရေစို

လုံချည် တရွမ်းရွမ်းနှင့် သောင်ခုံအမြင့်ပေါ် လှမ်းနေမိသည်။

“မမသော်... မမသော်... ထမီ... ထမီအခြောက်လဲရဦးမယ်လေ၊ တဘက်လည်း မပတ်ဘူး...”

“အေး... ဟုတ်သား”

ခုမှပင် သူ့ကိုယ်သူ သတိတရ ငဲ့ကြည့်၍ ကလေးခဏပေးပြီး ကမန်းကတန်း လုံချည်လဲတော့သည်။ လုံချည်လဲရင်းကတောင် ရွှေနှီမလက်ထဲက ကလေးကို စိတ်မချသလို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ တဘက်ခြံ၍ ကလေးကို အုပ်မည်အပြု သူ့ကို ကလေးက အသေ အချာကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။

“ပြီးတယ်တော့... ဟယ်... သွားလေးတစ်ချောင်း ငှက်စိလေးပါလာတယ်တော့၊ ထူးတယ်... ထူးတယ်...”

ဝမ်းသာအားရ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေသော ရေချိုးဆင်းငါးသလောက်ကြီးတွေကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်ခွင့်ရနေပြီဖြစ်သော ပုရိသ ဝေနေယျတစ်သင်းက ကမ်းပါးပေါ် ခြေချင်းလိမ်နေခဲ့လေပြီ။

ရွှေသူဌေးမ အပျိုကြီး ဒေါ်တင်တင်သော် ဝမ်းမနာ၊ နှုတ်ခမ်းမနာ သားလေးတစ်ယောက် (သွားလေးလည်း ပေါက်လို့) ကောက်ရသည်ဆိုသော သတင်းမှာလည်း ရွှေမြို့ငယ်ငယ်လေးထဲ ချက်ချင်းကြော်သွား၏။ ဓနသဟာယ နိုင်ငံငယ်တစ်ခု၏အစိုးရ ပြုတ်ကျသောသတင်းနှင့် တန်းတူခန့် ရှိသည်။ (ထင်သည်။)

ထိုအခင်းကို အာဇာနည်ပင် လှေတစ်စင်းနှင့် လိုက်ကြည့်နေခဲ့သူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မသိကြ၍ သတင်းဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။

၆. ၆. ၆. ၆

၃

(၂၆

ချင်တော့.. ပိုးဝင်လာပြန်တယ် ကိုယ့်လူရေ.. ခွင့်လွှတ်
တော့)

အပျိုကြီး ဒေါ်တင်တင်သော်နှင့် သူ့ကလေး ဖွေးမြူစောင့်ရှောက်
ပုံတွေကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်ရေးမပြချင်ဘဲ... ရုပ်ရှင်ကဒ်လို ခြုံငုံ
မြင်အောင် ရသမြောက်အောင် ပြချင်တာပါ။ ဒီလိုဗျာ.. မြင်မလားတော့
မသိဘူး။

- သူ့မွေ့ယာပေါ်မှာတင် တာရပတ်လေးခင်း၊ ဂွမ်းကပ် အကောင်း
စားတွေ.. ဖက်အုံး၊ ခေါင်းအုံးတွေနဲ့ ရွှေနှီမတို့က အိပ်ယာပြင်
ပေးနေကြ။
- သူမက သီချင်းဆိုရင်း.. အိပ်ခန်းထဲ လမ်းလျှောက်ပွေ့ရင်း နို့ဗူး
တိုက်၊ ကလေးအိပ်ပျော်၊ သူ့လက်ထဲက အိပ်ယာလေးပေါ်ချ။
လက်ကလေးနဲ့ ပုတ်သိပ်ရင်း သူ့ပါ အိပ်ပျော်သွား...။
- နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော.. ဟောက်ပင် ဟောက်နေ
သေးသော သူမမျက်နှာပြု၊ ကလေးခုနစ်သံချို ထအော် ပုံပြ..
သူမ လုံးဝမနိုး.. ကလေးက ဗျောင်းဆန်၍ အိပ်ယာပေါ်မှာ
ယက်ကန်။

- သူမ မျက်နှာပေါ်... ကလေးဖနောင့်တစ်ဖက်နှင့် အစက်ကြီး
တစ်စက်ကျလာ.. ကလေးခြေရွှေ့သွား၊ အကွက်ကြီး ပါးနှင့်
ပါးစပ်နား ကျန်နေ.. နှာခေါင်းတစ်ချို့လုပ်၊ လက်နှင့် စမ်းပြီး
ပါးကိုပင် ယားသလို ပွတ်လိမ်းနေ။ ဝါး.. ထအော်.. လန့်၍
မျက်စိပွင့်၊ အနံ့ရ.. ပါးကို တိုနမ်း၊ နှုတ်ခမ်းသပ်.. သားကို
ကောက်ပွေ့၊ ချေးတွေ ပွပြနေပုံပြ။
- ကလေးတစ်ဘက်ချို၊ ထမိတစ်ဘက်ဆွဲ၍ ခါးပေါ်ကြီးနှင့် ရေခို
ခန်းဆီ ထပြေး။ ကဒ်။
အဲ.. နောက်တစ်ကဒ်ဗျာ။
- နို့ဗူးဖျော်နေ၊ လုံချည်ရင်လျား၊ ပုဝါခြံနှင့်၊ ကုတင်ဘေး ပုခက်ထဲ၌
အော်ငိုနေသော ကလေးပါးစပ်ထဲ ချိုလိမ်ခေါင်းကြီးပဲ အရင်ထိုး
ထည့်လိုက်ပုံ၊ ကလေး အငိုတိတ်ပြီး တပြတ်ပြတ် စုပ်နေ..
သူမ နို့ဗူး အပြီးသတ် ဖျော်နေ.. သူ့လက်ပေါ် သူ နို့စက်ချ
ကြည့်။ ပူနေသေး၍ စားပွဲပေါ်က ရေခွက်ထဲ ဖင်စိမ်ထားစဉ်
ဝါးကနဲ ထအော်။ ချိုလိမ်ခေါင်းက ပုခက်အောက် ပြုတ်ကျလာ။
ပူသေးတယ် သားလေး.. ခဏလေးစောင့်ဟု အော်ပြီး ပုခက်
နား အပြေးကပ်.. ကြမ်းပေါ်က ချိုလိမ်ကို ခလုတ်တိုက်၍
ကုတင်အောက် လွင့်သွား၊ ကလေး တဝါးဝါးအော်.. ချိုလိမ်
ပုခက်ထဲရှာ.. မတွေ့။ ကြမ်းပေါ် လိုက်ရှာ.. မတွေ့။ နို့ဗူးပြေး
ကိုင်။ ပူနေသေး။ တဝါးဝါးငိုသံ tempo မြင့်။ ဘေးဘီကြည့်..
ကလေးကို စွေ့ကနဲ ကောက်မ၊ လုံချည်စ ဖြည့်ချ၍ အငိုတိတ်ဖို့
အဓိက ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကလေးပါ ပုဝါနှင့် အုပ်ချ။ အငို
တိတ်သွား၊ ဝမ်းသာ.. (ယားကျိကျိ ဖြစ်နေပုံ ထင်သာမြင်သာ
ပြ) မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံလည်း ပါဦးမှ.. ဟ.. အိပ်ခန်းတံခါး
ဟနေ၊ ပြေးပိတ်ပြီးမှ စိတ်ချသွားသလို၊ ကျေနပ်သွားသလို..
မျက်လုံးပိတ် သက်ပြင်းအချ.. ထွန်ထွန်လူး ထအော်..
“အား!!.. ဘီလူးလေး.. ကိုက်တယ်.. အား”

အခန်းပတ်ပြေး။
ကဒ်။ (မြင်လားဟင်)

၆ ၆ ၆ ၆

နောက်

တစ်ကဒ်ဗျာနော်... အရပ်ထဲ အတင်းပြောရင်း သန်း
တုတ်နေကြပုံလေးပါ။ ဒိုင်ယာလော့(ဂျ)ချည်းပါ။

“သူဌေးမတော့ စီးပွားပျက်မလား၊ စီးပွားတက်မလား မသိဘူး
ဟေ့... မွေးစားတဲ့ကလေးက ဘီလူးလေးတဲ့”

“အေးဟယ်... ဝမ်းမနာသားလေးကို လက်က မချဘူးတဲ့၊
သည်းသည်းကို လှုပ်နေတာပဲတဲ့၊ အေး... ဘယ်မျိုးဘယ်နွယ်မှန်းလည်း
မသိဘဲနဲ့”

“ဟဲ့... ဘီလူးလေးပါဆို၊ ဘီလူးမျိုးပေါ့ ကောင်မရဲ့”

“ကောင်မနော်... ဒီနယ်က ကိုကိုကြီး မမကြီးဟာ တန်ခိုးအလွန်
ကြီးတဲ့ ဘီလူးမျိုးတွေလေ... ဒေါ်တင်တင်သော် စီးပွားတက်ဦးမှာအေ့၊
ဟိုနေက သူ့တွင်းက ထွက်တာ အတုံးလိုက်ကြီးတဲ့... (၇၅)ကျပ်သားတဲ့”

“တို့တော့ ကြောက်ပါတယ်၊ ကောင်လေးက သွားစရင် အကွင်း
လိုက် ပြတ်အောင် ကိုက်တာတဲ့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သန်းမကြီး သန်းမကြီး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း သန်းယဉ်မ

ရဲ့...”

ဆံပင်ထဲ ဖြန့်က်ပြီး လက်မလက်သည်းခွံပေါ် တင်၍ လက်မ
လက်သည်းနှင့်ပင် မိသတ်ချလိုက်။

ဖောင်း!... (ပလတ်စတစ်အိတ်ကို လေမှုတ်၍ ရိုက်သံများ)

၆ ၆ ၆ ၆

၍

သို့ဖြင့် အောင်ကျော်ဒွေးလေး ရှစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်လာ
သည်။ ဒေါ်တင်တင်သော်ကို ကြီးမေဟုပင် ခေါ်၍ အလွန်ချစ်သည်။
ထိုနေ့က လွယ်အိတ်ကလေး စလွယ်သိုင်း၍ တစ်ယောက်တည်းပင်
ကျောင်းက ပြန်လာသည်။

နောက်က ကျောင်းသားဆိုးတစ်သိုက် လိုက်လာသည်။

“တစ်ကောင်ကြွက်... အရူး... ဘီလူး”

“တစ်ကောင်ကြွက်... ဘီလူး... အရူး”

နောက်ကနေ စုလာသည်ကို မသိဟန်ဆောင်၍ သူ အမြန်
လျှောက်၏။ ဘေးက ပန်းတက်ရင်း လက်ခုပ်ပါ တီး၍ စလာသည်။

“ဘီလူး... အရူး... စကြောက်”

“ဘီလူး... အရူး... စကြောက်”

ရှေ့က ပိတ်ရပ်ရင်း... သူရှောင်ရာသို့ ထုပ်စီးလိုက်တိုးနေသော
အခါ...

“မင်းတို့ ဖယ်နော်၊ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့”

“ဘီလူး.. အရူး.. စကြောက်”

နပန်းဖက်လုံးရတော့သည်။ သူ့ထက် အကောင်လည်းကြီး၊ လူအုပ်နဲ့လည်း ဖြစ်နေ၍ သူ့အားဘက် ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ပါးစပ်ရှေ့က အုပ်ကာထားသော လက်မောင်းသားကို အားထည့်ကိုက် ဝစ်လိုက်သည်။

“အား.. အား.. တကယ့်ဘီလူး.. ကိုက်တယ်.. ကိုက်တယ်.. ဟီး”

ပါးစပ်ထဲက အသားဖတ်ကို ငိုနေသောကောင်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပင် ထိုးကန် ထွေးလိုက်သည်။ ရဲကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုကိစ္စကို ကြီးမေကို သူမတိုင်ပါ။ တိုင်သူက တိုင်သဖြင့် နောက်နေ့ ဆရာ၏အရိုက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခံလိုက်ရသည်။ သူ ပေခံခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူတွေကို ပေါင်းသင်းချင်စိတ် ကုန်ခန်းခဲ့လေသည်။ ပန်းတွေ၊ လိပ်ပြာတွေ၊ ပုတ်သင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေသည် သူ့အဆွေခင်ပွန်းနှင့် သူ့ရှိသမျှ မိတ်သဟာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

နှင်းဆီပန်း အင်လေးသည် သူ ကြည့်နေရင်းမှာပင် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ချပ်အစိမ်းချောင်းကလေးက သူ့နေရာကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ပွင့်ဖတ် နီနီရဲရဲတွေက ရုန်းကြွတွန်းကန်.. ဆန့်ထုတ်၍ အလှဆုံး အနေ

အထားသို့ ငွါးစွင့်ပွင့်လာသည်ဟု (သူ့ဘက်က သေချာအောင်) ထင်သည်။

အကြောင်းမှာ ညက.. သူ နှင်းဆီပန်း အင်လေးကို အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးခဲ့သည်။ နက်ဖန်ကျရင် မင်းပွင့်ပေးပါနော်၊ ဒါမှ ကမ္ဘာလောကကြီး ပိုလှသွားမယ်ဟူ၍ ရေလောင်းပေးရင်း ကောင်းသောစကားကို ဆိုခဲ့သည်။

ဟော.. ယခု မနက်စောစော ထကြည့်တော့.. (သူ အကြာကြီး ရပ်ငေးနေခဲ့သည်) နှင်းဆီက လက်ကျန်အလှတွေ အကုန်ငွါးစွင့်၍ သူ့ကို ပွင့်ပြနေသည်လေ။

“သိပ်လိမ္မာတာပဲ.. မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်တယ်”

သူ ချစ်ခင်စွာ ရေပန်းကရားလေးထဲ ရေပြေးထည့်၍ ဖွီးဖွီးလေးတွေ ကျအောင် ကိုင်မြှောက်လောင်းပေးနေခဲ့သည်။

သူ့ရေမွှားတွေက နှင်းဆီပန်းမှတစ်ဆင့် အလက်အခက်တွေကို ကျော်ဆင်းပြီး မြေပေါ်က ဖိနပ်လှလှလေးနှင့် ခြေဖမိုး ဖွေးဖွေးလေး တစ်စုံပေါ် ကျသွားသည်။

“မတော်လို့နော်.. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်.. ခင်ဗျားလေးက ဘယ်သူလဲ”

“အောင်မာ.. ကလေးလုပ်နေပြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော်တွေနဲ့ မပြောရဘူး၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောရတာဟဲ့”

“ကြီးမေက ပြောတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောတာ.. ရိုင်းစိုင်းတယ်တဲ့၊ သားသား.. ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်နဲ့ ပြောရတယ်တဲ့.. ခင်ဗျားလေးက လူကြီးမဟုတ်တော့ သားသားလို့ ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားလေးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့.. မဟုတ်ဘူးလား”

ဝင်းလဲ့ကြည်စင် နုအိနေသော မွေးကြိုင်လေးကို သူ ငေးရင်း ပြောနေမိခြင်းပါ။

“မဟုတ်ဘူး.. ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက ပြောတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောတာက ပိုခင်တယ်တဲ့.. ငါက ဟိုဘက်အိမ် ပြောင်းလာတာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခိုသေးတယ်၊ နင့်ကို ငါကြည့်ကြည့်နေတာ.. နင်က တစ်ယောက်ယည်းပဲ

အမြဲနေတယ်၊ မပျင်းဘူးလားဟင်”

“ငါက တစ်ယောက်တည်း နေတာကို ပျော်တယ်”

“ဒယ်ဒီပြောတာနော်၊ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေတာတဲ့ အပေါင်းအသင်း ရှိရမယ်ဆွဲ... နင်နဲ့ငါနဲ့ ခေါ်မယ်လေဟယ်”

ကောင်မလေးက လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ကို ပူးညှပ်၍ ကွင်းကလေး လုပ်ပြီး သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးသည်။ ပြုံးပြသည်။

“ငါက အဲဒါကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ!”

“ဟောသလို ဖိရတယ်... အဲဒါခေါ်တာ၊ ဟောသလို လက်ညှိုးထည့်ပြီး ဆွဲဖြတ်လိုက်ရင် မခေါ်တာ... ကဲ... ခေါ်မလား မခေါ်ဘူးလား!”

(နှုတ်ခမ်းစူပုတ်ပုတ် လုပ်နေပုံလေးကိုက...။ ငါလေ... တယ်...။)

“ငါတော့ အဲလိုမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး၊ ကြီးမေကို သွားမေးရင် ကောင်းမလား!”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ငရဲကြီးမှာ ကြောက်လို့”

ကောင်မလေး တခပ်ခပ် ရယ်လေသည်။ လက်ဖမ္မိလေး နှုတ်ခမ်းပိတ်၍ သူ ခပ်ပုံလေးကလည်း (ငါလေ... တယ်)ဖြစ်ချင်စရာပါပဲ။

“ဘာငရဲမှ မကြီးဘူး၊ နင်ခေါ်ရင်နှိပ်၊ မခေါ်ရင် မနှိပ်နဲ့... ဒါပဲ”

သူမ၏ဝကစ်ဖြူဖွေးနေသော လက်ကလေးဆီသို့ မထိရဲသလို မကိုင်ရက်သလို သူ့လက်လေး မြှောက်တက်လာ... တဖြည်းဖြည်း ထိတော့မည်... နှိပ်... တော့မည်... တဖြည်းဖြည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ အရဲစွန့်၍ နှိပ်ချလိုက်သည်။ အဲဒီက စတာပါပဲ။

“နင် အဲလိုပြန်လုပ်”

သူ အတော်လုပ်ယူမှ လက်ကွင်းလေး ရလာသည်။ သူမက ခပ်မြန်မြန် နှိပ်ချပြီး...

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ခေါ်သွားပြီ ကောင်လေး၊ ဒီနေ့ကစ နင်နဲ့ငါ သူငယ်

ချင်းဖြစ်သွားပြီ... ဟေဟေ့”

“ခင်ဗျားလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ!”

“ပန်းအိဖြူတဲ့ ကောင်လေးရဲ့၊ နင့်နာမည်ကကော”

“အောင်ကျော်ဌေးတဲ့... ဒါပေမယ့် ငါ့ကို သူများတွေက...”

သူ့စကား ထိုးရပ်သွားသည်။ သူ့ကို ဘီလူး၊ အရူး ခေါ်တာတွေ၊ သူ ဖက်လုံးတာတွေ၊ ပြတ်အောင် ကိုက်တာတွေ၊ ကြေကွဲနေတုန်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရိုက်ခံရတာတွေကို ကောင်မလေး မသိစေချင်။ မခင်တော့ရင် အခက်။

“လာ... ကျွန်တော့်ပန်းတွေ လိုက်ပြမယ်”

“နင်နဲ့ငါပဲ ပြောပါဆို၊ နင်နဲ့ငါ ပြောမှ ပိုခင်ရာကျတာဟဲ့”

“နောက်တော့ ပြောတာပေါ့... ခုတော့... လာ...”

ပြီးပျော်နေသော အရောင်မဲ့ အပြစ်ကင်း ချစ်ခြင်းအဖြူထည်ကလေးများ... ပန်းလှလှတွေကြား၊ လိပ်ပြာလှလှတွေကြား၊ စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေကြား ပြေးလွှားဆော့ကစားလို့ အားပဲ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။

အင်မတန် အရောင်အသွေးစုံ၍ ဆန်းသစ်မှုတွေ ကြွယ်ဝ ပြည့်နှက်နေသော ကလေးဘဝသည် ပန်းအိဖြူလေးကြောင့်ပင် ပျော်စရာ အတိပြီးခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘဝ၌ ပျော်စရာအတိ ပြီးခဲ့ရပါလေသည်။
တစ်နေ့... မမေ့လျော့ဖွယ်... တစ်နေ့...။

အခန်း(၆)

ပင်

သမီး ဧကန်အမှန် ဖြစ်လာတော့မည်... ပန်းအိဖြူ၏
သီးကင်းအလှသည် စုစည်းစည်း ရုန်းကြွစ ပြုခဲ့ပေပြီ။

အသားအရည်၏ကောင်းခြင်း၊ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်နေ
အနံ့ ဖွဲ့စည်းမှု၏ကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာမျက်လုံး တည်ဆောက်ပုံ၏ကောင်း
ခြင်း၊ လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်း လက်သည်းခွံ ခြေသည်းခွံများ၏ တည်
ဆောက်ပုံကောင်းခြင်း၊ သွား၏ကောင်းခြင်း၊ အသံ၏ညှို့အားကောင်းခြင်း
ဓားအပြင်...

ဆပ်ပြာ၏ကောင်းခြင်း၊ ရန်ပူ၏ကောင်းခြင်း၊ ရေချိုးခန်း၏
ကောင်းခြင်း၊ ဖွေးပွတဘက်ကောင်းခြင်း၊ dryer ကောင်းခြင်း၊ မိတ်ကပ်
နှုတ်ခမ်းနီ ကောင်းခြင်း၊ အခြယ်အသ အဝတ်စားကောင်းခြင်းနှင့်...
အင်း... မှန်၏ကောင်းခြင်းများ... (အားလုံး) ပေါင်းစပ်လိုက်သော

အခါ (လန်းတယ်ဟု မသုံးတော့ပါ) ပြာထွက်နေတော့သည်။ (လန်းတယ် ဆိုသော ဝေါဟာရ ဆလုံတွေဆီ ရောက်လောက်ပြီလေ)

“ကောင်းခြောက်ဆယ့်လေးရပ်၊ တွေးထပ်ထပ်ရုပ်ညီ ရှေးနိပါတ် ထုပ်မီသည်... ဖုဿကီထွတ်ထား” ကိုပင် သနားသည်ဟု ဖွဲ့လျှင် လွန်အံ့ မထင်။ (ရှေးက အလှပြင်ဆိုင် မရှိပါ) ဟုတ်ကဲ့... တော်တော်လှတယ်ဗျာ၊ ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ။

အဲ... အဲသလောက် အလှလေးနဲ့ ဘီလူးခေါ်တဲ့ ပုရိသ လူမျိုး လေး နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခန်းကို ကိုယ့်လူ စိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး၊ တစ်နေ့...

၆ ၆ ၆ ၆

ပန်းနှင့်သူ ရှစ်တန်းတန်းက... အမြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည့် နှင်းဆီပင်က... ပထမ မြေအိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ လပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင် ကြ၊ ရေလောင်းကြ၊ နွားချေးထည့်ကြသောအခါ...

နှင်းဆီအုံကြီးလို ဖြစ်လာသဖြင့် ခြံထောင့်နားတွင် မြေကျင်းတူး ပြီး ပန်းအိုးကို ရိုက်ခွဲလိုက်သောအခါ မြေကြီးထဲ တိုးဝင်ချင်နေသော နှင်းဆီအမြစ်တွေ... ပန်းအိုး၏ပုံသဏ္ဌာန်ပင် ရစ်ခွေ၍ နေခဲ့ပေပြီ။

သူတို့နှစ်ဦး အတူတကွ မြေကျင်းထဲ မ၊ချ၍ မြေဖို့ ရေလောင်း သောနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်နေ့မှန်း သိခဲ့ကြသော်လည်း ထိုနေ့ သည် ကမ္ဘာကျော် (Valentine's day) မှန်း မသိခဲ့ကြ။ ချစ်သူတွေလည်း ဖုတ်မှမဟုတ်ခဲ့ကြသေးတာလေ။ ဤလိုနှင့် သူတို့ ကိုးတန်းရောက်ခဲ့ကြ သည်။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်မလာသေးပါ။

တစ်ညနေ ကျောင်းအဆင်း ထုံးစံအတိုင်း ပန်း၏လွယ်အိတ်၊ ထမင်းဘူးတွေကို သူက အကုန်လွယ်ကိုင်၍... ညကျလျှင် သူရေးမည့် စာစီစာကုံးအကြောင်း ဖောင်လောက်အောင် ပြောလာစဉ်...

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ပန်းအိဖြူရဲ့ အစေခံလား... ကောက် နီပုံ စောင့်တဲ့ခွေးလား!”

“နှစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီးပြီးချင်း စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မန်နေဂျာသား ထွန်း မြင့်အောင်။ သူ့ထက် အရပ်ရှည်သည်။ တောင့်တင်းသည်။ နောက်မှာ ထည်း ပေဘက်တေဘက် ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ပါသည်။

“အဲဒီနှစ်ခုလုံး မဟုတ်ရင် မင်းက ဘာလဲ!”

“သူက ပန်းချစ်သူ... နင်တို့ လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

ပန်းက ဇတ်ကနဲ ရပ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းကလေး ဒေါသ ကြောင့် မျက်နှာတွေ ရဲကနဲ ပန်းသွေးဖြန်းသွားသည်။ ထွန်းမြင့်အောင်က ဖန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ဘက် လှည့်၍...

“မင်းနဲ့ပန်းအိဖြူက သမီးရည်းစားလား!”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး”

ထွန်းမြင့်အောင်က မျက်ခုံးကို လူကြမ်းမင်းသား ဌေးဝင်းလို စင်၍ သူ့ကောင်တွေကို လှည့်ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ... ဒီကောင်က ပန်းရဲ့အစေခံလည်း မဟုတ် ဖန်းရဲ့ရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့... ဟားဟား... ဒါဆို ဒီကောင် ဘာလဲ!.. ဟား... ဟား”

တစ်ယောက်က...

“မဉ္ဇူသက နတ်ပန်းကို စောင့်တဲ့ ဘီလူးပေါ့ကွ... အရှေ့ ဘီလူး ဆိုတာ ဒီကောင်လေ... တို့ငယ်ငယ်တည်းက သိလာတဲ့ နာမည်ပါပဲဟာ...ဟား...ဟား...”

ထွန်းမြင့်အောင် ဖခင်က နယ်ခံမဟုတ်။ ရွှေမျောလောင်းရန် ပြောင်းလာတာ လပိုင်းပင် ရှိသေးသည်။ ထွန်းမြင့်အောင်အား ဖခင်က နယ်ခံလူမိုက်တွေကို သိမ်းသွင်းရန် တာဝန်ပေးထားသည်။ “လုပ်ချင်တာ လုပ် အဖေရှင်းမယ်” ဆိုသော ပုတ္တောဝါဒနှင့် ဆိုဆုံးမခြင်း ခံရသော သား။

“အဲ့ဒါလည်း မဟုတ်ဘူး... ငါ အရှေ့မဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူး မဟုတ်ဘူး”

“အေး... မင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ... ခဏဖယ်ပေး... ဟောဒီ ပန်းကလေးကို ငါ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

“အေး... ရတယ်... ပြော... စကားပဲပြော၊ ထိတော့ မထိနဲ့ သေမယ့်သာပြင်”

“အို!.. ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ လာ... ကောင်လေး သွားမယ်”

စကားအသွားအလာနှင့် ရန်သူ၏အမူအယာကို အသေးစိတ် ဂရုစိုက်နေမိသော အချိန်ပိုင်းလေး ဖြစ်သမို့ ရုပ်ရှင်ထဲက လူကြမ်းတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိသော အသည်းလေးရယ် ချစ်လို့ပါ... နေပါဦးဆိုပြီး မင်းသမီးလက်ကို ဖက်ကနဲ ဖမ်းဆွဲခန်းသည် တကယ်ဖြစ်လာတော့မည်။

ထွန်းမြင့်အောင်၏ညာလက်သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပန်း၏ ဘယ်လက်ဆီ ရွေ့လျားရန် မူလနေရာမှ စတင် ထွက်ခွာနေသည်ကို ဆလိုင်းမိုးရှင်း ရုပ်ရှင်ကဒ်လို သူ ခပ်နှေးနှေး မြင်နေရသည်။

ထို့ထက် လျင်မြန်သောနှုန်းထားနှင့် သူ့ညာခြေထောက် မြောက် တက်သွားပြီး ပန်း၏ဘယ်လက်ကို ထိလုထိခင်၌ သူ့ခြေဖမိုးနှင့် ထွန်းမြင့် အောင်၏လက် ဖြောင်းကနဲ မိတ်ဆက်သွား၏။ တဆက်တည်း၌ ပြီး ဆိုသောအသံလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခြေဖျားတိုက် ဝတ်ထားခြင်း (ထိုစဉ်က စတိုင်လ်)နှင့် လွယ်အိတ် နှစ်လုံး ခရော့ဇင် လွယ်ထားခြင်းကြောင့် ပြင်ဝတ်ရန် အချိန်မချင်း၊ ထိုနှစ်ခုသော အခြင်းသည် သူ့ကျောင်းစိမ်းလုံချည် ပြီးကနဲ အော်ရန် လုံလောက်ပါသည်။ ပေါင်ရင်းထိ ကွဲပြဲထွက်သွား၏။

ကြီးမေကြီးက လိုလိုမယ်မယ် တက်ခိုင်း၍ သူတက်ထားသော တိုက်ကွမ်ဒို ကန်ချက်လည်း ဖြစ်သမို့ ထွန်းမြင့်အောင်လက် အတော် အီသွားပုံရသည်။ အ... အ အော်ပြီး တဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။

သူ့ကောင်နှစ်ကောင်က ဇက်ကနဲ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို တစ်ဘက် စီ နောက်ပြန်လိမ်၍ ဝင်ချုပ်လိုက်သည်။ လုံချည်အကွဲကို စိတ်က ရောက် နေခဲ့သဖြင့် သူ နောက်ကျသွားသည်။ ရုန်းမရတော့ပြီ။ ထွန်းမြင့်အောင်၏ ဘယ်ဖြောင့်လက်သီး ဝင်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ နှာခေါင်းဆီ တည့် တည့်ဝင်လာနေသော လက်သီးကို... ဒဲ့ပင်(ဘောလုံးခေါင်းတိုက်သလို) နဖူးနှင့် ပြန်တိုက်လိုက်သည်။

ဖျောင်း!!.. ဂျွတ်!!..

လည်ပင်းနှင့် ခါးညွတ်အား အနည်းငယ်ပါ ထည့်လိုက်သည်မို့ ထွန်းမြင့်အောင် လက်သီးထဲမှ အရိုးတစ်ချောင်းကျိုးသံသံသံ သူ့ကြား လိုက်ရသည်။ လက်နှစ်ဘက်စလုံး အီစလံဝေသွားပြီဖြစ်သည်။

“အား... အလား... လား... ကျိုးပါပြီ... ဒီ... ဒီကောင် လူမဟုတ်ဘူး၊ အ... အ... ဟေ့ကောင်တွေ မင်း... မင်းတို့အလှည့် ဆော်... ဆော်ကြလေ”

သူ့နဖူးလည်း တစ်စုံတရာ စီးဆင်းလာသည် ထင်သည်။ ပန်းက လေး အလွန်တကြား ကြောင်အကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ချပ်ရှင်ထဲအတိုင်း (တစ်ယောက်ကထိုး၊ ငဲ့ရှောင်၊ ပြန်ထိုး၊ မထိဘဲ နောက် ခြွမ်းနှင့် လူဆိုးပြတ်ကျ... မင်းသား ယားကနဲ ခုန်ကန်... ကန်ချက်ဆီ အတင်းကြီး မျက်နှာထိုးပေး၊ မထိထိ နောက်ပြန်ခြွမ်းနှင့်ကျ မြေကြီး ဆင် ပိုးလိုးပက်လက်၊ နောက်ဆုံး အတုံးအရုံး) လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ဖြစ်သလို ထိုး... ဖြစ်သလို ကန်ကျောက် ရရာသဲနှင့် ကောက်ပက်၊ နာနန်းဖက်လုံး

၁ နတ်ရွာမိုး

သူ အပေါ်ရောက်၊ လူတွေ ဝင်ဆွဲ။ ဟိုအော်ဒီငေါက်ဖြစ်ပြီး ပွဲသိမ်းတော့ သူ့ခါးမှာ လုံချည်မရှိတော့ပါ။ . . .

“ဖိုး. . .”

သူ ထွေးထုတ်လိုက်သော တံတွေးကွက်ထဲတွင် နီရဲနေသည့် သွေးတွေ။ ထိုအခါမှ ထွန်းမြင့် အောင်တပည့် သန်းဦးက ထအော်သည်။

“ဟား! လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော့်လက်. . အား. .”

လူတွေ သန်းဦး၏ သွေးများတစ်စက်စက်ကျနေသော ညာ လက်နှင့် သူ ထွေးထားသော သွေးကွက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း. . သွေးသံတွေ. . မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ် ရွဲနေသော သူ့ကို ကြောက်လန့် တကြား ကြည့်နေကြလေသည်။

“ပန်း. . . ငါ့ပန်းလေးရော”

လူအုပ်ကြားထဲ ပန်းကို သူတွေ့သည်။ မျက်လုံးကြောင်တောင်နှင့် မတ်တတ်မေ့နေပုံရသော ပန်း. . . ။ သူ ပန်းအနီးသို့ အနည်းငယ် ယိုင်ထိုး ချဉ်းကပ်သွားသော်လည်း ပန်း သူ့ကို မြင်ပုံမရ။ လူတွေအားလုံး သူနှင့်ပန်း ကိုသာ သက်ရှိပြဇာတ် အရှင်လတ်လတ် တင်ဆက်နေသလို အငူသား ငေးနေစဉ်. . .

ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲ ပန်းဖေဖေနှင့် မေမေ တိုးဝင်လာနေသည်။

“ပန်း. . . ပန်း. . .”

သူ ပန်းပခုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်နှိုးမည်အလုပ်၌ ပန်း ပျော့ခွေအကျ ဘေးက ဝင်ပွေ့လိုက်သူက. . .

“သမီး. . . ပန်း. . . သမီးလေး. . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ပန်းဖေဖေက သွေးသံရဲရဲ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ လွယ်ထားသော သူ့သမီး ပန်း၏လွယ်အိတ်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေ၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ် တစ်ခုတော့ ရှိနေခဲ့တာ သေချာသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

၁ ရေးလုံးကြီးတင်

ထိုအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို အနီးစပ်ဆုံး ချဉ်းကပ်ဖွဲ့ဆိုရပါလျှင် ငါးရက်လုံးလုံး ပန်းကျောင်းမတက်ခြင်း၊ ပန်း၏အရိပ်အယောင်ကို ခုနစ် ရက်လုံးလုံး မတွေ့ရတော့ခြင်းနှင့် သူ့အတွက်တော့. . . ကမ္ဘာ့ခုနစ်လုံး ကြွေမွပျက်စီးသွားခြင်း ဟူသော အနက်ကိုရပါသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

တစ်နေ့. . . အထက်က ဖွဲ့ဆိုခဲ့သော ထိုတစ်နေ့သည်. . . သူ၏ နှစ်လုံးမြောက်ကမ္ဘာကြီး စတင်သောနေ့ကို ဆိုလိုပါသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ရှစ်လုံးမြောက် ကမ္ဘာကြီးထဲက နှင်းဆီပင်တစ်ပင်နံဘေး၌ သူ
ငူ ငေါင် ငိုငံ ငေး ငေါ နေစဉ်... ဖုတ်ကနဲ အထုပ်လေးတစ်ခု သူ့နံဘေး
ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ ဖြူဖြူအထုပ်လေးကို သူ ကောက်၍ ကမန်းကတန်း
ဖွင့်လိုက်သောအခါ... စက်ရုံထုတ် အုတ်ခဲအပိုင်းအစလေးတစ်ခု
ဖြစ်နေ၏။ ဟုတ်ကဲ့... ဆယ်ပေါက်အုတ်ကျိုးစလေး...။

ထုတ်ထားသော စက္ကူလေးကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချ၍ အုတ်ခဲကျိုး
လေးကို မည်သည့်သင်္ကေတနှင့် မည်သူက သူ့ထံ ပို့ဆောင်ပေးသနည်း?၊
ဤသည်ပင် ငူ ငေါင် ငိုငံ ငေး ငေါနေသော သူ့အုပ်ခေါင်းထဲက သူ့
ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေး တရားသဘော ဖြစ်စေတော့သည်။

အုတ်ခဲကျိုး အုတ်ခဲကျိုး ဆိုတော့ကာ...။

အ... တနင်္ဂနွေ ဂဏန်းဆို ၁

ခ... တနင်္လာ ဂဏန်းဆို ၂

ကလည်း တနင်္လာပဲ။ ၂။ ၁၂၂။

ပအဖနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ? (ပန်းအိဖြူကို ဆိုလိုသည်)

ပ... ကြာသပတေး၊ ၅

အ... တနင်္ဂနွေ၊ ၁

ဖ... ကြာသပတေး၊ ၅

၁၂၂၊ ၅၁၅ ဟ... ဘာတွေလဲ?

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုစဉ်က ထိုကိစ္စတွေ ခေတ်မစားသေး။ စားလည်း
ထိုခေတ်ထဲ သူ ဝင်စားမည်မဟုတ်)

သူ အုတ်ခဲကျိုးလေးကို အသေးစိတ် လှည့်ကြည့်ရင်း ဆက်လက်
ခေါင်းစားပြန်သည်။ ဟုတ်ပြီ... စက်အုတ်... စက်အုတ်...။

စက်အုတ်ဆိုတော့... အုပ်စက်။ သူ့ဖါးသားကြီး ငါ့ကို ကြည့်သွား
ပုံက 'အုပ်ဆက်ပွင့်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြည့်လား!'... သူ လန့်ပြီး အုတ်ခဲ
ကျိုးလေးကို ပစ်ချလိုက်မိသည်။

ကြီးမေနဲ့သူမ အဖေက ခြံနီးချင်းမို့ တွေ့လျှင်ပြုံးပြ၊ ခေါင်းညိတ်
အဆင့်မှ "နေကောင်းလား၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့ မိုးရွာမယ်ထင်တယ်၊ သေချာပါ
နဲ့၊ ညက အေးတယ်နော်၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းက စောင်မခြံမိဘူး" အဆင့်ထိသာ
ဆက်ဆံရေး တိုးတက်လာသည်။ သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိခဲ့။ အလှူ
အတန်းဆိုလျှင်လည်း သာမန် ဧည့်သည်စောင်သည် သဘောသာ လာကြ
သွားကြ သမရိုးကျ အလွှာပ သလွှာပ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြီးမေ အပျိုကြီးက... သီးသီးသန့်သန့် နေထိုင်တတ်ပြီး ပန်းအိ
ဖြူ ဖေဖေက လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိကြီးမို့ လုပ်ငန်းချင်း မပတ်
သက်တာလည်း ပါလိမ့်မည်။ ပန်းမေမေကလည်း ခရစ်ယာန်ဖြစ်သမို့
ဘုရားကျောင်းကန်၌ စကားလက်ဆုံကျစရာ မရှိတာလည်း ပါသည်။

ဆိုလိုရင်းက... သိပ်မခင်၊ သိပ်မရင်းနှီးကြ။ သူ့သမီး လူပုံ
အလယ် မေ့မော့ကျအောင် ရန်ဖြစ်ပြခဲ့သော (အိမ်နီးချင်း လူမိုက်) သူနှင့်
မပေါင်းစေချင်တာ သဘာဝကျပါလိမ့်မည်။ ပေါင်းကြည့်၊ အုတ်ဆက်ပွင့်
သွားမည်ဟု အလွတ်သဘော သင်္ကေတ နှော၍ ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ ကြည့်လေ... ထိုနေ့ကစ၍ ပန်းအိဖြူ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်
သွား၏။ (ခွင့်တစ်ပတ်ကို ဆေးစာနှင့် တင်သည်ဟုတော့ ကြားသည်။)

အင်း... နေဦး၊ စက်အုတ်... ဆုတ်အက်၊ ဆုတ်အက်ဆိုတော့

နောက်ဆုတ်ရင်ဆုတ်... မဆုတ်ရင်... မင်းအုပ်ခေါင်း 'အက်သွားမယ်' လို့လည်း ကောက်နိုင်၏။ ယူသော်ရ၏။ (ဆရာသမားတစ်ယောက်၏လေ ဖြစ်သည်။ ယူသော်ရ၏)

သူ့အတွေးသည် အောင်စဉ်ရေမတင်၊ သောင်ပြင်ရေမကျ ဖြစ် နေ၏။ အရေးထဲ အတွေးထဲ တောင်စဉ်ရေမတင်အောင် မိုးရွာနေမှတော့ ဖြစ်ချောင်းထဲက သောင်ပြင်တွေ ရေလျှံနေပုံအထိ လျှောက်တွေးနေမိပြန် သည်။

ဟ!.. ဟုတ်ကပြီ။

သူ ဗိသုကာ၊ မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ ဝါသနာပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ တွေ့ပြီ။ သူ ကမန်းကတန်းပင် စက်အုတ်အကျိုးလေးကို ကောက်ကိုင်၍ measurement ကို စိတ်နှင့် တိုင်းထွာကြည့်သည်။ တစ်လက်မ အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်ခန့် ဖြစ်နေသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ကျမ်းဂန်အရ စက်အုတ်၏ခန့်ရည်(ဖိအား)သည် တစ် စတုရန်းလက်မတွင် ပေါင်(၁၅၀၀) ခန့်ရှိသည်။ . . တဲ့။ 1500lbs/sq-in ဟုတ်ပြီ။ (၁၅၀၀)ဆိုသော ကိန်းဂဏန်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ သင်္ကေတ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ?..

ဟိုရန်ဖြစ်သောနေ့က ပန်းက ကြေငြာခဲ့သည်ပဲ။

"မင်းက ပန်းရဲ့အစေခံလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရဲ့ကောက်ရိုးပုံ စောင့်တဲ့ခွေးလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလဲ" ဆိုတော့ ပန်းက... .

"သူက ပန်းချစ်သူ" တဲ့... . ဟာဟ။

ဒါ... ဒါဆို (၁၅၀၀)ဆိုတဲ့ ဖိအား... အဲ... အချစ်ကို ပန်းက သည်အုတ်ကျိုးလေးနဲ့ လှမ်းပစ်ပြီး သင်္ကေတ သက်သေထူလိုက်တာပေါ့။

ဤသည်မှလွဲ၍ ဤခဲလေးသည် ဘာဖြစ်ရအုန်းမှာတုန်း?... .

အုတ်ခဲကျိုးလေးကို သူ အမြတ်တနိုး အကြိမ်ကြိမ် နမ်းနေလိုက်မိ သည်။ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံး ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်၍ အပြင်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် ဖိပြီး အူမြူးလှုပ်ခါစွာ အသားထဲ တအားဖိထည့်နေမိ သေးသည်။ နှလုံးသားနှင့် အုတ်ကျိုး တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားအောင်လေ။

ဟ... ဟုတ်သေးဘူး၊ အုတ်ကျိုးမှာက ရွံ့တွေ၊ သဲတွေနှင့်၊ မတော် သူ့နှလုံးသားနှင့် သွားပြီးထိလျှင် သူ၏သန်စင်သော နှလုံးသား... . အုတ်ကျိုးက ညစ်ပတ်တာတွေ ပေစွန်းကုန်မှဖြင့်... . ။

သူ အိတ်ကပ်ထဲက အုတ်ကျိုးလေးကို အမြန်ပြန်ထုတ်သည်။ လက် တစ်ကမ်းက ဘုံတိုင်တွင်... . တဝေါဝေါ ရေဆေးသည်။ ထပ်ဆေးသည်။ ထပ်ထပ်ဆေးသည်။

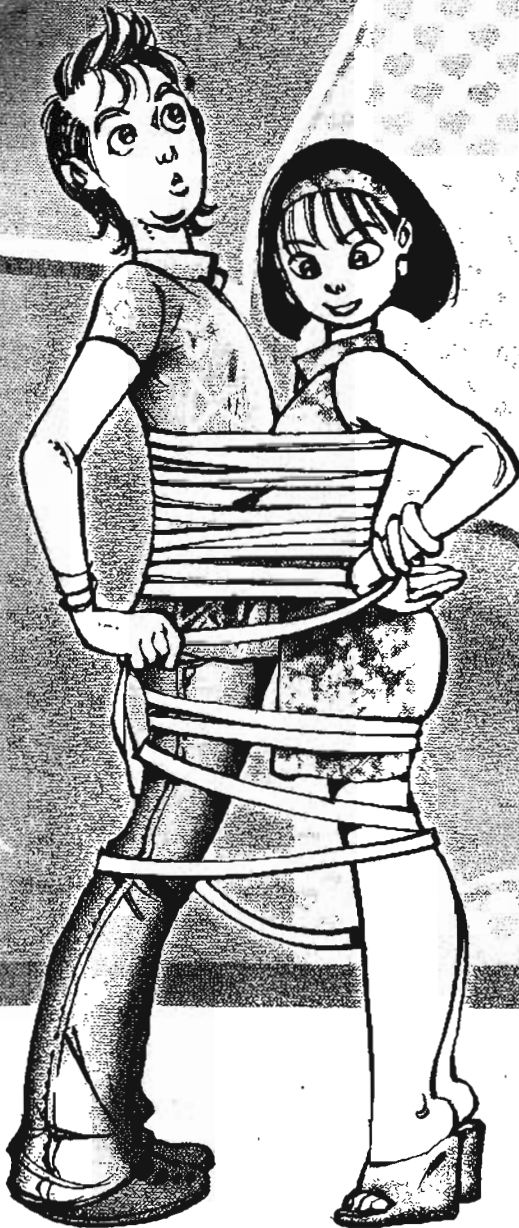
လျှာနှင့် လျက်၍ သဲကိုက်မကိုက် တံတွေးကို ဝါးစားကြည့်သည်။ ကျလိကျလိ တစ်ချက်မြည်သည်။ ထပ်ဆေးသည်။

ရေတွေ သူ့ခြေထောက် ပတ်လည် အိုင်ထွန်းလာသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် အုတ်ကျိုးထုပ်ပိုးလာသော စက္ကူလေး သူ့ခြေထောက်ကို လာ တိုးသည်။

ရေစိုစက္ကူလေး ယူကြည့်မိ။

ဟင်!!.. . ထိုစက္ကူထဲမှာ... . ပန်းလက်ရေးလှလှလေးတွေ... . သေဟ။

အသံနိုး(၇)

“တစ်နေ့”
(နိဒါန်း)

ကောဇ်လေး “ဒွေး”
အရမ်းလွမ်းနေလားဟင်
တို့ နေကောင်းဘူးပြီ
နမူးက ဒဏ်ကုကော ပျောက်ပြီလား
ခကားတွေ ဂုဏ်ထူးပဲ
မြေမြေနေမိတယ်
ပါးစပ်က မြေချင်တယ်
ဒီည (၂)ချက်တီး
သရက်ပင်ကြီးကနေ တိတ်တိတ်ကလေး
ကုန်တက်ခဲ့။
နောက်ဖေးက
ဒွန်ပန်းရုံနားကို...။

လွမ်းတဲ့
ပန်း

မှတ်ချက်။ ။ ဒီည ကစားမည့် ဘောလုံးပွဲ ဖြစ်သော်လည်း 2:00AM မှီနက်ပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် “တစ်နေ့နံနက်” ဟုပင် . . ယူသော် ရ၏။ ဟုတ်ကဲ့. . . ဟိုဘက်ခြံဆိုသော်လည်း အဝေးကွင်းဟု ယူသော် ရပြန်သည်။ (တစ်နေ့ တစ်နေ့နှင့် ပရိသတ်အား ကောင်းခန်းအထိ ဆွဲခေါ် လာမိခြင်းကိုတော့ အနီကတ် မပြကြပါနှင့်။)

ရေစိုနေသော စာကလေးကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း နှင်းဆီခြံကြီးကို တအားကြီး၍ ဖက်ထားလိုက်ရ ကောင်းမလား! တစ်ခြံလုံး တစ်စမကျန် ဝါးစားပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလား! သမင်ဖို အရွယ်ရောက်လေးတစ်ကောင် လို တစ်ခြံလုံးအနှံ့ လေးဘက်ဆောက်ခန့် ခုန်ပြီး လျှောက်ပြေးလိုက်ရ ကောင်းမလား! အုန်းသီးတွေ အပြတ်လိုက် သီးနေသော ဝက်မလွတ်အုန်း ပင်ကိုပဲ ပြေးပြီး တရွတ်ရွတ် ဖက်နမ်းလိုက်ရ ကောင်းမလား! . . ။

နောက်ဆုံးတော့ စာလေးနှင့် အုတ်ခဲကျိုးလေးပါ တရိုတသေ အိတ်ထဲ ထည့်၍ မေမေမိုး အခန်းမှ မီးပူကို မသိမသာ ဝင်ယူပြီး သူ့အခန်း ဆီ ငတက်ပြားခြေလှမ်းနှင့် တက်ခဲ့သည်။

“ဟင်. . သား. . ဒွေး. . မီးပူကြီးနဲ့ ဘာတိုက်မလို့လဲ! . . မေမေ မိုး တိုက်ပေးမယ်. . . ပေး၊ ဓါတ်တွေဘာတွေ လိုက်နေမှဖြင့်ကွယ်. . .”

“ဘာမှမတိုက်ဘူး မေမေမိုး၊ မီးပူအကြောင်း သင်ခန်းစာမှာ ပါတယ်၊ တည်ဆောက်ပုံ လက်တွေ့လေ့လာမလို့. . .”

“ကိုးတန်း သင်ခန်းစာမှာ အီလက်ထရောနစ် ပါလို့လား သား”
မေမေမိုး အမေးကြောင့် ဖြစ်သလို ဖြေလို့မရတော့ပါပြီ။

“လျှပ်စစ် မဂ္ဂဇင်းထဲက သင်ခန်းစာပါ မေမေမိုးရဲ့၊ E.Pi E.C လည်း နဲ့စပ်ရမယ်လေ. . . ဟဲဟဲ”

ဖြစ်ချင်တော့ ပန်း၏စာလေးကို စားပွဲပေါ် အသေအချာ ဖြန့်ခင်း ပြီး မီးပူတိုက်မည်အလုပ်၊ ခလုတ်လည်း ခြောက်ကနဲ နှိပ်လိုက်ရော မီးပျက် နေသည်လေ။

ခုကွဲပဲ. . . ခြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ထမင်းအိုးပေါ် သွားတင် - ဖျင်ကော၊ ကြီးမေနှင့် မေမေမိုး မြင်သွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမည်။

နေရှိသေးသည်။ အကြံရပြီ။ စတိုခန်းမှတစ်ဆင့် အိမ်နောက်ဖေး ခေါင်မိုး ပေါ်ရှိ ရေစည်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ သစ်ရိပ်ကြောင့် ရေစည်ပေါ် ကျနေက ကျော်ဆင်းနေပြီ။

ထူးပါဘူး။ ရေစည်ပေါ် မတ်တတ်ရပ်၍ ပန်း၏စာလေးကို လက် နှစ်ဘက်နှင့် ထောင်မြှောက်ရင်း နေခြောက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အကြာ ကြီး လှမ်းနေလိုက်သည်။ (ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော ပြတင်းပေါက် တစ်ချို့က လူတွေက. . . ဒီကောင်လေး ပြန်ဖောက်နေပြန်ပြီဟု တညီ တညွတ် မှတ်ချက်ချကုန်ကြ၏။)

(၂)နာရီအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို စေ့စေ့စပ်စပ် သူ စဉ်းစားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးမှ သူထွက်ရမည်။ နောက်ဖေးတံခါးသည် ဗဟိုအိတ်၏။ ညအချိန်မတော် “ကျီ” ဆိုသောအသံသည် မေမေမိုးကို နှိုးသလို ဖြစ်လိမ့်မည်။ မီးဖိုခန်းနှင့် မေမေမိုးအခန်း ကပ်နေသည်။

မေမေမိုးအခန်းမှ အုန်းဆီပုလင်း ယူ၍ ပတ္တာဆီလောင်းနေစဉ် မေမေမိုးက မိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား!”

“ဗီသုကာပညာရှင် ဖြစ်လာမယ့်သူရဲ့အိမ်ဟာ ချောမွေ့နေရမယ် လေ. . . တံခါး fitting ပြန်ချနေတာ၊ ဟင်းဟင်း. . . ဒီမှာ ဖွင့်ရင် ပိတ်ရင် တျီကနဲ မမြည်တော့ဘူး”

“ဟယ်! . . ဟုတ်ပါ. . . ငါ့သားက တော်ပြန်ရော”
ထို့နောက်. . .

ခြံနှစ်ခြံကြား အုတ်ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ရန် သူ့ခြံဘက်တွင် ပေါက် နေသော သရက်ပင်ကြီး ရှိသည်။ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အပေအရေခံ၍ ဖတ်တက်ရသော အခန်းကဏ္ဍ ရှိနေသည်။ ဒီည အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အပေ အရေ မခံနိုင်။ စတိုခန်းမှ လေးမြှောင့်သံများ ယူ၍ ခြေတစ်နင်းစာ ပင် ညီညီ တူနှင့် ရိုက်ထည့်သည်။ အပေါ်က အဆင်ပြေသော သစ်ကိုင်းတွင် လျှော်ကြိုးကို တစ်ကိုင်းစာ အဖုအထစ်တွေ ထုံး၍ တွဲလောင်းချသည်။ အစမ်းတက်ကြည့်သည်။ အိုခေမှာ စိုပြည်နေ၏။

“ဟဲ့သား... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ!”

ဗုဒ္ဓေါ။ ကြီးမေကြီး သရက်ပင်အောက် ရောက်နေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရဿ (၁၈)ရပ်ထဲမှာ... သစ္စဉ်းစဋ္ဌာရဿဆိုတာလည်း ပါတယ် ကြီးမေရဲ့... သစ်ပင်တက် အတတ်ပညာတဲ့... ဟဲ... ဟဲ... လွယ်ကူအောင် တီထွင်ကြ ဆင်ကြည့်နေတာ”

“ဪ... ဪ... ပြုတ်ပျက်ကျလို့ ကျိုးပဲ့နေပါမယ် သား ရယ်”

ကြီးမေကြီး ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် သစ္စဉ်းစဋ္ဌာရဿဟု ရွတ်ရင်းလျှပ်ထွက်သွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ပါးစပ်ထဲရှိသော ပါဠိ စကားနှင့် အတည်ပေါက် အုပ်ထည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပါဠိစကား ညှပ်ပြောလိုက်လျှင် ဘုရားဟော၊ ကျမ်းဂန်လာဟု ထင်သွားတတ်သော ကြီးမေလိုလူစား အများကြီး မဟုတ်လား...။

ဟုတ်ပြီ၊ လိုလေသေး မရှိ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ နေတောင် စောင်းပြီဖြစ် သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မီးလာပြီ။ ပန်း၏စာလေးက နေပူ ဒီလောက် လှမ်းတာတောင် မခြောက်သေး။ အပေါ်ထပ် ပြေးတက်ခဲ့သည်။ မီးပူဖွင့်၍ ပန်း၏စာလေးကို ခေါင်းအုံးပေါ် တင်ပြီး တစ်ခုတည်း မီးပူတိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇိနတ္ထပကာသနီ စာအုပ်ကြား အပြားလိုက် ညှပ်လိုက်သည်။ ကျိုးသဲလေးထပ်ကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား... ပုထုဇဉ် လူသားလေးကို နားလည်ပေးတော်မူပါဘုရား...။

ထို့နောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ ရေချိုး၊ ထမင်းဟင်း ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်တွေကို တဝစား၍ ည(၇)နာရီ ထိုးသောအခါ နှိုးစက်ကို ည(၁)နာရီ သံပတ်ပေး၍ အတွေး ဝင်္ဂီဘာထဲ အလျားလိုက် အိပ်ချလိုက် လေသည်။ ချစ်သူနှင့် တွေ့ဖို့ရာ... အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ထားမှ ပို၍ လန်း ဆန်းကြည်လင်ရွှင်ပြနေမည် မဟုတ်လားလေ။

ချစ်လှစွာသော နှိုးစက်လေးက သူ့တာဝန်ကျပြန်ပါသည်။ သည် တစ်ခါလောက် သူ့အသံ ဘယ်နံရောအခါမှ မသာယာစဖူး။ (အရင်က

သူ့ကို ငှက်ဆိုးထိုးသံဟုပင် ထင်၍ သူထ၊အော်အော်ချင်း ဂျလောက်တနဲ့ ပြန်ပိတ်၍ ဆက်အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။)

ယခုတော့... လန်းကနဲ နိုးလာ၏။ အချစ်က လန်းတယ် ဆို လား။ ရေချိုးခန်း ဝင်သည်။ သွားနှစ်ခါပြန်တိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ရင်း ရေပါ ချိုးလိုက်သေးသည်။ အမလေး... အေးလိုက်တာ။ ဒီဇင်ဘာ ဝင်နေ ကြောင်း ရေလောင်းမှ သတိရသည်။ ပွဲနေပွဲထိုင် သွားမလို ဂျင်းဘောင်းဘီ တီရှပ်၊ အနွေးထည် အကောင်းစားတွေ ဝတ်သည်။ ရေမွှေးဆွတ်သည်။ ရယ်ဒီဖြစ်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲ ခဏကြာအောင် ပတ်ကြည့်လိုက် သေးသည်။ (၁:၃၅)နာရီ ရှိနေပြီ။ သူ သရက်ပင်ပေါ် ရောက်တော့... (၁:၄၀)ရှိပြီ။ သရက်ပင်ပေါ်မှ ပန်းတို့နေသော ကော့တေ့ရှ် တိုက်ပြားလေး ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

တစ်ခြမ်းတိတိသာ ကောင်းကင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော လမီးအိမ် ၏ပြာနုန်းနေသော အလင်းအောက်တွင် အိမ်ကလေးသည် ငြိမ်ဝပ်နေ၏။ ဒီဇင်ဘာ နံနက်စောစော နှင်းတို့ ခပ်ပါးပါး ဆင်းသက်လွှမ်းခြုံနေ၏။ သည်အပင်ပေါ်ကနေ သည်ခြံထဲကို သည်လို တစ်ခါမှ မကျူးကျော်ဖူး သောကြောင့် ကြောက်စိတ်သည်... တဒိတ်ဒိတ် တိုးဝင်လာ၏။ ဖြစ်ချင် တော့... ဟိုတက်ကသာ အတက်ချောအောင် လုပ်ထားသည်။ ဒီဘက်ကျ တော့ ဘယ်လိုဆင်းမည်ဟု မစဉ်းစားမိခဲ့။

လရောင်ထဲတွင် သရက်ကိုင်းတွေကို လိုက်ကြည့်သည်။ အနိမ့်ဆုံး သရက်ကိုင်းသည်ပင်လျှင် ပေ(၂၀)ခန့်အမြင့်တွင် ကိုင်းညွတ်ကျနေသည်။ ဒါတောင် ကိုင်းဖျားအနားထိ မျောက်လွှဲကျော်လို ဘယ်ညာတွဲလောင်းဆွဲ၍ သွားပြီး ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ညွတ်ကျလာလျှင် မြေပြင်နှင့်ခြေဖျားက (၁၀)ပေခန့် ကွာခြားနေဦးမည်။ ဒုက္ခတော့ လှလှနှင့် တွေ့ပြီ။

ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို... ယုံကြည်မှုက တစ်စ ထက်တစ်စ ကျဆင်းလာနေ၏။ နာရီက (၁:၅၅)ဖြစ်နေချေပြီ။ သူ နှစ်မိနစ် ခန့် ထိုင်စဉ်းစားပြီး မီးစုန်းပါသော နာရီလက်တံတွေကို ကြည့်မိပြန် သည်။ မထူးပါဘူး။ အနိမ့်ဆုံးအကိုင်းကို ရွေးချယ်ပြီး မျောက်လွှဲလျော်ဘဝကို

ခဏခံယူလိုက်သည်။

ဘယ်ညာလက်ပြောင်း၍ တွဲလောင်းပင် ရွှေယူရတော့သည်။ လေးငါးပြန် လက်ပြောင်းသောအခါ အကျင့်မရှိသောလက်က ညောင်းတောင်းတောင်း ဖြစ်လာ၏။ ခဏရပ်ထားပြီး... မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်မိမှ မြတ်စွာဘုရား... တစ်ထပ်တိုက် တံစက်မြိတ်ထက်ပင် မြင့်နေသေးသဖြင့် မြေပြင်နှင့် သူ့ခြေဖျား (၁၅)ပေခန့် လေထဲ ခြားနေပါကလားလေ...။

ရတနာသုံးပါးနှင့် ကြီးမေကြီးရော မေမေမိုးရော တ၊မိတော့သည်။

ယောက်ျားဘသားဟု အားတင်း၍ ကိုင်းဖျားဘက် ဆက်ရွှေသည်။ တစ်လွဲ... နှစ်လွဲ... အစ်... သုံးလွဲ... သရက်ကိုင်း အနည်းငယ် ပိုညွတ်လာသဖြင့် အားတက်သွားသည်။ နောက်တစ်လွဲ... ပိုညွတ်လာသည်။ ဂျတ်!!... ဂျတ်!!...။ ဟ... သရက်ကိုင်းသည် ဆတ်သတဲ့။ မတော်... ဝုန်းကနဲ ကျိုးကျမှဖြင့် အုပ်ဆက်ဖွင့်မည့် ပန်းဖားသားကြီး နိုးပြီး... သူခိုး... သူခိုး အော်ပါက...

ခုတောင် သရက်ကိုင်းကြီးက တဟဲဟဲ အော်မြည်လှုပ်ခါသံ ထွက်နေပြီ။ ခုန်ချလိုက်ဖို့ကလည်း အောက်တွင် မြေပျော့မဟုတ်၊ ဂဝံ ကျောက်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် မညီမညာ ခင်းထားသော အိမ်ခေါင်းရင်း လမ်းကြမ်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ လက်ကလည်း ညောင်းပြီ။ ထပ်ရွှေ့ရင်လည်း ဖျောင်းကနဲ သရက်ကိုင်းပါ ကျိုးကျတော့မည်။

နှင်းတောထဲ တွဲလောင်းကြီး ချွေးတွေ ပျံလာ၏။ ရေထဲက ဇနက္ကကို မေခလာ လာကယ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ လေထဲက ဇနက္ကလေးထဲကို တော့... မေခလာလည်း မလာ၊ ကော်နီလည်း မလာသေး... ထိုစဉ်လင်းကနဲလက်ကနဲ လက်နှိပ်မီး ဝင်းပြက်သွားသည်။ အသံပါးပါး ကြားရ “ဟယ်တော့!...” တွဲလောင်း သူ့အီ အလင်းတန်း ရောက်လာသည်။

သူ၏မေခလာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ အုတ်နံရံ ခြံစည်းရိုးတွင် ထောင်ထားသော သတ္တုခေါက်လှေခါးအီ မေခလာ ပြေးတော့သည်။ အုတ်နံရံက လူကြီးလက်တစ်ဖေါင်ကျော် မြင့်သဖြင့် ထောင်ထားသော သတ္တုလှေခါးကို

ဆွဲချပြီး... ပြန်ခေါက်သည်။

သူ့အောက်တည့်တည့်တွင် လာချသည်။ မှီစရာ မရှိသဖြင့် ခေါက်ထားသည့်အတိုင်း အောက်ခြေအနည်းငယ် ကား၍ A ပုံသဏ္ဌာန် ထောက်ပေးသည်။ သူ့ခြေထောက်နှင့် သုံးပေကျော်ကျော် လွတ်နေသေးသည်။ ဓါတ်မီးနှင့် သေသေချာချာ ထိုးပြရင်း... ခုန်ချ လက်လွှတ်ချလိုက်ဟု ခပ်တိုးတိုး အောက်က ပြောသည်။

ခြေဖျားနှစ်ဘက်နှင့် (ခေါက်ထား၍ ခြေတစ်နင်းစာဖြစ်နေသော) သတ္တုပြားလေးပေါ် ချိန်ဆ၍ လက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ အေးကနဲ ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကဘယ်လို ဟန်ချက်လွဲသည်မသိ။ သတ္တုပြားကို ခွလျက်သား ကျသည်။

အု!!...

အောင့်ကနဲ နေသော ဝေဒနာသည် ပေါင်ခွကြားမှ ကျောရိုးတစ်လျှောက် ဇောင့်ကနဲ တက်လာ၊ အူသိမ်အူမတွေပါ ဆွဲတင်ပြီး သကာလလည်ပင်းဝဆီ စုပြုံတိုးဝှေ့ကုန်လေသည်။

“အု!... အစ်!... အစ်!...”

“ဖြစ်ရတယ် ကောင်လေးရယ်...”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

တော်တော်ကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဤကံဒ်ကို တိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်ဆာဖြတ်၍ အနည်းငယ် ကျော်လိုက်သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သည်။ (ငိုက်နှိပ်၊ ခါးလေးကုန်းကုန်းနှင့် တစ်လှမ်းချင်း... တအင်းအင်း
ဥည်းရင်း လျှောက်နေသော လရောင်အောက်က စုံတွဲလေးကို မြင်ကြည့်
ကြပါကုန်)

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“မြရတယ် ကောင်လေးရယ်... တို့ဘက်ကနေ သရက်ပင်
ပေါ်တက်... အုတ်နံရံပေါ် ရောက်ရင် ငုံ့ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပန်း အသင့်
ထောင်ထားတဲ့ သတ္တုလှေခါး... သာသာလေး ဆင်းလာရုံပဲတာ...”

“သိမှမသိတာ”

“ကြည့်ဦးပေါ့ နည်းနည်းပါးပါး... လျင်သလိုလို ပါးသလိုလို
နဲ့ နံလိုက် အလိုက်တာ လွန်ရော...”

အူသိမ်အူမတွေကို မနည်းပြန်မြဲချနေရတဲ့အထဲ အဆူက ခံနေရ
ပြန်သေးသည်။ အင်မတန် ကဗျာဆန်ချင်သော ညတွင်မှ ဒုက္ခစေတန်တွေ
ကြိမ်ဝင်လေခြင်း။

“သက်သာသွားပြီလား!...”

သူမရှေ့... နှိပ်ပေး နယ်ပေးလို့လည်း မရစကောင်းသော ဒဏ်
ရာက သိပ်မသက်သာသေးသော်လည်း...

“အင်း... သက်... သက်သာသွားပြီ၊ လာလား... ဇွန်ပန်းရဲ့
နား သွားမယ်”

သူမက လှေခါးကို အိမ်နံရံတွင် သွားထောင်ပြီး သူ့ကို လာထူ

၁၂နှာကိုယ်၏အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းမှ ဒဏ်ရာအနာတရ
လုံးဝသက်သာသွားသောအခါ အရှင်းပျောက်သွားသောအခါ လင်းဖြာနေ
သော လရောင်ကို ဦးစွာသတိပြုမိ၏။

ဇွန်ပန်းရဲ့နှင့် အခြား ဘယ်က လာမှန်းမသိသော ရနံ့တစ်မျိုး
သည် လပြာညကို မွန်းထုံထားသည်။ နှင်းမှုန်တို့က အနီးအဝေး မြင်ကွင်း
အားလုံးကို ရေးရေးမှုန်မှုန် ကာရံထား၏။

ချစ်သူနှစ်ယောက်၏အနေအထားမှာ... ဇွန်ပန်းရဲ့ လက်တစ်
တမ်း၌ ပန်းအိဖြူ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပန်းအိဖြူ နံဘေး တစ်ထောင့်
တစ်ထွာခန့်အကွာတွင် သူက ငုတ်တုတ်လေး ဒူးကို ပိုက်၍ထိုင်နေသည်။
ပန်းရဲ့ရနံ့မျိုးစုံကို သယ်ဆောင်လာသော နှင်းလေပြည်သည် သူ့နှာခေါင်းရှေ့
မှ ပြတ်သန်း၏။ ဆောင်းလေမွှေးမွှေးသည် အဆုတ်ထဲအထိ... အေးအေး
မြဲမြဲ ဝင်လာ၏။

အတွေးကိုယ်စီ၊ ရင်ခွန်သံကိုယ်စီနှင့် ပြောစရာစကားတွေ ပါစပ်

တွင် ပါးရှားနေကာ ရင်ထဲကတော့ ကိုယ်စီပြောစရာရှိတာ ပြောနေမိကြသည်။ ပန်းအိဖြူက ဇွန်ပန်းရွက်တွေကို အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ လက်သည်းနှင့် လိုက်ဆိတ်နေ၏။

သူက ဒူးပိုက်လက်ကို ဖြုတ်၍ မြက်ဖုတ်တွေ ဆွဲနှုတ်နေသည်။ တစ်ပင်နှုတ်ပြီးတိုင်း ဖင်ကလေး တစ်လက်မခန့် ရွှေ့၍ ပန်းဆီ ချဉ်းကပ်နေမိ၏။ မြက်ပင်တချို့ ကျွတ်ထွက်. . . တစ်ချို့ ခေါင်းပြတ်ကုန်သောအခါ ပန်းအိဖြူ ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေရာနှင့် သူ ဆယ့်တစ်လက်မသာသာသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လိမ္မာရေးခြား ရှိလွန်းသော လေပြည်သည် ချစ်သူကိုယ်သင်းနဲ့ (ဆံပင်နဲ့၊ ထမီ၊ အင်္ကျီနဲ့နှင့် ဆေးတွေ သောက်ထား၍ B.P.I ရနံ့အပါအဝင်)ကို သူ့နှာခေါင်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသယ်ဆောင်လေတော့သည်။

ချစ်သူကိုယ်သင်းနဲ့ကို ဒီညမှ သူ သတိထားမိသွားသည်။ ပန်းပေါင်းတစ်သောင်း၏ရနံ့နှင့်. . . ဟင့်အင်း. . . မလဲနိုင်ပါတကား။ သူ. . . သာမန်အသက်ရှူ နှုန်းနှင့် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးမှ. . . အားပါးတရ အဆုတ်ထဲ အပြည့်ရှိုက်သွင်း လိုက်မိသည်။ အို. . . ရင်ခုန်စွာ မွှေးပျံ့ခြင်းပါတကား သူ. . . အဆုတ်ထဲက ပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရမှာကို အရမ်းနမောသွားသည်။ ဆက်၍ အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့. . . ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ပန်းအိဖြူက လည်း (လေပုတ်ထုတ်ဆေးပါ သောက်ထားမိ၍) လေပုန်းကလေး လည်လိုက်မိသည်။ ကောင်လေးရှိနေသည်ဟူသော အသိကလေးနှင့် ထိန်းချုပ်မရ ဖြစ်လာမှ လွတ်ပေးရသောကြောင့်. . . အင်္ဂလိပ် အကွရာအသံ (P) ဟူသော ခပ်တိုးတိုး မြည်သံစွဲ သံရှည်လေး ထွက်သွားသည်။ အသံမထွက်လောက်ဟု ထင်ထားသော်လည်း. . . မထင်မှတ်ဘဲ အသံထွက်သွားသဖြင့် ရှက်လည်းရှက်၊ လန့်ဖျတ်၍လည်း သွားမို့ အလန့်တကြား ကောင်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

ဒူးကလေးပိုက် ထိုင်လျက်သားပင် ဖြစ်သော်လည်း ဦးခေါင်းက

အနံ့ခံနေသည့် ခွေးကလေးတစ်ကောင်လို နှာခေါင်းလေး မော့ထားပါလား။ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာပါလိမ့်၊ မျက်စေ့လည်း မှိတ်ထားသည်။ သူမ သူ့ကို မှက်သည့်ကြားက ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာလာသည်။ လှောင်မယုတ် သည်ပုံအတိုင်းပင် ရှိနေ၏။ သို့သော်. . . လရောင်က သိပ် ခလင်းသဖြင့်. . . သူ အသက်ရှူရပ်ထား. . . အသက်အောင့်ထားမှန်း မသိသာ။ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်? . . .

သူမ လက်နှိပ်မီးကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုးရင်း အလင်းရောင်ပြန်နှင့် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့. . . ပန်းသွေးမှ တဖြည်းဖြည်း ရဲနေပြီး ဝါးစပ်ပိတ်ပြီး ပါးနှစ်ဘက် ဖောင်းတတ်လာနေသည်။ သူမစိတ်ထင်မှာတော့. . . သူမ၏ (P)နဲ့ ရ၍ အသက်မရှူဘဲ အသေအောင့်ထားသည်ဟု ထင်လာသည်။ သူမ ပို၍. . . ပို၍. . . ရှက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတော့. . .
“ဟဲ့ကောင်လေး ခွေး၊ ဟိတ်. . . ခွေး. . . နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”
ပန်းလှမ်းပုတ်၍ သူမပြောလိုက်မှ ‘ဟူး’ကနဲ လေတွေ မှုတ်ထုတ်ပြီး. . . အသက်အောင့်တာ လိုအပ်သည်ထက် ကြာသွားသဖြင့် ဟောဟဲ့. . . ဟောဟဲ့. . . လိုက်နေတော့သည်။
“ငါ မေးနေတယ်လေ. . . နင်. . . နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”
“ဟောဟဲ့ ဟောဟဲ့. . . ခ. . . ချစ်နေတာ ဟောဟဲ့. . . ချစ်နေတာ”

“ဘာ. . . ဘာကိုလဲ!”
သူမ၏ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ခိုးနမ်းပြီး ပြန်ရှူထုတ်ရမှာ နှမောနေကြောင်း သူ ဘယ်လိုမှ မပြောရဲပါ။ ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ချစ်နေတာဟုပင် အပြည့်အစုံ မပြောရဲပါ. . . ဒီကြားထဲ မောနေလိုက်ပုံများ။
“ဘာ. . . ဘာကို ချစ်နေတာလဲလို့!”
သူမက မလုံမလဲ ပိုဖြစ်လာနေသည်လေ. . .
“နော်. . . နေဦး. . . ဟော. . . ဟဲ့၊ ပြီး. . . မှ ငါပြော. . . ဟော. . . ပြီး. . . ဟဲ့. . . မယ်. . . ဟောဟဲ့”

“နင်... နင်... ငါ့ဆီက ဘာသံကြားလဲ!”

“ဘာသံမှ မကြားဘူး... ဟောဟဲ”

“တကယ်”

“ဟော... တကယ်... ဟဲ... ဟောဟဲ”

“နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါဟာ... တို့နားထဲက လေတွေတောင် အူထွက်နေတာ၊ ဟောဟဲ... တကယ်ပါ ဟောဟဲ ဘာသံကြားရမှာလဲ!...”

“ဒါဆို... နင် ဘာနဲ့ရလဲ!...”

“ပန်းနဲ့... အဲ... အဲဒီပန်းနဲ့ကို ငါ့ရှုပြီး ပြန်ထုတ်ရမှာကို နှမေ့လို့ အသက်အောင့်ထားတာ ကြာလှပြီ...”

သူမ ခုမှပင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားကာ သူ့နံဘေး ထိုင်ချရင်း သူ့ပခုံးပေါ် လက်ဖဝါးနုနုလေး လာတင်သည်။

“ကောင်လေး... နင်ဟာလေ... တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးလေး လို့ပဲ...”

ငယ်ငယ်ကတော့ ပခုံးဖက် လက်တင်နေကျပါ။ လူပျိုအဖျို ဖြစ်လာတော့... မတင်ဖြစ်ကြတော့ပေ။ ဟော... ခုတစ်ခါ ကလေးလေး ကျနေတာပဲဆို၍ လာတင်သောအခါ... ကလေးလည်း မဟုတ်တော့သဖြင့်... ဘယ်လိုပြောမလဲ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော လရောင်အောက်တွင် နှစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ မတွေ့ရတာ ခုနစ်ရက်ကြီးများတောင် ရှိနေပြီဖြစ်သော ငယ်ကျွမ်းနှစ်ဦး... လွမ်းလည်း လွမ်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ကောင်လေးကတော့ မသိသေး... ကောင်မလေးကတော့... ဒီတစ်ကြိမ်သည် သူတို့၏ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဆိုတာကို သိနှင့်နေပြီ... ဝေးကြတော့မည်ကို သိနေသဖြင့်... အင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ...။

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ခြမ်းသာ ရှိသော ကမ္ဘာ့ဖီးအိမ်ကို တိမ်တစ်အုပ်က အလိုက်တသိ ဖုံးအုပ်လိုက်ပြန်သဖြင့်လည်းကောင်း... ဓါတ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာမည့် ပန်းသည် အမေရိက၊ ဥရောပ ဓါတ်ရှင်များကို

တစ်ကိုယ်တည်း ဖန်တရာတေအောင် ကြည့်ထားသဖြင့်လည်းကောင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ...။

အောင်ကျော်ဌေးဆိုသော ခပ်နံနံ ခပ်အူအူ ကောင်လေးကလည်း (ရေမွှေးဆွတ်၍ သွားနှစ်ခါပြန် တိုက်လာသဖြင့်) သန့်ပြန့်မွှေးကြိုင်၍ နေပြန်သဖြင့်... ဘယ်လိုပြောမလဲ...။

ထိလွယ်ရလွယ်သော မင်းသမီးလောင်းလျာ ပန်းကလေးခမျာ ခွဲရတော့မည့် ချစ်သူကို တစ်ခုခု လက်ဆောင် အမှတ်တရ ပေးခဲ့ချင်သဖြင့် ရင်ထဲ နှင့်နေခဲ့သည်မို့... ဘယ်လိုပြောမလဲ...။

(ဝေဝိုက်ပြီး လျှောက်ရေးနေမိတယ်ဗျာ၊ လိုရင်းပြောရရင် ပန်းကဏ္ဍိယအပျိုးပေးတာလေ... အာပျိုးပေးရင်း... အချိန်တက်လာတော့ ကောင်လေး နှင့်ကို ငါချစ်တယ်လို့ ကတုန်ကယင်ကြီး ပြောပါတယ်... အဲဒါကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း စာရေးသူကိုယ်တိုင် မသိတာပါဗျာ။)

ကဲ... ကိုယ့်ဆရာ... ပြောချင်သလို ပြောလိုက်ပါပြီ။ တွေးချင်သလို ဆက်တွေးပါတော့။

အရက်ရောင်နီလာလို့ ခွဲရခါနီးမှ...။

“ကောင်လေးရေး... နက်ဖြန်... ငါ မြို့ကျောင်းမှာ “ဟော်စတယ်” ဆွားနေရတော့မယ်၊ နင်လွမ်းရင် ကြည့်ဖို့ ငါ့ဓါတ်ပုံလေး... ရော့... ငါက ဓါတ်ပုံလှလှ သိပ်ရိုက်ချင်တာ... မရိုက်ဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ ဝက်သက် ခေါက်ပြီး ပျောက်ခါစက ရိုက်ထားတဲ့ပုံကလေးပဲ ရှိတယ်... အမှတ်တရ ပေါ့နော်” တဲ့။

ကြည့်လိုက်တော့ ဂါဝန်လေးနဲ့ ခေါင်းတုံးလေးနဲ့၊ ဩော်... ဖန်းနဲ့ကို မပြောပါနဲ့၊ (P)နဲ့ကလေးကိုတောင် ရင်နှစ်ခြမ်း ပြန်းပြန်းကွဲအောင် အဆုတ်ထဲ ထည့်သိမ်းမယ့်သူပါကွယ်။

လူအများပြောလေပြောထ
“အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ” တဲ့...။

အိပ်မက်လှက

ကိုယ်နိုးထတိုင်း

ဘိုင်းကနဲ စိတ်ဓါတ်တွေကျ။

လက်တွေ့ဘဝ

လူညာနိုး... ပိုင်းနပ်(စ်)မီးရိုးပို

အိပ်မက်ဆိုးဆိုးမက်ပါရစေ။

အိပ်မက်ဆိုးက

နိုးတဲ့အရသာ

ကိုယ်သာသိသည့်လေ

ဂြိုဟ်တုဖြစ်ခြင်း။ ။

အခန်း(၈)

“ဟယ်... အစ်ကိုလေး သတိရပြီ၊ ကြီးမေ... ကြီးမေ ဒီ..

ဒီမှာ အစ်ကိုလေး သတိရပြီ”

ဆိုပါပေါ့က စောင်အကောင်းစားကြီး လွှားကနဲ လွှင့်ပစ်၍
အထက်ဆင်စ ကိုင်ရင်း ကြီးမေကြီး သူ့ကုတင်ဘေး အပြေးရောက်လာ
သည်။

“သား... သား... သတိရပြီနော်၊ ကြီးမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“မေမေမိုးရောဟင်!”

“ခုလေးတင် အိမ်ခဏပြန်သွားတယ် သား၊ ထင်ပေါ်... နာ့စ
ကားခေါ်စမ်း... သားလေး သတိရချင်း ဘာကျွေးရင် ရသလဲ သိချင်
ပါ... ”

“ဟုတ်”

ကုတင်အောက်တွင်လည်းကောင်း၊ နံရံတွင်လည်းကောင်း သူနာပြု ခေါ်သည့် ခလုတ်လေး ရှိသော်လည်း ထင်ပေါ် အပြေးတစ်ပိုင်းထိ အထူးခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်၍ ထွက်သွားသည်။

“ကြီးမေ... သား မေ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်!”

“နှစ်ရက်ရှိပြီ သားလေး... သားလေး အခု ဘယ်လိုနေလဲဟင် ဘယ်နေရာ နာနေသေးလဲ... ဘာစားချင်လဲ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ!”

“သား... နေကောင်းပါတယ်၊ လောလောဆယ်... ရေအတယ် ကြီးမေ...”

“တိုက်မယ်... ကြီးမေ တိုက်မယ်”

ပျာပျာသလဲ ရေဖန်ခွက်ထဲ ရေထည့်၍ ပါးစပ်နား တွေပေးသည် သူ တစ်စုပ်ချင်း သောက်နေမိသည်။ ခြောက်သယောင်းနေသော လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ရေအေးဝင်သွားသည်ကို ထိသိ ခံစားနေရသည်။

“ပြီးတော့... နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် အဲ့ဒီစားပွဲပေါ်မှာ ထိုးပေးပါ... ပန်းအိုးနဲ့”

နုခွ(စ်)နှင့် ထင်ပေါ် ဝင်လာသည်။ နုခွ(စ်)က လိုအပ်သလို တိုင်ထွာ စမ်းသပ်နေစဉ် ထင်ပေါ်ကို ကြီးမေက ပန်းနှင့်ပန်းအိုး အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိရေး ခိုင်းစေနေလေသည်။

သူ့အာရုံထဲ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် နောက်ခံတွင် စူပုတ်ပုတ် အမ်းတန်တန်း မျက်နှာလေး ပေါ်လာနေ၏။ ဂါဝန်လေးနှင့် ခေါင်းတုံးလေးနှင့်...

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဂွက် ဆုပ်ပြကွဒိန် စာရွက်လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လန်တက်သွား၊ ဂဏန်းကွက်တွေ ပါသော ပြကွဒိန်၌ ကြက်ခြေခတ်များ တရွတ်ရွတ် မြည်၍ နောက်တစ်မျက်နှာ လန်သွား...။

(စာတန်းနှင့် ပြရသော်... နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသော်... ပေါ့ဗျာ) အင်မတန် ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးကို အငြိမ်တစ်ကွက်ပြ။ အပေါ်ထပ် မှန်ပြတင်းဆီ ကင်မရာ zoom in။ မှန်ထဲကို ဖြတ်၍ ကင်မရာဝင်သွား။ မင်းသား အိပ်ယာပေါ် ပက်တီးသေးသေးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိုင်ငေးနေ။ ဘေးစားပွဲပေါ်က နှင်းဆီပန်း close up ရေစက်လေးတွေ ပွင့်ဖတ်ရဲရဲ ပေါ် တင်နေသည်ကိုပါ အပီပြု။ စန္ဒရားသံ စဝင်...။ (ရော... ခက်နေပြီ၊ ဒီပိုး... သတ်နေရင်းက ခေါင်းထောင်ထ။)

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

?

ဥရောပ ဓလေ့ဖြစ်သော... အိပ်ယာပေါ် မနက်ကော်ဖီပွဲကို ထင်ပေါ် စားပွဲပုလေးနှင့် ကိုင်မ၍ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ မွေ့ယာပေါ် ခြေဆင်းထိုင်နေသော သူ့ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ခွ၍ စားပွဲချသည်။ ဥရောပ မနက်စာ အပြည့်အစုံ စားပွဲပေါ်တွင် ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ထင်ပေါ်... တစ်ခုလိုနေတယ်”

“ဘာလဲဟင်... ဘာလိုလဲ အစ်ကိုလေး!”

“ပန်းနဲ့ပန်းအိုး... ”

ထင်ပေါ်က ကုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကို လှမ်းယူ၍ စားပွဲပေါ် တရှိတသေ တင်ပေးသည်။ ဘာယင်ကောင်ပလောင်မှ မရှိဘဲ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ထင်ပေါ် ယပ်ခတ်ပေးနေရင်း ကုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟေ့ကောင်... အများကြီးပဲ၊ မင်းပါ ဝင်စား... ”

“စားပြီးပြီ အစ်ကိုလေး... အပြည့်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်... ကြီးမေကြီး မင်းကို ဘာမေးသေးလဲ!”

“ရှု... ကြီးမေက သစ်ပင်နဲ့ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်ပဲ ထင်နေတာ... ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမမေးဘူး”

“ကားအခြေအနေကော...”

“နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို... အသစ်ချပ်ချွတ်အတိုင်း ဝပ်ရွှေက သွားပြန်ယူလို့ရပါပြီ...”

“အေးကွာ... ကြီးမေ ဘာမှမသိတာ ဘုရားမတပဲ”

“ကျွန်တော် သိနေတော့... ကျွန်တော် တော်တော် မကျေနပ်ဘူး အစ်ကိုလေး၊ အဲဒီမျိုးထက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အရိုးအက်အောင် ပြန်ဆော်ချင်နေတယ်”

“မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ငါ့ညီ... မင်းဘာသာ သာသာယာယာ နေ...”

“ဒါဆို အစ်ကိုလေး ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခုမေးရမလား!”

“ဘာလဲကွ... မေးလေ...”

“အစ်ကိုလေး မနှစ်က နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာနော်”

“အေး...”

“ပန်းနဲ့လွန်... အဲ... ပန်းအိဖြူ မင်းသမီး ဖြစ်နေတာလည်း မသိသေးဘူးနော်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ဘာဂျာနယ်မှ မြန်မာလို မရဘူး၊ မြန်မာဒေါ်ကွန်း အင်တာနက်လည်း ငါက ဖွင့်မဖတ်ဘူးလေ...”

“ကျွန်တော် သိချင်တာက နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ ဘယ်လိုအကျိုးအကြောင်း တိုက်ဆိုင်ပြီး ပြန်တွေ့သလဲဆိုတာပါပဲ... သိပ်လှမယ် ထင်တယ် အစ်ကိုလေး ရာ...”

သူ ကော်ဖီကို လက်စ၊ သတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ပန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ တော်တော်ကြာသွား၏။

ထင်ပေါ် မသိမသာ ထရင်း...

“မပြောချင်လည်း နေပါ အစ်ကိုလေးရာ၊ အင်မတန် ရှိမက်တန်ဆန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ခံစားနားဆင်ခွင့် မရှိတဲ့... ထင်ပေါ်... ထင်ပေါ် မင်းဘဝအကျိုးပေး နဲ့ချာလွန်းလို့ နားထောင်ခွင့် မရဘာလို့ပဲ

မှတ်လိုက်ပေတော့...ဟော့”

စားပွဲကို သိမ်းရင်း... အဟဉ်... အဟဉ် ဟု ငိုသံထည့်၍...
နှာခေါင်းရှုံ့သည့် အမူအယာက ရသမြောက်၏။

“ဟေ့ကောင် ပြန်ချထား...”

“ဇာတ်က လမ်းခွတ်သပ်မှာ ဟ၊နေပြီပဲ၊ ကောင်းခန်းလေးကို
နားဆင်ခွင့် မရှိမှတော့ စားပွဲလေး သိမ်းပြီး မီးဖိုထဲမှာပဲ... ငိုချင်းလေး...
ချ...”

စားပွဲကို အမ၌ လက်ကို ဖတ်ကနဲ ဆွဲ၍...

“ဟေ့ကောင် ပြန်ချထား... ပြောချင်လွန်းလို့ ငါက ပါးစပ်ယား
နေတာကွ”

“ဟေဟေ့...”

ချက်ချင်း ထရီနိုင်သော ထင်ပေါ်။

၂ ၂ ၂ ၂

သူနှင့်ပန်း ပြန်တွေ့မည့်နေ့က ကံကြမ္မာ ဇာတ်ဆရာနှင့် မည်သို့
ပတ်သက်နေသည် မသိသော်လည်း သက်ရှိလူသား ဒါရိုက်တာပတ်တီးနှင့်
တော့... တနည်းတစ်ဖုံ သက်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်ရှိ ဝရံတာ ရှိသော ဧည့်ခန်းပါသည့် တတိယ

ထပ် တစ်ခုတွင် ဒါရိုက်တာပတ်တီးနှင့် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများ ရှိနေကြ
သည်။ ပန်းနုလွန် အောက်မှီးခန်းကို ဝရံတာမှ လွှမ်းမိုးမည့် scene
တစ်ခုအတွက် ဒါရိုက်တာပတ်တီးက ညွှန်ကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီး... ပန်းက ပန်းဆိုးတန်း ဂုံးတံတားပေါ်က ဆလင်းဘက်
လေး လွယ်ပြီး ဆင်းလာမယ်... (၉၄၅)အတိမှာနော်၊ ဘေးလူတွေ
မရိပ်မိအောင် ဦးထုတ်အပြားကြီး ဆောင်းထားမယ်၊ ပေါက်ကြီးနဲ့ တူးဇော်
တ (၃၆)လမ်းထိပ်က စောင့်မယ်၊ ပေါက်ကြီးက ဆလင်းဘက် လုမယ်...
တူးဇော်ကို ပစ်ပေးပြီး (၃၅)လမ်းထဲက မင်းသားနေရဲနဲ့ တွေ့မယ်...
မနေ့က တိုက်ထားတဲ့ ဖိုက်တင်အကွက်အတိုင်း ဖိုက်မယ်... လက်
ထောက်ဒါရိုက်တာ မောင်ယုနဲ့ စက်အဖွဲ့က အဲ့ဒီမှာ အပီရိုက်ယူမယ်...
ဒါပဲ... ခိုဟာဇယ် မရှိဘူး၊ ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ၊ မရှိရင် (၉၃၀)ရှိနေပြီ
ချိုကြီး ပန်းကို ပန်းဆိုးတန်း တံတားပေါ် သွားပို့မယ်၊ ပေါက်ကြီးနဲ့ တူးဇော်
တို့ (၃၆)လမ်းထိပ်မှာ ချပေးခဲ့မယ်...”

ဒါရိုက်တာပတ်တီးသည် (၃၅)လမ်းထဲက လက်ထောက် ဒါရိုက်
တာနှင့် စက်အဖွဲ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ တိုင်မင်ကိုက်လိုက်သည်။

၂ ၂ ၂ ၂

ငါ ပြန်ရောက်ခါစကွာ... ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ... ဆံပင်က
အရှည်ကြီး... လောင်းကုတ်ကြီးနဲ့... ကားကို ပန်းဆိုးတန်း ဂုံးတံတား

အောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး... ဆာကူရာတာဝါမှာ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးသွားလို့ တားဆီး လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာ။ (၃၄)လမ်းထိပ်မှာ နှင်းဆီပန်းသည် တွေ့လို့ အကြီးဆုံး အရိုးတံအရှည်ဆုံး ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဝယ်ပြီး သီချင်းလေး လေချွန်ရင်း လျှောက်အလာ... ဟာ!...

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ကောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆလင်းဘက်ခံ လူပြီး ငါ့ဆီ တည့်တည့်ပြေးလာနေတယ်...။ မိန်းကလေးကလည်း နောက်က ပြေးလိုက်လာတယ်...။ ပါးစပ်က အသံတောင် မထွက်ဘူး... ခါးပိုက်နှိုက် ခါးပိုက်နှိုက်... ကျွန်မအိတ်ကို လှသွားတယ်လို့ ဟန်ကော အမူအယာကော ပြရင်း... လူကြားထဲ အပြေးလိုက်လာတယ်... အဲ့ဒီ သူခိုးနှစ်ကောင်ကို ငါဖမ်းပေးရမှာ... နိုင်ငံကြီးသားတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ပဲ... အောင်မယ် ငါ့နား မရောက်ခင် (၃၅)လမ်းထဲ ဒရော သောပါး ပြေးဝင်သွားတယ်။ နှင်းဆီရိုးကို ငါ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်လိုက်တယ်။

လွှားကနဲ နောက်က ကောင်ကို ငါကျော်တက်ပြီး ရှေ့က အိတ် ပိုက်ပြေးနေတဲ့ကောင်ရဲ့ ဂုတ်ပိုးကို ဖမ်းဆွဲပြီး ဖျောင်းကနဲ တံတောင် ပစ်ထည့်လိုက်တယ်... အိတ်ပြန်လုလိုက်တယ်... ဝင်လာတဲ့ နောက်တစ် ကောင်ကိုတော့ ရပ်နေရာကနေ side kick နဲ့ လှမ်းကန်လိုက်တယ်... ပက်လက်ကို လန်ပြီး လမ်းပေါ် နောက်စေ့နဲ့ကို ပြုတ်ကျတာ... ငါ တံတောင်ကျွေးလိုက်တဲ့... အိတ်လုတဲ့ကောင်က ဖုတ်တောင် မခါဘဲ ထလာပြီး...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ...” တဲ့။

“ငါ့အလုပ် ငါလုပ်တာ”

“ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး... ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ” တဲ့။

“ဘယ်က ရုပ်ရှင်လဲ၊ ဘာရုပ်ရှင်လဲ ငါမသိဘူး... မင်း... ကောင်မလေးဆီက အိတ်လုပြေးတယ်... ကယ်ပါယူပါ နောက်က အော် ပြီး ကောင်မလေး လိုက်လာတယ်၊ ငါက ကယ်တယ်... အိတ်ပြန်ယူ တယ်...”

“ခက်တော့ နေပြီ၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာဗျ၊ ဟိုမှာ... ဖိုက်တင်

မင်းသား နေရဲ”

“ဘယ်က နေရဲလဲ... ငါမသိဘူး”

လူတွေက နည်းနည်းအံ့ကြည့်နေပြီ။ ဖိုက်တင်နေရဲဆိုတာ ငါတ သိကို မသိတာ။ မင်းသားက သူ့ကို မသိဘူး အပြောခံရတော့ လူကြားထဲ ရှက်သွားမှာပေါ့...။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဆန်းသော်တာ ကုမ္ပဏီက မဟုတ် လား၊ မင်း ငါ့ရှုတင်ကို တမင်နှောင့်ယှက်တာလား၊ ငါ့လို နာမည်ကျော် မင်းသားကို မင်း မသိရအောင် ဘယ်ချောင်မှာ အိပ်ပျော်နေလဲ... ဟေ့ကောင်တွေ... ပေါက်ကြီးနဲ့ချိုကြီး... တူးဇော် ဒီကောင်ကို ဝိုင်းထား မပြေးစေနဲ့”

မင်းသားက ကီတွေဘာတွေ ဆွဲပြီး သူ့ကောင်တွေကို အလစ်ဝင် ဆော်ဖို့ အချက်ပြနေပြီ။

ပေါက်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်က အနားထိ ကပ်လာပြီး...

“မင်းဘယ်သူလဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါမေးနေတယ်”

“ငါလား... မိုးကျရွှေကိုယ်လေ... လာ... ဝင်လေ”

ဝှစ်ကနဲ လှမ်းထိုးတယ်...။ အသာငဲ့ပေးလိုက်ပြီး ပေါက်ကြီး နံကြားကို ထောက်လက်သီး ပစ်အသွင်းမှာ နောက်က ဝင်လာတဲ့ နေရဲကို ဒဲ့ဖနှောင့် မြှောက်တင်ပေးလိုက်တယ်။ မေးရိုးဖွင့်ဝင်လာတာနဲ့ ကွက်တိပဲ။

ဖျောင်း!!... ဂျတ!!

နေရဲဆိုတဲ့ကောင် ခြောက်လက်မလောက် လမ်းနဲ့ လွတ်ပြီး ဘိုင်း ကနဲ ပက်လက်ပြုတ်ကျတယ်။

ဟာ!... ဟင်!... အို!... မိုက်တယ်!...

အာမေဍိတ်သံတွေ စုံအောင် ကြားလိုက်ရပြီးမှ... သဘောကျ တဲ့ ပရိသတ်ဆီက လက်ခုပ်သံတချို့ ထွက်လာတယ်။

ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း

“လာလေ... ဘယ်သူဝင်ဦးမလဲ!”

အဲ့ဒီမှာတင် အိတ်အလုခံရတဲ့ ကောင်မလေး ဦးထုပ်ကားကား

ကြီး ဆောင်းပြီး ဝင်လာတော့တာ...။

“ရှင်... ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... ရော့... မင်းဆလင်းဘက်ခါ ဘာတွေ ပျောက်သလဲ စစ်ကြည့်”

“ဘာပျောက်ရမှာလဲရှင်... ရှင်က ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ ဒါ ရုပ်ရှင် ခိုက်နေတာ...”

ဟင်!... ပန်း...။

အဲ့သမှာ ပန်းကို ငါမှတ်မိသွားတာ... ငါခဏကြောင်ငေးသွားတယ်... ဒါခိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သူပါ ဝင်လာတယ်။

“ပန်း... ပန်းက မင်းသမီးလား!... ဟတ်လား”

ဒါခိုက်တာလိုကောင်က...

“ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ပန်းနုလွန်ကို မင်းသမီးမှန်း မသိရအောင် ဘယ်ဝပ်ကျင်းမှာ ဘယ်ဥကပေါက်တာလဲ!”

“သိမှ မသိတာဗျာ...”

လူတွေ တော်တော်ကို အံ့ခဲလာနေပြီ။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ပန်းနုလွန်... ပန်းနုလွန်ကွ...”

“ပန်း... ပန်း ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဟင်”

ဆံပင်အရှည်နဲ့ လောင်းကုတ်နဲ့ ပါးစပ်က ပန်းရိုးကို ကိုက်ရင်း စကားပြောနေတဲ့ ငါ့ကို လူကြားထဲ ထူပူနေတဲ့ ပန်း မှတ်မိပုံ မပေါ်ဘူး။

“ကျွန်မလို လူတကာ သိတဲ့ မင်းသမီးကို ရှင်က မသိဘူးဆိုတော့ ရှင်လိုလူကို ကျွန်မကကော ဘယ်လိုသိမှာလဲ!...”

အဲ့ဒီမှာလှုပ် လူတစ်ယောက် ပန်းကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ကားထဲ ထည့်တယ်။ (နောက်မှ သိတာ၊ အဲ့ဒါ မျိုးထက်ဆိုတာ)

“ဟေ့ကောင်တွေ အဲ့ဒီကောင်ကို ဝိုင်းထု... ငါရှင်းမယ်...” တဲ့။ ကားထဲက လှမ်းအော်တယ်...။ ငါ ကားနား ကပ်သွားတယ်။ ကားက

လူတွေ ကြပ်နေလို့ ရုတ်တရက် ထွက်မရဘူးလေ... ပါးစပ်က ကိုက်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းကို လက်နဲ့ ယူပြီး...

“ပန်း... ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ အဲ့ဒီပန်းကလေးကို မေးကြည့်”

ကားထဲ နှင်းဆီပန်း ပစ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဝူးကနဲ ကားထွက်သွားတယ်။ တုတ်တွေ ခဲတွေနဲ့ လူကြမ်းအဖွဲ့ ငါ့ကို ဝိုင်းထားတယ်။ နေရဲတာ မေးစေတဲ့ပြီး သွေးတွေ ရင်ဘတ်ပေါ် ကျနေလို့ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ မေးကို ဖိတ်ပြီး...

“ဝိုင်းထုကြလေကွာ... ဆရာမျိုးထက် ရှင်းမယ် ပြောသွားတာ ဝဲ... ဆော်”

ငါပြီးလိုက်တယ်။ အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်... ငါကြည့်တဲ့အကြည့်တောက်လျှောက်မှာ နောက်တွန့်သွားပြီး... ဝိုင်းထားတဲ့စည်းတာ နည်းနည်းကျယ်သွားတယ်။ ဒါခိုက်တာလိုကောင်ကို ငါ ခပ်အေးအေးလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ရုပ်ရှင်ခိုက်နေသည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ထောင်ထားတာ ခင်ဗျားအမှား၊ လာ... ကျုပ်နောက်က ခပ်ခွာခွာ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ကျောက်တံတား ရဲစခန်းကို ကျုပ် ရှေ့က သွားမယ်၊ လိုအပ်တာထက် တပ်လာရင် ကျုပ်အဆိုး... မဆိုးနဲ့... ဒါပဲ”

လွှားကနဲ အပေါ်က လောင်းကုတ်ကိုကို ငါ ချွတ်လိုက်တယ်... ရှေ့က ခပ်တည်တည်ပဲ လျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်... ဆူးလေလမ်းက ကျောက်တံတား ရဲစခန်းကိုပေါ့။ ငါက ဘယ်လိုသိမှာလဲ... ကျွန်ုပ်သတင်းထောက်တွေ ပါပါရာဇီတွေ အဲ့ဒီမှာ တစ်ပြုံကြီး ရှိနေတာကို။

“မိုးကျရွှေကိုယ်တဲ့ဟေ့... မိုက်တယ်” တဲ့။

အဲ့ဒါ ပန်းနဲ့ငါ ပြန်တွေ့ခန်းပဲ ထင်ပေါ်ရေ... ဘယ်ကလောက် တဗျာမဆန်သလဲဆိုတာ။

အခန်း(၉)

သုး

လေကားဂိတ် တစ်နေရာ...

“ဂျာနယ်တွေ... ဂျာနယ်တွေ... အပတ်စဉ် ပြဿဒါးနေတိုင်း ထုတ်ဝေနေတဲ့ HOLLOW WOOD သစ်ခေါင်းပေါက် ဂျာနယ်တွေ၊ မင်း သမီး ပန်းနုလွန် မြို့လယ်ခေါင် လူပုအလယ် ဘာဖြစ်သလဲ... သိချင် ဖယ်ဖတ်... သုံးကျပ်...”

“စကပ်များ ကျွတ်ကျလား မသိဘူး သိန်းရွှေကြည်ရေ”

“အောက်ခံဘောင်းဘီတွေ ပါမှာပဲ ကိုစောတင်မောင်၊ သိပ်မထူး နှိုးလောက်ပါဘူး”

မြေနှီကုန်း ကားဂိတ်တစ်နေရာ...

“သတင်းဆန်းတွေ... သတင်းဆန်းတွေ... ပန်းနုလွန် အလစ် ထုတ်ခံရခြင်းတဲ့... ဖိုပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကယ်တင်ရှင်နဲ့ မင်းသားနေရဲ

မိုက်တင်ပွဲ နေရဲ မေးကွဲ ဆိုလားပဲ... သုံးကျပ်ခွဲ တစ်ယောက်တစ်စောင်
ရမယ်... ခင်ဗျ... ”

တောသားနှစ်ယောက် ကျပ်တန်လေးရွက် ထုတ်၍... ”

“တို့ နေရဲ မေးကွဲတယ်တဲ့၊ ဝယ်ဖတ်ရအောင်... ရော့ ငါး
ပြန်ပေး”

“သီလရှင် တစ်ကျပ်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး တောသားရ၊ ငါး
ဆိုတာ ငါးဆယ်”

အုပ်ကျင်းဆိုက်ကားဂိတ်... ”

“ဟောလီးဝုဒ်ထက် ဆန်းတဲ့သတင်း ဟောလီးဝုဒ်တွေ... သစ်
ခေါင်းပေါက်တွေ... လူရင်းမို့ လက်တို့ပြီးတော့... ရောင်းရဦးမယ်
မိုးကျရွှေကိုယ် ဖနောင့်ချက် နေရဲ လေးချက်ချုပ်လိုက်ရသတဲ့၊ မိုက်တင်
ရိုက်ချက် မဟုတ်ဘူး၊ ပတ်တီးရိုက်ချက်... ”

လူကုန်ထဲ ရပ်ကွက်ထဲ ဂျာနယ်ရောင်းသူ ဝင်လာသည်။ ကြီးမား
ဒေါ်တင်တင်သော်... ခြံဝရောက်နေသည်။ မေမေမိုး ပန်းပင်ရေလောင်း
နေသည်။

“ဂျာနယ်တွေ ယနေ့ထုတ်ဂျာနယ်တွေ... မင်းသမီး ပန်းနုလွန်
မြို့လယ်ခေါင်မှာ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းသားနေရဲ မေးစေ့ကွဲသတဲ့၊ မိုးကျ
ရွှေကိုယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မြို့ထဲ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်တဲ့ပွဲ... ”

“မမိုးရေ... ပိုက်ဆံသွားယူစမ်း၊ မိုးကျရွှေကိုယ်နဲ့ ပန်းနုလွန်
ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလဲ... ဟေ့... ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့ကလေး လာပါဦးကွဲ”

ဒေါ်တင်တင်သော်သည် ပန်းနုလွန်ကို ကြော်ငြာမင်းသမီးဘဝ
ကတည်းက ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်း မသိ ဟူသောအစွဲနှင့် အလွန်ချစ်သည့်
မင်းသမီး မိတ်ကပ်နှင့်မို့ ငယ်ရုပ်ပျောက်နေတာလည်း ပါသည်။ ဂျာနယ်
တစ်စောင် ဝယ်လိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်!... မြတ်စွာဘုရား”

၂၂၂၂

ညှို့ခန်းထဲ Dream bed အကျအန ချခင်း၍ အောင်ကျော်
ဒွေး TV ကြော်ငြာတွေ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ပန်းနုလွန် ကြော်ငြာတွေ
များသည်လေ။

“ဟာကွာ... ကြော်ငြာကောင်းနေမှ ဒီဇာတ်လမ်းက ဖြတ်ဖြတ်
ဝင်လာတယ်၊ ကြော်ငြာချည်းပဲ ပြတဲ့ Channel ရှိရင် ကောင်းမယ်”

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကြားဖောက်ကြည့်
ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်... ဇာတ်လမ်းအချိတ်အဆက် သူမသိ။ သိလည်း ပန်း
ကြော်ငြာလောက် စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်။ သူ Dream bed ပေါ် ခေါင်း
လှန်ချ၍ မျက်လုံးခဏမှိတ်ထားစဉ်... ”

“မိုးကျရွှေကိုယ်... မိုးကျရွှေကိုယ်တော်လေး... ဘုရား၊ ကျွန်
တော်မျိုးမ ခေါ်နေတာကို စောင်းငဲ့ကြည့်တော်မူပါဦးဖျာ”

ဆိုဖာရှည်နောက်ကနေ ကြီးမေကြီး အငေါ်တူးသံနှင့် လှမ်းခေါ်
နေသည်။ သူ့ကို ခေါ်နေမှန်း သူက ဘယ်လိုလုပ် သိမည်နည်း။ မိုးကျ
ကိုယ်ဟု အော်နေသည်လေ။

“မိုးကျရွှေကိုယ် အောင်ကျော်ဒွေးရှင်”

“ဟ”

“ဗျာမနေနဲ့... ဒီမှာ လာကြည့်တော်မူပါဦး ကိုယ်တော်လေး”
အလယ်က ဆောင်းပါးပါသော စာမျက်နှာကို လှန်ထားသည်။

သူ ဖတ်မကြည့်ဘဲ... ?

“ဒီလိုဂျာနယ်တွေ ဟိုမှာလည်း ရှိတယ် ကြီးမေ၊ SOAP journal လို့ ခေါ်တယ်၊ ဆပ်ပြာဂျာနယ်ပေါ့၊ ရှစ်ပေရှိတဲ့ပျားကို ရိုင်ဖယ်နဲ့ ပစ်ချတာတို့... ဧရာမ စာကလေးနဲ့ လေယာဉ် ဝင်တိုက်လို့ ပျက်ကျတာတို့၊ လူမနဲ့ပြိုဟ်သား ညားတာတို့၊ ဘယ်ပြိုဟ်က ပြိုဟ်ကျလာမှန်း မသိ... ”

“ဘယ်ပြိုဟ်ကမှ ပြိုဟ်ကျလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ မိုးကျရွေ့ကိုယ်တဲ့... မျက်နှာဖုံးကို ရှုစားတော်မူပါ... ရော့...”

HOLLOW WOOD သစ်ခေါင်းပေါက်ဂျာနယ် ပြဿဒါးနေတိုင်း ထုတ်ဝေသည်တဲ့။

“မိုးကျရွေ့ကိုယ် ကန်ချက်၊ နေရဲ မေးဟက်တက် ပတ်တီးရိုက်ချက်၊ ပန်းနုလွန် သွေးပျက်... ဆိုပဲ...”

“ဟားဟားဟား... သားပုံ မျက်နှာဖုံး ပါလာတာကိုး၊ ဟား... ဟား... ဗလကောင်းသော ပညာရှင် လူကြမ်းတို့၏ လက်သီးချက်တွင် ခြစ်ရာရှရာပင် မထင်သော မင်းသားနေရဲ၏မေးစေ့ လေးချက် ချုပ်လိုက်ရခြင်း... တဲ့၊ ဟား... ဟား”

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း သားရယ်... ကြီးမေကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ စခန်းမှာ ဘယ်လိုရှင်းခဲ့သလဲ...”

“ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် ကြီးမေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါ... ရဲစခန်းမှာ ရှင်းတာကလည်း လွယ်လွယ်လေး... ပဲ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည်လို့ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်မထားဘူးလေ... မတရားမြင်လို့ ဝင်ဖြေရှင်းတယ် ဒါပဲပေါ့... နားလည်မှု ရှိတဲ့ စခန်းမှူးက ပြန်နိုင်ပါပြီတဲ့... သူတို့ကတော့ သက်ဆိုင်ရာကို ကြိုတင်အကြောင်းမကြားတာရယ်... ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်စေမှုဆိုလား၊ အဲ့ဒါ ရှင်းရင်း ကျန်ခဲ့တယ်...”

“ငါ့သားလေး ဘယ်ကို ထိသွားသေးလဲဟင်!”

“တစ်ချက်ပဲ ထိတယ် ကြီးမေ... ဒီနေရာကို...”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ထိုးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ ပန်းနုလွန်အကြောင်း မေးကြည့်မိ၏။

“ပြကွဒိန်၊ ကြော်ငြာနဲ့ စပေါက်တာကွဲ့၊ သားက ခုနစ်နှစ်လောက် ကင်းကွာနေတော့ ဘယ်သိမလဲ... ကြီးမေလည်း သူ့ကားတွေ ငှားငှား ကြည့်တယ်၊ ဒီမင်းသမီးကို ကြီးမေ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးလဲ မသိဘူး၊ စိတ်ထဲ ခင်နေမိတယ်...”

ပန်းအိဖြူမှန်း ကြီးမေ မသိ။ ဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ လေ။

“ဟင်း... ဟင်း... ငါ့သားက နေရဲမသိ ပန်းနုလွန်မသိ ဖြစ်ရလေတယ်ကွယ်... မိုးကျရွေ့ကိုယ်တဲ့... ဟင်း... ဟင်း”

သူ့စိတ်ထဲက...

(သိပ်သိတာပေါ့၊ ကြီးမေရယ်၊ ဘုရားသခင် လက်တော်နဲ့ စိုက်ပျိုးပေးတဲ့ သားရဲ့ပန်းကလေးပဲ)

“ကဲ... ပန်းကလေးရေ မင်းလိုပဲ လန်းဆန်းနေအောင် ကိုယ်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးက ပန်းပုံလေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲက ကတုံးပုံလေးကို သတိရသွားသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကဲ... ကော်ဖီပိုင်း သိမ်းလို့ရပြီ ထင်ပေါ်”

ထင်ပေါ်က မေမေမိုး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသဖြင့် ကော်ဖီပိုင်းကို မယူပြီး မေမေမိုးလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“သား... မနက်စာ ဘာဟင်းနဲ့ စားချင်သလဲ!”

“ငါးရံခေါင်းနဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီးဟင်း... ခရမ်းချဉ်သီး... ငှက်သီးပါ ရောချက်ပေးပါ”

“နံနံပင်လေးပါ အုပ်ပေးပါ မေမေမိုး”

ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုး လှမ်းယူရင်း ထင်ပေါ်က အဆစ် ထည့်လိုက်သေးသည်။

“ရတယ် သားတို့... ဆတ်သားခြောက် ဖုတ်မယ်၊ ကြက်သား ကြော်မယ်”

“အိုကေ”

မေမေမိုး အိပ်ခန်းမှ ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထင်ပေါ်က အလျင်စလို ကောက်နားထောင်လိုက်၏။ အစ်ကိုလေး ကိုင်၍မဖြစ်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလိုလို့ ထူးနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ခဏနေမှ တစ်ဘက်က အသံထွက်လာ၏။

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်!”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်မေးပါ ထယ်... အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်... အဲ... ခင်ဗျာ”

သူ ဝင်မေး၏။

“ဘယ်သူလဲ ထင်ပေါ်”

လက်ကာပြရင်း...

“မဖြေလည်း နေဗျာ၊ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“ပန်း... ပန်းနုလွန်ပါရှင်”

ထင်ပေါ် တွေ့ကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ပြီးမှ ပြီးလိုက်သည်။

“ဩဩ... မလွန်ဆန်လှူအသင်းလား၊ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကြီးမေ ဒေါ်တင်တင်သော်က အလှူအတန်း ဝါသနာ ပါပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုထင်ပေါ် မဟုတ်လား၊ သူ... သက်သာရဲ့လားဟင်... သူ့အသံကြားလိုက်ပါတယ်... သူနဲ့ ခဏလောက် စကားပြောချင်ပါတယ်”

“စကားပြောလို့ မရသေးဘူးခင်ဗျ၊ ကြီးမေ ဘုရားရှိခိုးနေပါတယ်၊ မေတ္တာတရားတွေ ပြည့်လုံနေတဲ့အိမ်မှို သတ္တဝါ ဝေနေယျကို အမျှဝေနေပါ ထယ်... ခင်ဗျာ”

“ကိုထင်ပေါ်ရယ်... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲ... ကျွန်တော်တို့က တောင်းလိုက်ချင်ပြီး လှူမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ... ကားအစီးလိုက်ကို လှူမှာပါ... ကျွန်တော် ကြီးမေကို ပြောပြ

ထိုင်ပါမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ပြန်ဆက်ပါမယ်”

ထင်ပေါ် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

ပန်း

နုလွန် ဟန်းဖုန်းလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ငိုငဲ့တွေနေသည်။
ဘဝတွေက အခြားကြီး ခြားသွားပါပြီ ကောင်လေးရယ်... ငယ်ငယ်တုန်း
ကတော့ အချစ်ဟာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးလို့ ထင်ခဲ့တာပါပဲ... ခုတော့
အချစ်ဟာ ဘဝရဲ့သေးငယ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့သာ ယူဆလိုက်ပါပြီ
ကွယ်...။

သူမ စိတ်ထဲက ပြောရင်း ဟင်းဖုန်းကို ဆလင်းဘက်ချဲထဲ အသာ
ထည့်လိုက်သည်။ အိမ်တွင်းခန်းတွေ ရိုက်နေသော ရွှံ့တင်အိမ်ကြီး၏အပေါ်
ထပ်တွင် သူမအတွက် သီးသန့်ပေးထားသော အိပ်ခန်းထဲ၌ နောက်တစ်
ခန်းအတွက် အဝတ်အစားလဲရင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

သံယောဇဉ်ဆိုသောစိတ်ကြောင့် ငယ်ချစ်အပေါ်တွင် သူမ စိတ်ပူ
နေခဲ့သည်။ ယခုအကြိမ်ပါနှင့်ဆို လေးကြိမ်မြောက် သူမ ဆက်ကြည့်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်က ကြီးမေဒေါ်တင်တင်သော် ဖြစ်မည်။ သူမ ဖုန်းပြန်
ချခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ်က မေမေမိုးဟု သိရသည်။ ဘာတော်ပါသလဲရှင်
ဆိုတော့ ဘာမှမတော်ပါဘူးတဲ့၊ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးပါတဲ့။ စကားပြောခွင့်
မရနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ သား... ဒွေး အိပ်ပျော်နေပါတယ်တဲ့။ ယခုတစ်ခါ သူ့

ညီတော်မောင် ထင်ပေါ် ကိုင်သည်။ အူကြောင်ကြောင်တွေ ပြန်ပြောပြီး
ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

“ကလစ်!”

မျိုးထက် ဝင်လာသည်။ တံခါးပင် ခေါက်မနေဘဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ခေါင်းပေါက်ဂျာနယ်ကို မှန်တင်ခုံပေါ် ပြန်ကန်
ပစ်ချရင်း...။

“အဲ့ဒီကောင်နဲ့ ပန်း ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးလဲ...
ဈာနယ်တွေက... မိုးကျရွှေကိုယ်ဆိုပြီး ဈာန်းတင်ပြီး ရေးထားလိုက်တာ၊
တောက်!”

“ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာလဲ ကိုမျိုး၊ ပန်း
ပြောဖူးသားပဲ၊ ငယ်ငယ်က အိမ်နီးချင်းပါလို့... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာ
တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှမဖြစ်ရင် ဒီကောင် ပန်းနောက်ကို
ဘာလို့ ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေသလဲ”

“အဲ့ဒါ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးပဲ၊ ကိုမျိုးနဲ့ကျွန်မ စေ့စပ်ရုံသာ
စေ့စပ်ထားတာ၊ ကာမပိုင်တွေ မဖြစ်ကြသေးဘူး...။”

“မင်းက အဲ့ဒီကောင် အဲ့သလို ဖြစ်နေတာကို ကြည်နူးနေတယ်
ဧတုတ်လား... ဒီတစ်ခါ ငါ့ရှုတင် ငါ့ပိုင်နက်ကို လာလို့ကတော့ အသေပဲ”

“ဒီမှာ ကိုမျိုး၊ ရှင် မသေရုံတမယ် လုပ်လွှတ်လိုက်တာကို ဘာမှ
ဧတုန်ပြန်တဲ့... အေးအေးဆေးဆေး သွေးသံရဲရဲနဲ့ ပြန်သွားရှာပါတယ်...
ဘာအမှုအခင်းမှလည်း မလုပ်ဘူး၊ ပြဿနာလည်း မရှာဘူး... ဒါကို
ခွင့်အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်၊ သူကြမ်းရင် သိပ်ကြောက်စရာကောင်း
တာ ကျွန်မသိတယ်...။”

“မင်းက ကိုယ့်ထက် အဲ့ဒီကောင်ဘက်ကို ပိုပါနေတဲ့အသံပါလား
ဇနီး”

“ကိုမျိုး... ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်... သူဟာ ပန်းကို
အလွန်ချစ်တယ်... ဒါကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ တားလို့ဆီးလို့ မရဘူး”

ထိုစဉ် ဖွင့်ထားသော တံခါးဝမှာ... မင်းသားနေရဲ လာရပ်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မင်းသား!”

နေရဲလက်ထဲတွင် မာစတာ တိတ်ခွေတစ်ခွေ ကိုင်ထားသည်။ တိတ်ခွေကို ဖန်းကနဲ လက်နှင့် ရိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ပရိဂျူဆာ၊ (၃၅)လမ်းထဲက ဟိုသောက်ရူးနဲ့ ဖိုက်တင်ခန်းကတော့ ကင်မရာထဲ မတော်တဆ ဝင်လာလို့ မှတ်တမ်းသဘောမျိုး ယူထားလိုက်တာက... ထားပါတော့၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ... ကျုပ် မေ့ဆော့မေးစေချင်တာကို အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ထားတာကတော့... ခင်ဗျား တရားမလွန်ဘူးလား... ဘာရိုက်စားလုပ်ဦးမလို့လဲ... ပြော

ထုတ်လုပ်သူ (ပရိဂျူဆာ) မျိုးထက်၏မြားဦးသည် ပန်းနုလွန်ကို လွန်သွားပြီး မင်းသားနေရဲဆီ လည်ထွက်သွား၏။

“မင်းသားကလည်းဗျာ... နာမည်ကြီးမင်းသား မင်းသမီး ဘုန်းကြီးဝတ်တာ သီလရှင် ဝတ်တာတောင် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ကတုံးအစစ်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသေးတာပဲ... ခုဟာက ဖိုက်တင်မင်းသားနေရဲ မေးနေတဲ့အပြင် အပီအပြင် ချုပ်ပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းဗျာ... ဒီဇာတ် အကြီးအကျယ် ပေါက်ဦးမှာ... ခင်ဗျားလည်း နာမည်ကျော် စူပါတွေရဲ့ရှေ့ကို ရောက်သွားစေရမယ်... တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား...”

မင်းသားနေရဲ သူ့အနာဂတ်ကို တံခါးဝမှ ကျော်ကြည့်နေ၏။ ထုတ်လုပ်သူ၏ချုပ်ချက်ကို မမြင်တော့ပါပြီ။

အသန်း(၁၀)

“သက်” ပြောပါဦး အစ်ကိုလေးရ၊ မိုးကျရွေ့ကိုယ်အနေနဲ့ ပန်းနုလွန်ကို စတွေ့ပြီး... နောက်တစ်ခါ ဘယ်လိုထပ်တွေ့သေးလဲ!..

“သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ... ဂျာနယ်မှာ ဆံပင်အရှည်နဲ့ လောင်းထုတ်ကြီးနဲ့ ပြူးတူးပြဲတဲ့ မျက်နှာဖုံး ပါလာပြီး... တစ်ပတ်အတွင်း ပန်းနုလွန် ရှောင် ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ ငါ စုံစမ်းလို့ ရပါတယ်... ငါ ဆံပင်ညှပ်လိုက်တယ်... သူ့မှတ်မိအောင်ပေါ့၊ ဝတ်စုံအဖြူကို မင်းသားတွေ နဲ့အောင် ဝတ်လိုက်တယ်... ခုနစ်မိုင်ဘက်က ခြံကြီးတစ်ခြံမှာ သူတို့ နှောင် ရှိတယ်လေ... ငါ ရောက်သွားတော့...”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ပွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ မာစီဒီး အဖြူရောင်တစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်ကို ပန်းနုလွန် ဆံပင်ဖြူနေရာမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရိုက်ကွင်းခဏနားနေစဉ်မှ စက်အဖွဲ့သားများနှင့် ရှုတင်ထမင်း လာကျွေးသော အုပ်စု၏အာရုံများ ကားဆီသို့ စုပြုံ၍ အာရုံကျသွားသည်။

‘ကလစ်!’ ကနဲ တံခါးဖွင့်ပြီး ဖြူဖွေးနေသော ဥရောပဝတ်စုံနှင့် ဆင်းလာသော လူဖိုတစ်ယောက်။

ဂျိတ်! . .

မင်းသားနေရဲ၏အသားသည် ဝင်းဝါတောက်ပလှချည်ဟု အနီကပ် မြင်ဖူးသူတိုင်း မှတ်ချက်ချကြသည်။ ကားထဲမှ ဆင်းလာသူ၏အသားအရေက မင်းသားနေရဲ နောက်ကောက်ကျလောက်အောင် လင်းပြာနေသည်။ မြင်ရသူအပေါင်း၏စိတ်အတွေးများကို . . . တန်ခိုးရှင်တစ်ပါး၏ စိတ်နားဖြင့် ကြားရပါမူ . . .

“မင်းသားနေရဲနဲ့ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ချက်ချင်း ပါဝါကျသွားလောက်တယ်”

“ဟ! . . အလုံပိတ် နေမထိ လေမထိ သေတ္တာထဲက ခုလေးတစ်ပက်ကင်ဖြည့်ပြီး ထွက်လာသလို ဥပမီပါလား။”

“ဟယ်တော့ . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေး ဘာများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါလိမ့်၊ ရုပ်ရှင်ဘက် လှည့်လာရင်တော့ စူပါမင်းသားတွေ မံမံတူတူပုန်းသွားနိုင်တယ် . . .”

“မှန်ထိုးစရာ မလိုဘဲ လင်းနေတဲ့အသားပါလား၊ မော်နီတာထဲမှာ ဆို အိနေမှာပဲ”

ဟင်! . . . ကောင်လေး ဒွေး . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြဿနာပဲ တို့မျိုးတို့ နေရဲတို့ အထဲမှာ ရှိနေတာ၊ တွေ့ရင်တော့ ပြဿနာပဲ . . .

ပန်းကို သူ့ ရုတ်တရက် မမြင်သေး၊ ပန်းက ဧည့်ခန်းဘေးက စတုခန်းလေးထဲ Dream bed နှင့် နားနေသည်မှ တရက်ကပ်မှန်ကြားက လှမ်းမြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်း ရုတ်တရက် ထလည်း မတွေ့ရဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိ။ တစ်ဘက်က မင်းသားနေရဲ အသံကိုတော့ ပန်း ကြားနေရ၏။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့် scenes တွေ ပြတ်ပြီနော် . . . ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးတာ လုပ်ရဦးမယ် ကိုမျိုး ပြန်မယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ မင်းသား! . . .”

“ဟို . . . မိုးကျရွေ့ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှာပြီး သူ့မေးစေကို နှစ်စိပ်ပြန်ခွဲရမယ်လေ . . .”

ဟယ်တော့ . . ကောင်လေး ဧည့်ခန်းအဝ ရောက်နေပါလား . .

“ရှာစရာ မလိုပါဘူးဗျာ . . . အဲ့ဒီရှစ်စိပ်ခွဲမယ့် ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကို ကူညီချင်လို့ . . . ကျွန်တော်မျိုးကြီး ရောက်ရှိလာပါပြီ”

နေရဲရော မျိုးထက်ရော လူကြမ်းအဖွဲ့ပါ လှုပ်ကနဲဖြစ်ပြီး သွေတေတေ ပေစောင်းစောင်းတွေ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ထုတ်လုပ်သူ နှိမ့်ထက်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟိုနေ့က . . . ညီညီပိုင်လမ်းမနော် . . . ဒါက . . . ငါ့ရှုတင် . . . ငါ့ပိုင်နက်ကွ”

သူက လှလှပပ ခန့်ညားစွာ ပြီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နောင်တော် . . . ဒီနေရာကို ခင်ဗျား ငှားလို့ပဲ

ပိုင်ပိုင် ဝယ်ထားလို့ပိုင်ပိုင် ကျွန်တော်လာတဲ့ကိစ္စက ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး... ပန်းနုလွန်ကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက် ပန်းနုလွန်ဆိုတာလား... ထုတ်လုပ်သူအိ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်း... နဲ့ တွေ့တယ်... ပန်း ဘယ်မှာလဲ”

နေကာမျက်မှန် တပ်ထားသော မျိုးထက်က ဟန်ပါပါ မတ်တတ် ထရပ်ရင်း...

“ငါ့ရှင်တင်မှာ... အားလုံးဟာ ငါ့ပစ္စည်း... ငါပိုင်စာယ်... ပန်းနဲ့ မင်းကို ပေးမတွေ့ခွင့် ငါ့မှာ ရှိတယ်... မင်း ဒူးတော့...”

ထိုစဉ် နေရဲက သူ့သက်တော်စောင့် လူကြမ်းတစ်ယောက်မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ လူကြမ်းက တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကျောဘက်ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ပန်း ထွက်တွေ့သင့်ပြီဟု တွေးနေသည်။ တုတ်ကောင်ကို သူမလည်း မမြင်။ မျိုးထက် နေကာမျက်မှန်မှ မြောက်တက်သော နောက်က တုတ်နှင့်လက်ကို သူ ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ လူမကြည့်ဘဲ ဖတ်ကနဲ တုတ်ကို လှမ်းဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ လက်လိမ့်တုတ်ယူပြီး ဇောင့်ကနဲ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း...

“မထိအောင် ရှိက်တာ မင်းအကျင့်ပါနေပြီ၊ ထိအောင် ရှိတ်နည်း ထပ်ကျင့်ဦး၊ ရော့... တုတ်...”

ဝရောင်းကနဲ နောက်ပြန်ထိုင်ကျနေသော လူကြမ်းအိ တုတ်ပေးလိုက်သည်။ လူကြမ်း တုတ်မကောက်ရဲတော့ပေ။

“ဟေ့လူ... မင်းသား၊ ခင်ဗျား လူကြီးလူကောင်း မဆန်တတ်လား၊ ခင်ဗျားတပည့်တွေလည်း နည်းနည်းပါးပါး သွန်သင်ဦး... တပည့်မကောင်း နှိပ်စက်ခေါင်းတဲ့... ကျွန်တော်ပြောထားသားပဲ၊ ကျွန်တော်မေးစေ့ ရှစ်စိပ်ကွဲတဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် ပါဝင်ကူညီပါမယ်လို့... တာဝန်ယူပါတယ်... ခဏစောင့်ပါ... ကျွန်တော် ပန်းကို တွေ့ဖို့ရှိတယ်”

ပန်း မနေသာတော့ပါ။ မဝင်၍မရတော့။

“ကောင်လေး... ဒွေး... နင့်နဲ့ငါ ချိန်းထားတဲ့အချိန်

နှစ်ဆယ်ကျော်သွားပြီ... ငါ မအားတော့ဘူး... နင် ပြန်ပါတော့...”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ပန်း... ကိုယ် သွားဆေးခန်း ဝင်နေလို့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်... ရွှေသွားဝင်စိုက်နေလို့ပါ”

“ပန်းက အချိန်အတိအကျနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ကဲ... ကောင်လေး၊ နောက်မှ ဖုန်းဆက်မယ်... ပြန်ပါတော့...”

သူ... ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်သည်။ ကြည့်နေသူတွေ ကြောင်အမ်းကုန်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား၊ အဲဒါ ပန်းအစစ်ပဲ၊ ငယ်ငယ်က အသံ၊ ငယ်ငယ်က အခေါ်ပဲ... ကောင်လေးတဲ့”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ပြန်ခိုင်းနေတာကွ... မင်းက မပြန်ဘဲဘာကို အမြဲနေတာလဲ အရူးရဲ့”

မျိုးထက် သူငယ်အိမ်ထဲ စူးကနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသည်။

“ဟေ့ကောင်... အခုနစကား ပြန်ပြောစမ်း”

ပန်း နှစ်ယောက်ကြား ဝင်ရပြန်သည်။ အရေးထဲ ပန်းစကားက နာမိစားကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

“သူ့ကို အရူးလို့ ပြောတာ မကြိုက်ဘူး”

“ဘာ... သူ့ကို အရူးလို့ ပြောတာကို ပန်းက ဘာလို့ မကြိုက်ရတာလဲ!”

“ပန်း မကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး... သူမကြိုက်တာ”

“ဩ... ပန်းက ဒီကောင်အကြိုက်ကို သိနေတာကိုး”

“နေဦး... ပန်း ရှင်းပြတာကို နားထောင်ဦး...”

ပန်း အသံကုန် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုက်ကွင်းသည် တိုင်ပင်ထားသလို တိကနဲ အသံအားလုံး ပြတ်ကျသွား၏။

“သုံးညဆက်တိုက် သူ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပန်းပရိသတ်တစ်ဦးပါတဲ့၊ ပန်းကို ပြစရာလည်း ရှိလို့တဲ့... ပန်း အားနာလို့... ဘာပြမလဲဆိုတာလည်း သိချင်လို့ ရှုတင်ကို (၁၀)နာရီအတိ ချိန်းလိုက်တာ... အများရှေ့

ချိန်းတာ၊ ဘယ်သူမှန်း သိကိုမသိတာ... ခုတော့... သိပြီ... သူ ပန်းရဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ... ဒါပေမယ့် (၁၀)နာရီခွဲနေပြီ... ကောင်လေး နင်
ပြန်တော့... သူ့ကို အနားလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူး... ပန်းကလွဲရင်ပေါ့
ဒါပဲ...

နေရဲက ဝင်ပြော၏။

“နေပါဦး... သူ့ကို အနားလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ သူက
တကယ်ရူးနေလို့လား!”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်... မင်းဇာတ်လမ်း
မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းကို ပြစရာရှိတာ ပြမယ်... ပြီးရင် ပြန်မယ်”

သူ အိတ်ဆောင် Diary စာအုပ်လေး ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကောင်လေး နောက်မှပြ၊ ပြန်တော့... ဆို”

“ကောင်းပြီ... ပန်းစကား နားထောင်မယ်... ပန်း ဖုန်းဆက်
အလှည့်၊ ရော့... ကျွန်တော့်ကပ်... ”

ပန်းဆီက မျက်နှာကို နေရဲတည့်တည့်သို့ မူလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းအလှည့်ပဲ မင်းသား... မင်းရဲ့ရှစ်စိပ်ကွဲဇာတ်ညွှန်း
ကို ငါသရုပ်ဆောင်ပြီ၊ ရော့... ချစ်မင်း”

သူ မေးစေ့ထိုးပေးထားလိုက်၏။ ပန်းက ထ၊တား၏။

“အို... မလုပ်နဲ့”

နေရဲ လူပုံအလယ် လက်သီးဆုပ်ကို သူ့ဟာသူ ပြန်ပွတ်ရင်း
သတ္တိမွှေးနေ၏။ တပည့်တွေက ကျောတွန်းပေးသည်။ မှိုးထက်က မေးဆတ်
ပြသည်။ ရှက်ရမ်းရမ်းသောအားဖြင့် စင်းပေးထားသော ပါးစပ်နှင့် မေးမှို
ကို အားကုန် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ မရှောင်ပါ။ ဘာမှလည်း မလုပ်ပါ။
မေးရိုးစင်းထားရင်း လက်သီးလမ်းကြောင်းကို ပါးစပ်သာ ဟ၊ပေးလိုက်
သည်။ လက်ကနဲ ပေါ်လာသော ရွှေသွားစွယ်ကို လက်သီးက ရှပ်ထိုးသွား
သည်။

ဖျောင်း!!!... ဂျစ်!... ဂျစ်!...

“အား!!!...”

နေရဲ လက်သီးနှင့်လက်ဖျံ အစင်းလိုက်ကြီး ကွဲသွားလေ၏။ သွေး
တွေ ဖြာကနဲ ကျလာတော့သည်။

“ကဲ... မင်းသား၊ ဇာတ်ညွှန်းအရ ရှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ဦး”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့တော့... မင်းလည်း ပါတာပဲ၊
ငါလေ... သူ့ရှေ့ရောက်ရင် စိတ်ရော... ကိုယ်ပါ ကျုံ့ဝင်သွားတယ်ကွာ၊
ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးတောင်မကဘူး... နှပ်သုတ်အင်္ကျီ မြေဝင်
တီကောင်တောင် ဖြစ်သွားတာလေ... ငယ်ငယ်တည်းက ဘာမဆို အနား
ပေးလာတာဆိုတော့... ငယ်ကြောက်... ငယ်ကျွတ်လို ဖြစ်ဖြစ်နေတာ
မင်းအမြင်ပဲလေ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော် ကိုးကွယ်တဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ
အံ့သည်တုန်းက သိုးကလေးမှ တကယ့်မွေးကင်းစ သိုးပေါက်ကလေး ဖြစ်
သွားတော့တာပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဥပမာက တိရစ္ဆာန်တွေချည်းပါလားကွာ”

“ဟဲ... ဟဲ... ဥပမာ ချော်တောငေါ့သွားတာ... ခွေ့လွှတ်လိုက်
ဝါ အစ်ကိုလေး”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ထိုနေ့က ဗဟန်းဘက်က လူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်တွင် ချိန်းဆို၍ ပန်းက ကြိုစောင့်နေသည်။ သူနှင့်ထင်ပေါ် ရောက်သွားတော့ ပန်းက ပြုံး၍ . . ကြိုဆိုသည်။ ပန်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ သူ ဝင်ထိုင်ထိုင် ချင်းပင် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ . . . ပန်းကို တစ်ဝကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပန်းက ခေါင်းငုံ့ကာနေ၏။ တစ်ခုခု ပြောဖို့ စကားလုံး ရွေးနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်က ပန်းကို တစ်လှည့် . . မျက်ရည်ဝဲလာနေသော သူ့ အစ်ကိုလေးကိုတစ်လှည့်၊ အလယ်က ပြန်ငေးနေမိ၏။ ပန်းက မသိမသာ မော့ကြည့်သည်။ သူ၏အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရ၍ မျက်လွှာပြန်ချပြီး ဆလင်းဘက်၌ကြိုးကို ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ပွတ်ချေနေသည်။

“ဘာပြောချင်လဲ ကောင်လေး . . . ပြောလေ”

တိုးညှင်းသော အသံလေး ထွက်လာ၏။ ခေါင်းက ငုံ့လျက်သား ပင် ဖြစ်သည်။

“ပြောချင်တာတွေ သိပ်များနေတယ် ပန်း၊ မပြောဘဲ အန်ချလိုက် လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမယ် . . . ဟောဒီစားပွဲ အပြည့်အမောက် ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်”

“ပြောချင်တဲ့နေရာက စပြော၊ ဒီနေ့ ပန်း တစ်နေ့ကုန် အားတယ်”

“ထားခဲ့တယ်နော် . . . တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ကျောင်း ဝိတ်ရက်တော့ ပြန်လာမှာပဲဆိုပြီး မျှော်လိုက်ရတာ . . . နေ့တွေ . . . နေ့တွေ ကြာတော့ . . . ညတွေပါ မျှော်နေမိတော့တယ် . . . အိပ်ဖို့ မေ့လောက် အောင်ပါပဲ . . .”

ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ပြောလိုက်သော စကားထဲ၌ မြုပ်ကွယ်နေသော ခံစားချက်များနှင့် စိတ္တဇအတွေးကို ပန်း လှမ်းမြင်လိုက်ရပေသည်။ ပန်းရင် ထဲ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် . . . သည်ခံစားချက် မျက်နှာပေါ် ရောက် လောအောင် ထိန်းသိမ်းရပေလိမ့်မည်။ ဘဝက ပေးသော သရုပ်ဆောင် ချတ်တွေက ပန်းရင်ကို ပန်း ပြန်ညှာနိုင်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့ပါလေပြီ။

“ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့၊ တို့ . . . လေ ကိုးတန်းအောင်ပြီး . . . တောင်းဆက်မတက်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဟင်! . . ခုထိ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူးပေါ့ . . . ဟတ်လား!” ထင်ပေါ်က သူ့အစ်ကိုလေးကို အထင်သေးသော စကားမို့ ချက် ချင်းပင် ကက်ကက်လန်အောင် ဝင်ပြောသည်။

“အောင်ရုံ မကဘူးဗျ၊ အော်ဇီကနေ ဝိသုကာဘွဲ့ရော . . . ကွန်ပျူတာရော . . . ခါတ်ပုံဒီပလိုမာပါ ယူပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး . . . ပြန်မပြည်က နေရဲတို့ ပန်းနုလွန်တို့ကို သိတာတောင် မကြာသေးဘူး”

“ဩ . . . ဒါကြောင့်ကိုး”

“ကြီးမေကြီး စကားကို မြေဝယ်မကျ အားလုံး နားထောင်လို့ အခြေအနေ ရောက်လာတာ . . . ရက်စက်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတဲ့ မိန်းမတွေ ကြောင့်သာဆို ကျွန်တော့်အစ်ကိုလေး . . . အရိုးတောင် ဆွေးနေလောက် ပြီ”

ထင်ပေါ်က သာသာနှင့်နာနာ နှက်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကြီးမေက ပြောတယ် ပန်း၊ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အရေးအသားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အင်း . . . ဒီစကား ထည်း မေမေမိုးက လာတာ နေမှာပါလေ”

“မေမေမိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ကောင်လေး၊ ပြီးလေးမှာ ထိုင် ငယ်ငယ်က မရှိပါဘူး”

“ဟိုမှာကတည်းက ရှိပါတယ် . . ရန်ကုန်ပြောင်းမှ အပြီးလာတာပါ။ သိပ်တော်တဲ့ ဘုရားစိုးပေါ့၊ ကြီးမေ မျက်နှာလွှဲလို့ရတဲ့ အိမ်သာ တစ်ယောက်ပါ . . .”

“ကောင်လေး . . . ပန်းကို ပြမယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်!”

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ဓါတ်ပုံလေး ထုတ်၍ စားပွဲပေါ် ခင်းလိုက်သည်။

“ပန်း တို့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီဓါတ်ပုံလေး ပြမလို့ပါ။ ဒီပုံလေးကို တို့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အမြဲထားအိပ်တယ်၊ တရေးနိုးတောင် မီးဖွင့်ပြီး ထကြည့်ခဲ့တဲ့ ညပေါင်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ပန်းရယ် . . .”

ပန်း သက်ပြင်းချရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့၍ တွေ့ကနဲ စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါပေမယ့် ကောင်လေးရယ် . . . လွန်ကုန်ပြီ”

“ဟင်! . . . ဘာတွေ လွန်ကုန်တာလဲ ပန်း”

ထိုစဉ်မှာပင် မျိုးထက် ဘွားကနဲ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဩ . . . လက်စသတ်တော့ . . . မင်းသမီးနဲ့မင်းသားက ဒီမှာလာပြီး လွမ်းခန်း တင်ပို့တက်နေတာကိုး”

ထင်ပေါ်နှင့်ပန်းကသာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူက . . . ငဲ့စောင်းစွာ တောင် မျိုးထက်ကို လှမ်းမကြည့်။ သူ သိချင်တာကိုသာ ဆက်မေးသည်။

“ဘာတွေ လွန်ကုန်တာလဲ . . . ပန်းရယ်!”

“ကဲ . . . ပြောစကားတွေဖြစ် . . . လွမ်းခန်း ဒီမှာတင် ကံဒီလို ရအောင်”

ပြောရင်း ပန်းလက်မောင်းကို ဝင်ဆွဲသည်။

“အို! . . .”

“ဟေ့လူ”

ထင်ပေါ်က မတ်တတ်ထရပ်ရင်း မျိုးထက်ပန်းကို ပုတ်၍ လက်

တင်ထားသည်။

“ဟေ့လူ . . . ဒီအခန်းဟာ လွမ်းခန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကြမ်းခန်းဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအခန်း မဟုတ်ဘူး . . . ဖယ်လိုက်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းလက် ငါ့ပခုံးပေါ်က အရင်ဖယ် . . .”

“မဖယ်ဘူးဗျာ . . . လူကိုယ်တိုင် ဖယ်ပေးရမှာက . . . ခင် . . .”

မောင်း!! . . .

ဝန်း!! . . .

ထင်ပေါ် တစ်ဘက်စားပွဲနှင့် တိုက်မိပြီး ကြမ်းပေါ် ပြုလဲကျသွား၏။ စားသောက်နေသူတချို့ ကြောင်ငေးကုန်ပြီး မန်နေဂျာက ၁၉၉ လှည့်နေပြီ။ သူ ဇော်ကနဲ မျိုးထက်၏နက်ကတိုင်ကို ဆွဲစိ၍ လက်တစ်ဘက်တည်းနှင့် ဆွဲကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။ ရှူးဖိနပ်ဖျားနှင့်ကြမ်းခင်း ထိလှထိခင် ဝါလာသည်။ အာဠာဝကလို အင်အားမျိုး ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ပူးလာသည်မသိ။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း . . . ငါ့ညီလေးကို . . . ကိုယ်ထိလက်ရောက်”

“ကောင်လေး မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး ပန်း”

ခပ်သွယ်သွယ် မျိုးထက်ကို လေထဲ ကိုင်မြှောက်ရင်း ပန်းဆီသို့ မျက်နှာပြန်မူသည်။

“ဒီကောင့်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး . . . ပန်း၊ အခုနစကားကို ပြန်ဆက်ဖယ် . . . ဘာတွေ လွန်ကုန်တာလဲ ပန်း . . . အဲဒါ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

သူက ပန်းကို ခပ်အေးအေး မေးနေသလောက် မျိုးထက်က ယည်ပင်းကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ကိုင်၍ တအစ်အစ် ဖြစ်နေပြီ။ ခြေထောက်ဖျားက ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ပြော . . . ပြော . . . လိုက် ပန်း၊ ဒီ . . . ဒီမှာ . . . လည်ပင်းအစ် . . .”

အစ်”

“ကောင်လေး သူ့ကို အောက်ချလိုက် . . . ပြောပြမယ်”

“မရဘူး . . . ပြောမှ အောက်ချမယ်”

“အစ်... အစ်... အ... . . .”

“သူဟာ... ငါလက်ထပ်မယ့်သူ... မကြာခင် စေ့စပ်မယ့်သူ”

“ဘာ!! . . .”

မျက်လုံးတွေ ပြာနေသွား... ချက်ချင်းပင် အလင်းစက်ကွင်းတွေ အကွင်းလိုက်... အကွင်းလိုက် တစ်ချိန်ချိန် ဖြတ်သန်းသွား။ သူဟာ... ငါလက်ထပ်မယ့်သူ... မယ့်သူ... မယ့်သူ၊ မကြာခင် စေ့စပ်မယ့်သူ... မယ့်သူ... မယ့်သူ... မယ့်သူ... သူ... သူ... ပဲ့တင်ထပ်နေသော... အသံ လှိုင်းတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြ နားထဲ ဖြတ်သန်းသွား... မျိုးထက်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်ချပေးလိုက်သည်။ မျိုးထက် အစ် အစ်ပင် မျော့မျော့ အော်နိုင်တော့သည်။

“ယား!! . . .”

ဘာမှမလုပ်ပါ။ ဆောင့်တွန်းလိုက်ခြင်းသာ... ခမျာမှာ ကြမ်းပေါ် ပက်လက်ကြီး လျောတိုက်ထွက်သွားပြီး အခုန ထင်ပေါ်ကြောင့် ရှုပ်ပွသွားသော ကြမ်းခင်းကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရှင်းလင်း သိမ်းဆည်းသွားသည်။

ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ကျနေသော အမှိုက်တွေက အမှိုက်အကြီးစားတွေ... (ကုလားထိုင်တွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ပန်းအိုး၊ ပန်းကန်တွေ) ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုပြောမလဲ မျိုးထက် အထိပိုနာသည်ပေါ့နော်။

ကိုယ်လုံးနှင့် ခုံတွေ စားပွဲတွေကို လွင့်စဉ်အောင် ဝင်တိုက်ပြီး နံရံနှင့် မျိုးထက် ကိုယ်လုံး အင့်ကနဲ ပြေးဆောင့်တော့သည်။

ရှလော! . . .

ဝုန်း!!! . . . ဝုန်း!!! . . . ဝုန်း!!! . . . ဝုန်း!!! . . . အင့်... . . .

ချပ်ကနဲ သူ့လက်ကို လက်ထိပ်လာခတ်သည်။ နှစ်ဖက် ပူးအောင် ခတ်သည်ကို သိနေသည်။ သူ မမူပါချေ... သူ အသံကုန် ဟစ်အော်ခြင်းကိုသာ ဆက်တိုက်... ဆက်တိုက် အမှုထားနေမိသည်။

“ပန်း... ပန်း... ပန်း... ပန်း... . . .

ဘုရားသခင် ကျွန်တော့်အတွက် စိုက်ပေးတဲ့ ကျွန်တော့်ပန်း... . .

ဘုရားသခင်စိုက်တဲ့... . . . ပန်းကလေး... . .

ပန်း... . . . ပန်း... . . . ပန်း... . . .”

ကြောက်မနန်းလိလိ အာခေါင်ခြစ် အော်သံကြီးကြောင့် ကြားရသူ အပေါင်း အူတွေအလိပ်လိုက် လှုပ်ယမ်းတုန်ခါသွားလေ၏။
(ဟုတ်ကဲ့... ဇာတ်အဖွင့်မှာ တိုက်ပိတ်ခံရလောက်အောင်... သူ ဖောက်ပြန်သွားပုံပါ ခင်ဗျ)

‘ငြိသုတ်စုဆိုး
ငြိစွယ်ကျိုး’...တဲ့
အချစ်ကိုရိုကျိုး
ဆိုရိုးရှိပါသည်။
သည့်ထက်မက
ကျွန်တော်က...
နှစ်သုတ်...အကို
မြေဝင် ‘တိကောင်’
(ဟုတ်ကဲ့....
အစွယ်တောင်မရှိပေါင်။။)

အသန်း(၁၁)

“ဒဲ့

ဒါပါပဲ ကြီးမေ... ပန်းနုလွန်ဆိုတော့... အစ်ကိုလေး
မသိအောင် မလွန်ဆန်လျှာအသင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရောင်တော်ပြန် ရောလွှတ်
ပေးလိုက်တယ်”

“မင်းဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတယ်... နေပါဦး... ပန်းနုလွန်
ဟာ ပန်းအိဖြူလေးဆိုတာ သေချာသလား ထင်ပေါ်၊ သားရဲ့ငယ်ချစ်လေး
သာ သေချာရင်... ငါ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ဝယ်ပေးမယ်... ဒါမှ
ဗဟုတ် ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားတောင်းပန်ပြီး...”

ထင်ပေါ် လန့်ဖျတ်သွားသည်။

“မလိုဘူး... အဲ့ဒီလောက် မလိုပါဘူး ကြီးမေ”

“ဟဲ့... ပန်းက ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့ သံယောဇဉ် ရှိသေးတာပေါ့ဟဲ့... သူ ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ သိသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

မဟုတ်ဘူး ကြီးမေ... သူ့ကောင် ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ ဟူသော စကားက ထင်ပေါ် လျှာဖျားပေါ် တက်မလို့ တည်းတည်းလေးမှာ အတင်ပြန်မြဲချလိုက်ရသည်။ စင်တာကလော့ယောင်ဆောင်၍ ဝင်သွားပုံ၊ သွေးအရောင်နှင့် ပြန်ထွက်လာပုံတွေ... ထင်ပေါ်မျက်စေ့ထဲ ပြန်ဝင်လာ၍ ခေါင်းထဲ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းထုတ်လိုက်ရသည်။ ကြီးမေပြောသော စကားထဲ မကြားလိုက်။

“ဟဲ့... ထင်ပေါ်... ငါ့အကြံကို နင်က ဘာလို့ ကန့်ကွက်တာလဲ”

“ကြီးမေ ဘာပြောလို့ ကျွန်တော်က ဘာကန့်ကွက်ရမှာလဲ!...”

“နင်ပဲ ခေါင်းခါပြီးတော့... ငါ ပန်းကို သွားတွေ့မယ်လို့ ပြောတာလေ...”

“ကောင်းတာပေါ့... ဟာ... မကောင်းဘူး မကောင်းဘူး”
ထိုစဉ် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်။

“ကြီးကြီးမေ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်ရှင် ဒေါ်တင်မြင့်အေးတဲ့”

“အေး... အေး... သံပုရာရည် နှစ်ခွက်ယူခဲ့၊ ထင်ပေါ်... နင် စဉ်းစားထား၊ ငါ့သားအတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် မြှားနတ်မယ် လုပ်သင့်... မလုပ်သင့်”

“ဟုတ်”

ကြီးမေ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်သွားမှ ထင်ပေါ် မေမေမိုးဆီ ပြေးကပ်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ထင်ပေါ်... နင် တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားတယ်...”

“ပြောမယ် မေမေမိုး... ပြောမယ်၊ ကျွန်တော် ဝိုင်းညာထားတာ လိပ်ပြာကို မလုံဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

“ပြောစမ်း... ထင်ပေါ်”

“ကြီးမေက သူ့သားကို လက်ဖျားနဲ့ ထိတာကို မပြောနဲ့၊ လက်ညှိုးနဲ့ ခွယ်တာတောင် မိုးကို တက်ပြီးမီးရှို့မှာလေ”

“အေးလေ... မေမေမိုး သိသားပဲဟာ...”

“အခု အစ်ကိုလေး သွေးသံရဲရဲ ခေါင်းကွဲလာတာ ကားတိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး မေမေမိုး”

“ဟင်!...”

“ပန်းနုလွန်အိမ်က ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ မေမေမိုး”

“ဘာ!...”

မေမေမိုး၏အကြည့်သည် စွေ့ကနဲ သားလှီးခါးဆီ ရောက်သွားသည်။

“အဲ့ဒါ... သူတို့ကြောင့် ဖြစ်တာမို့ ရဲတိုင်မှာ ကြောက်လို့လား... သံယောဇဉ်ပဲ တကယ်ရှိနေသေးလား၊ လူနာသတင်းမေးလား၊ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး... အဲ့ဒါ ပန်းနုလွန်ကိုသာ ကြီးမေ သွားတွေ့ရင် အကုန်ပေါ်တော့မယ် မေမေမိုးရေ... ကျွန်တော်ပါ ကြံရာပါလေ... လုပ်ပါဦး မြှားနတ်မယ်ကြီး ဧည့်သည်ပြန်ရင် မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်လာတော့မယ်၊ ကြပါဦး မေမေမိုး”

မေမေမိုး ခဏစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ဆွဲခြင်းထဲ ခေါက်ထားသော ဂျာနယ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ထင်ပေါ်... မနက်က ဈေးထဲမှာ... အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေတဲ့သတင်း လမ်းဆုံလမ်းခွကွေ့မှာ ဧရာမ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေနဲ့ ဂျာနယ်တိုင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးမှာ ပါနေတဲ့သတင်း... ရော့... ကြည့်စမ်း”

“ဟင်!... အစ်ကိုလေးပဲကြီး၊ သူ့ဘယ်သူလဲ... ? တဲ့၊ ရွှေသွားလည်းမပါဘူး၊ နာမည်လည်းမပါဘူး ဘာသဘောလဲ မေမေမိုး၊ အစ်ကိုလေးကို သွားပြမယ်”

“ဂျာနယ်သဘောကတော့ မင်းသားသစ်တစ်ယောက်ကို ငွေအင်အား အများကြီးသုံးပြီး လူစိတ်ဝင်စားအောင် တင်တဲ့သဘောပဲ ထင်ပေါ် မင်းအစ်ကိုလေး မဟုတ်တာ သေချာတယ်... သူ နောက်တစ်ပတ်လောက်

၁၁၁ နတ်ရွာမိုး

အပြင်ထွက်မှာ မဟုတ်သေးဘူး... သူ မသိတာ ပိုကောင်းတယ်၊ တို့နည်းတို့ဟန်နဲ့ စုံစမ်းမယ်၊ မမသော်ကိုလည်း မပြောနဲ့ဦး”

အရေးကြီးလာလျှင် သူမတူအောင် တည်ငြိမ်လေးနက်လှေ့မှီသော မေမေမိုး အထူးတံညှိငြိမ်နေသည်။

“ဧည့်... ဧည့်သည်ပြန်ရင် ပန်းဆီ သွားသင့် မသွားသင့် ကြီးမေမေးတော့မယ်... လုပ်ပါဦး”

“အဲ့ဒါကို မေမေမိုး ပြောရင်းမယ်... လောလောဆယ်... ပန်းနုလွန်မင်းဖုန်းကို စောင့်နေလိမ့်မယ်... ဒီလိုဆက်... ဒီလိုပြော.....”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ မေမေမိုးဟာ မိုးနတ်မင်းပါပဲဗျာ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“မမိုးရေ... သိန်းနှစ်ဆယ် ယူပေးပါဦး၊ တင်မြင့်ဆွေ စာရင်းမှာ ထည့်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသော်...”

မေမေမိုး မကြာခင် ပိုက်ဆံထုပ်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေက အထုပ်နှစ်ဆယ် ပြည့်မပြည့် ရေတွက်ပြီး သူမ၏ဆလင်းဘက်ခံထဲ ထည့်ရင်း...

၁၁၁ ရေးလုံးကြီးတင်

“ကျွန်မကို စိတ်ချနှော် မမသော်၊ ယုံကြည်တဲ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး ကျွန်မ ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်သွားမှာပါ”

“အအေးသောက်ဦး မဆွေ... ယုံလို့ ပေးတာပေါ့ကွယ်၊ လူဆိုတာက... လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ တည်ဆောက်ထားသူချည်းပါ၊ ဒါပေမယ့် တရားသော လောဘ... ချုပ်တီးနိုင်သော ဒေါသ... အစွန်းတင်းသော မောဟသာ ဖြစ်သင့်တာပေါ့... ဒါကို ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့သာပါလေ”

“ကျွန်မက မမသော်လောက် မကျင့်ကြံနိုင်သေးပေမယ့် မိုးကုတ်လက်ထွက်တွေပဲရှင်... ဆင်ခြင်နိုင်ပါတယ်... သား... ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်လေး တစ်ကြိုးပဲ ကျန်နေတာပါလေ...”

“အေးလေကွယ်... မမသော်လည်း ပြောသာပြောနေတာပါ၊ ဖြတ်မရဲတဲ့ ပိုးကြီးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းပူနေပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ... မမသော် ခွင့်ပြုဦးနော်၊ ကားက သားယူသွားလို့ တက္ကစီနဲ့ လာခဲ့ရတာ”

ကျွန်းတံခါးကြီးကို မေမေမိုး လိုက်ဖွင့်ပေးပြီး ဂျိတ်ကနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ကလစ်!...

အစ်ကိုလေး အိပ်ခန်းတံခါးကို ထင်ပေါ် ဖွဖွလေး ဘုသီးလှည့်ကာ လိုက်ပါမှ အသံက ကလစ်ကနဲ တော်တော်ကျယ်သွားသည်။ တော်သေးရဲ့

အစ်ကိုလေး အိပ်ပျော်နေတယ်... စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းလေး ကောက်၍ ခြေထောက်ဖွန်းရင်း အိပ်ခန်း အိမ်သာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဘိုထိုင်ကမုတ်ပေါ် လုံချည်လှန်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ... ဟာ... အီးပါဖို့မှ မဟုတ်တာ။ လုံချည်ပြန်ဖုံး၍ အကျအန ပြန်ထိုင်ရင်း ဖုန်းနှိပ်သည်။

“ဟဲလို... ပန်းနုလွန်ပါရှင်၊ ကိုထင်ပေါ်လား!... ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ရှင့်ဖုန်းကို စောင့်နေတာပါ... ပြောပါရှင်”

အစ်ကိုလေး မာစီဒီးကားကြီးနှင့် သစ်ပင်ကို ဝင်ဆောင်ပစ်လိုက်ပုံ အိမ်က ကြီးမေသိလျှင် မိုးမီးလောင်နိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သေရင်လည်း သေကွာဟူသော ခံစားချက်ကြောင့်လည်းကောင်း... မကြံကောင်း မစည်ကောင်း လုပ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ပိုပိုသာသာတွေ့ ထည့်၍ နတ်သံနော၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ရှန်... သူ အဲ့လိုကြီး လုပ်တယ်”

“ဒါ ညာစရာလားဗျာ၊ မယုံရင် ယာဉ်မှုစစ်ကို လှမ်းမေး၊ ဒါမှ မဟုတ် ရွှေလင်းယုန် ကားဆားပစ်ကို ဆက်ကြည့်... ”

“သူ... သူဘာဖြစ်သွားလဲဟင်!”

ထင်ပေါ် ရှိုက်သံလေးပါ ထည့်ရင်း(ဟိုက မမြင်ရပေမယ့်) မုဒ်ဝင်အောင် မျက်လုံးအောက်ကို တံတွေးလေးပါ တို့ရင်း...

“အဟင့်... ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို... မင်း... ကားပေါ်က ဆင်းတဲ့ အဟင့်... သူ့ညီတော့... သူ့အထိမခံဘူး သိလား၊ အဟင့်... မထူးတော့ပါဘူးကွာ... ငါ့ဘဝဆိုပြီး... ဟင်”

“အခု... သူ့အခြေအနေကို ပြောပါဆို”

ပန်းက စိတ်မရှည်သလို လေသံအနည်းငယ် မာသွား၏။ ထင်ပေါ် မုဒ်ထဲက ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွား၏။

“ဩ... ခင်ဗျားတို့က လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး ရက်စက်ချင်တိုင်း ရက်စက်ပြီး... ဘာလဲ... အမှုတဲ့ ပါမှာ ကြောက်လို့လား!”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျ... ကျွန်မ တောင်းပန်မလို့ပါရှင်”

“တောင်းပန်လို့လည်း အပိုပဲ... သူက သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟီး... ဟင့်... ဟင့်... အစ်ကိုလေးရယ် ကံဆိုးလိုက်တာ”

“ရှင်... သူ... သူ ဆုံးသွားပြီလား၊ ကျွန်မ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ”

“လူမဆုံးဘူးဗျ... အသိဉာဏ် ဆုံးသွားတာ၊ အခုနုလေးတင် ခဏနိုးလာပြီး မင်း ဘယ်သူလဲ... ငါ့ဘယ်သူလဲတဲ့... တစ်ခါဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ ထင်ပါရဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့...”

“ကျ... ကျွန်မ လာကြည့်လို့ ရမလားဟင်၊ သူ ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ပါဘူးရှင်”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ခဏကိုင်ထား... မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်...”

ဖုန်းကို ဖွဖွ လက်နှင့် ပိတ်၍...

“ကြီးမေ... ပန်းနုလွန်က သူ့ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ချင်တယ်တဲ့... အဲ့ဒါ...”

ခဏနားထောင်နေသလို လုပ်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ... ဟုတ်... ကြီးမေက ပြောတယ် မင်းသမီး ရေ... သူ့သား စိတ်ဆင်းရဲမယ့် စကား... အပြုအမူ... ဟန်အမူအယာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူး... ဆိုရင်တဲ့၊ လာကြည့်ခွင့် ပေးတယ်တဲ့၊ အရေးကြီးတာက... သူ့သား ကားအက်စီးဒင့်ပဲ သိတာနော်၊ အရိုက်ခံရတာ သိသွားရင် အိုဇုန်းလွှာကို မီးတက်ရှိမှာ၊ နာရီဝက်ကျော်မှ လာခဲ့... ဘစ်ယောက်တည်းနော်...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ထိုစဉ် အိမ်သာအပြင်က အသံဝင်လာ၏။

“ဟဲ့... ထင်ပေါ်... ထင်ပေါ် ဘယ်ရောက်သွားလဲဟဲ့!”

“လာ... လာပြီ ကြီးမေ၊ ဒီ... ဒီမှာ ဆယ်လူလား၊ ဗိုက်... ဗိုက်နာ

လို့”

ပါးစပ်ထဲ ရှိတာ ပြောပြီး ထွက်လာ၏။ မေမေမိုးပါ ရှိနေ၏။

၁၁၄ နတ်ရွာစိုး

အစ်ကိုလေးက အိပ်ပျော်နေဆဲ...။

“ကဲ... ပန်းဆီက ဖုန်းလာတဲ့ကိစ္စ... ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့
ဒူးထောက်ပြီးခေါ်သင့်... မခေါ်သင့်”

“အဲ့ဒီကိစ္စ ပြီးသွားပြီ... ပန်းကိုယ်တိုင် နာရီဝက်အတွင်း ရောက်
လာပါလိမ့်မယ်... လာပါ ကြီးမေ၊ ဧည့်ခန်းထဲ သွားပြောမယ်... ဟိုမှာ
နီးသွားမယ်... ကြီးမေ အပေါ်စီးကနေ ခန့်ခန့်ကြီး နေလို့ရတယ်...
လာထား...”

အားလုံး ဒရောသောပါး ထွက်သွားကြမှ အိပ်နေသော သူ
မျက်နှာကြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာသည်။

ဟာဟ... ပန်းက ဖုန်းဆက်သတဲ့ ကြီးမေက ဒူးထောက်ဖေ
မယ်တဲ့။ နာရီဝက်အတွင်း ပန်းရောက်လာမယ်တဲ့။ ငါ့အကြားအာရုံ
မှားတာလား... ဒါ အိပ်မက်လား...

ဖျန်း!...

သူ့ပါးသူရိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နာသည်ပဲ။ ဟုတ်ဟ။ သူ
ကုတင်ပေါ်က အသာဆင်းသည်။ တံခါးကို အသာဟ၊သည်။ သူ့နားက
ပါးပါးလေးမို့ ကြားရသည်။

“အဲ့ဒါပဲ ကြီးမေ... လာတော့မယ်... ကြီးမေသာ စိတ်ချ
လက်ချ ရှောင်ပေးပေတော့၊ လူရှိန်နေမှာစိုးလို့”

မေမေမိုးက ပြုံး၍ဝင်ငေါက်သည်။

“ဟဲ့... လူကြီးကို ရှောင်ခိုင်းရလားဟဲ့၊ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လေ...
မမသော် မိုးကုတ်ရိပ်သာ သွားဖို့ ကျွန်မ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီ”

“ဪ... အေး၊ ငါ့မှာလည်း သားအတွက် တရားမဲ့နေပြီ
အိမ်က ကားလာပို့ပြီလား”

“မပို့သေးဘူး ကြီးမေ၊ မေမေမိုးပဲ ကားငှားပြီး ပို့လိုက်တော့
ထင်ပေါ်ကတော့ အစ်ကိုလေးကို နှိုးပြီး ဇာတ်ညွှန်းပေးဖတ်ရဦးမှာ...
ဟေ... ဟေ့... ပျော်စရာကြီး၊ ဟေး ဟေး ဟောသလိုလေး ဟောသလိုလေး
ထ၊ကလိုက်ရ ကောင်းမလား... အဲ... ငါ က၊ပြီးနေပြီဟ... ”

၁၁၅ ဝရေလုံးကြီးတင်

ထင်ပေါ် အိမ်ပေါ် ပြန်ပြေးတက်လာသဖြင့် သူ ကုတင်ဆီ ပြန်
ပြေးပြီး ကန့်လန့်ကြီး အိပ်ချလိုက်မိသည်။ စောင်ကြီး ဆွဲခြုံလိုက်ပြီးမှ
ဒီလောက်အိုက်နေတာဟု သတိရ။ Position ပြန်ပြင်ရ၊ ကြည့်စမ်း...
ဝမ်းသာလုံးက လည်ဝသာမက... ရှိသမျှ ဒွါရအားလုံးက ဆိုတက်လာ
သည်လေ။

ဝန်းကလေးထဲ
တက္ကသိုလ်မှာရှိသမျှပန်းတွေ
တက္ကသိုလ်မှာပွင့်နေသမျှပန်းတွေ
အခုပဲ...အားလုံးသေပေးလိုက်ကြ...
ကြေ...ပေး...လိုက်...ကြ...။

တက္ကကြီးဘယ်လိုမှ
အလှပျက်မသွားဘူးဆိုတာယုံ
မင်းကလေးတစ်ပွင့်တည်း
ပွင့်နေရုံနဲ့လုံလောက်တယ်။

အခန်း(၁၂)

“အစ်ကိုလေး.. အစ်ကိုလေး”

ထင်ပေါ်က သူ့ပခုံးကို လှုပ်နှိုးနေသည်။ မွေးပျံ့နေသော ရနံ့
တစ်မျိုးလည်း သူ့ဂန္ဓာရုံထဲ ဝင်တိုးလာသည်။ ကျောပေးအိပ်နေရာက
သူ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်။

“အစ်ကိုလေး... ပန်း ရောက်နေတယ်၊ ပန်းနုလွန် ရောက်နေ
တယ်လေ၊ ဘုရားသခင် ခိုက်တဲ့ ပန်းကလေး အခုပဲ ပွင့်လာတယ်လေ..”

ပန်းနုလွန် ကုတင်ပေါ် အိကနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ပခုံးပေါ် လက်
ဖဝါးလေး တင်ရင်း...

“ကောင်လေး... ဇွေး... ပန်းပါဟယ်... တို့အသံကို မမှတ်မိ
တော့ဘူးလား... နင့်ပန်းကလေး... အစစ်ပါကွယ်”

ပါးကလေးပေါ် သူမလက် ရောက်လာသည်။

“နင်နိုးနေပါတယ်ဟာ... ငါ့အသံ မကြားရင် ဒီမှာ... ငါ့လက်ဝါးလေး၊ နင်ပြောဖူးတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးလို နူးညံ့တယ်... ဆိုတဲ့... ငါ့လက်ဝါးလေး...”

သူကတော့ မလှုပ်ရေးချ မလှုပ်။ သို့သော် ရင်ထဲတော့ လာဝင် မကြည့်နဲ့ ချစ်သူရေး... မီးနင်းပွဲတော် လှည့်နေတယ်။ တရုတ်နဂါးပွဲနဲ့ ချစ်ကြည့်စွာ ပူးပေါင်းပြီးတော့လေ...။

“ဒီလက်ကလေးကို နှိပ်ပြီး တို့နှစ်ယောက် စခင်ခဲ့ကြတာလေ၊ ခေါ်ကြေး... မခေါ်ကြေးလေ... ဒီဘက်လှည့်ပါ... ရော့... ခေါ်မယ်လေဟာ၊ တို့ကို ခေါ်ရင်... တို့ကို ချစ်ရင်... နှိပ်ပါဟယ်၊ ဒီလက်ကလေးနဲ့ပဲ တို့တွေ ပန်းပျိုးခဲ့တာလေ...”

သူ့ပခုံးကို ပန်းက ညင်ညင်သာသာ ဆွဲလှန်လာသဖြင့် သူ့အလိုက်သင့် ပက်လက်လန်လာသည်။ ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်စေ့တွေ ပွင့်လာပြီး မျက်နှာကျက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်စေ့ထဲကို ပန်းက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ... တစုံတရာ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူ့ ကြည့်နေသော မျက်နှာကျက်ဆီ ပန်းအကြည့် ထောင်တက်သွားသည်။

“ဟင်!...”

မျက်နှာကျက် ပြည့်လှနိုးပါး သူမပုံကြီး။ ကတုံးလေးနှင့် ဂါဝန်တို့ လေးနှင့် ငယ်ငယ်ကပုံကို အကြီးချဲ့ထားသည်။ သူမ ကြည့်နူးစွာ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်လေးရယ်... နင် ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်၊ ဒီကို ကြည့်ပါဦး... နင်ချစ်တဲ့ ပန်းကလေးလေ”

တဖြည်းဖြည်း သူမထံ အကြည့်ရွှေ့လာနေသည်။ သူ တဝကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ချစ်သူ့မျက်နှာက ဆယ့်လေးလက်မ အကွာအဝေးမှ မွှေးပျံ့သန့် ရှင်းနေသည်။

“နတ်ရွာစိုး... မှတ်မိပြီလားဟင်!”

သူ့ပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ်တော့မည်အလုပ်... ချစ်သူ့မျက်နှာနောက်

မှ ထင်ပေါ်မျက်နှာကြီး ကျော်တက်လာသည်။ သူ့နားထင်ကို သူ့လက်ညှိုး နှင့် ထိုး၍ လက်ခံပြနေသည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဟာ။ ဘာလဲ... အတိတ်မေ့ နေတယ်လို့ ပြောထားတာလား။ ဟင့်အင်း... ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့ ငါ့ပန်း လေးပါ။ ချစ်သူ့မျက်နှာက တစ်လက်မချင်း တစ်လက်မချင်း နိမ့်ဆင်းလာ နေသည်။ ချစ်သူ့၏ထွက်သက်က ကြာညှိနံ့သင်းစွာ သူ့ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ် ကျီစယ်လာသည်။

သူ့လက်နှစ်ဘက် အလိုလို မြောက်တက်လာပြီး ချစ်သူ၏ကျော ပြင်လေးနှင့် ခါးသိမ်သိမ်လေးကို အိကနဲ ဆွဲ၍ ဖိဖက်ချလိုက်သည်တွင် ခွမ်းကနဲ ပုလင်းတစ်လုံး ကွဲသွားပြီး ဖန်စတွေ ပျံ့ကြသွား၊ ဂွမ်းကနဲ မြေကြီး အပြည့်ပါသော ပန်းအိုးတစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကြွေမှုထွက်သွား... နီရောင်ထင်းကနဲ... သစ်ပင်ကြီး ကားလေကာမှန်ဆီ ပြေးဝင်လာ...။

ဂွမ်း!!...

ဂျိန်း!!...

ချက်ချင်းပင် သိပ်သည်းသော အမိုက်တိုက်ကြီး ထူထည်ကြီးစွာ ပိကျလာပြန်သည်။ အလို... မြတ်စွာဘုရား။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“အပ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး”

သူ ဖျတ်ကနဲ နိုးနိုးချင်း အိပ်ခန်းတဝိုက် လှိုက်ကနဲ ကြည့်၍...

“ဟင်!... ပန်း... ပန်း... ပန်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ!”

“လာမှ မလာသေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စောင့်နေတာ”

သူ နာရီနှင့် အိပ်ခန်းပြတင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ မနက်ခင်းက ပြောတော့ နာရီဝက်အတွင်း ပန်း ရောက်လာမယ်ဆို... ခုတော့ နေ့တောင် စောင်းနေပြီ... ဟေ့ကောင် ထင်ပေါ်၊ မင်း... မင်း ငါ့ကို အရူးဆိုပြီး အရူးလုပ်တာလား!”

အိပ်လျက်က ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထင်ပေါ်နဖူးနှင့် သူ့နဖူး နှစ်လက်မ ခွာ၍ ဝင်းဝင်းတောက်အောင် ကြည့်လိုက်သည်။

“မ... မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေမိုး လုပ်ပါဦး”

တံခါးဝက ဝင်လာသော မေမေမိုး ချက်ချင်းပင် ‘သူ့ပခုံးကို လာဖိရင်း...’

“ဟုတ်တယ် သား၊ ထင်ပေါ် မညာတတ်ဘူး၊ သူ့ဖုန်းဆက်ထားတာ... လွတ်... လွတ်... မေမေမိုး ရှင်းပြမယ်၊ ပန်းလာမယ်လို့... တကယ်ပြောထားတာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ထပ်ဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ အိပ်ယာက ထကိုင်လိုက်သည်။

“အောင်ကျော်ဒွေး ပြောနေပါတယ်”

“ဪ... အတိတ်မေ့နေတဲ့ကောင်က ကိုယ့်နာမည်တော့ ကိုယ်သိသားပဲ”

မျိုးထက်အသံ အပြင်ထိ ဖိတ်စင်ထွက်လာသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ! ဘာကိစ္စ ငါက အတိတ်မေ့ရမှာလဲ!”

“မင်းအကွက်တွေ ရိုးတယ်၊ အတိတ်မေ့တယ်ဆိုပြီး ပန်းဆီက စေတနာ တစ်ပြားဖိုး လက်ဖြန့်မယ်ဆိုတာ ရိုးတယ်... ပြီးတော့... ဟေ့ကောင်... ဧရာမဆိုင်းဘုတ် ထောင်တိုင်း ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးတွေ ပါတိုင်း နာမည်ကျော်မယ် ထင်နေလား!”

“ဟ... ဘာတွေလဲ!”

“ဟေ့ကောင်... စပယ်နဲ့... ခေါင်းနဲ့... မင်းခေါင်းထဲက အကောင်းနည်းနည်း ကျန်နေသေးတဲ့ အခန်းလေးတွေ ပျက်တုန်လိမ့်မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း”

“ဘာဂျာနယ်လဲ!... ဘာဆိုင်းဘုတ်လဲ!... ဘာစတန်လဲ! မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား!... ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ယောက်ျားစကားကွ... ယောက်ျားစကားကို မင်း နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေရင် မိန်းမတစ်ယောက်က မင်းကို ရှင်းကနဲနေအောင် ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ရော့... ပန်း ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်”

ထင်ပေါ်နှင့်မေမေမိုး အတိုင်းသား ကြားနေသမို့ အကြောင်သားငေးနေမိကြသည်။ ထင်ပေါ်ကို မေမေမိုး တစ်တရာ ကပ်ပြောသဖြင့် အခန်းထဲက လှစ်ကနဲ ထင်ပေါ် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပန်းအသံ ထွက်လာသည်။ ငိုသံစွက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် အောင်ကျော်ဒွေး၊ နင်အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုလို့ ငါက ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ လာကြည့်မလို့... အချိန်မီ နင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ငါသိလိုက်ရလို့... နင်... နင်ဟာ ငယ်ငယ်က လို မရိုးသားတော့ဘူး... နင့်ကို ငါ ငယ်စာရင်း ဖျက်တယ်၊ အေး... အဟင့်... ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြောရရင် နင့်ကို ငါ... မုန်း... တယ်”

ဖုန်းပိတ်သွားလေပြီ။ ထင်ပေါ် ဂျာနယ်ကိုင်၍ အပြေးဝင်လာသည်။ မေမေမိုးကို လှမ်းပေးသည်။

“သား... စိတ်အေးအေးထား... ပြဿနာက ဒါပဲ... သား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြံခံရပြီ”

သူ ဂျာနယ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ထင်းကနဲ ရှင်းကနဲ နေသောသူ့ပုံကြီး။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်သော အဝတ်အစားနှင့် သူ ဘယ်တုန်းကမှ မရိုက်ဖူးသော ဓါတ်ပုံဖြစ်နေသည်။

HOLLOW WOOD JOURNAL... အတွင်းဆောင်းပါးလည်းပါသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွကောင်းမှာ ညတွင်းချင်း Crane ကားကြီး အစင်းစုစုနှင့် အပြီးချိတ်ဆွဲကြောင်း၊ သူ ဘယ်သူလဲဟု... စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ငြီး.. ငြီး.. ဂျစ်.. ဂျစ်

“ဘာတွေလဲ! . . . ဘာတွေလဲ! . . . ဘာတွေလဲ!”

“ဘာတွေလဲ! . . .”

□ □ □ □

“ကျွန်ုပ်လစ်တွေ့... မီဒီယာတွေ ထုတ်လုပ်သူတွေ မော်ဒယ်တွေ... မယ်တော်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့... သူ့ဘယ်သူလဲ သိချင်

ဝယ်ဖတ်"

ဂျာနယ်ရောင်းသမားလေး ဂျာနယ်အော်ရောင်းနေသည်ကို ကားထဲက သူ့လှမ်းမြင်နေရသည်။ လမ်းဆုံက ဧရာမဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ်တွင် “သူ့နာမည် ဒွန်တဲ့” ဟူသော စာလုံးက ရှင်းကနဲ ရေးထားသည်။ ထင်ပေါ်ကလည်း သူ့လိုပင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အငူသား ငေးနေ၏။ သူ မှန်တံခါးကို လျှောချလိုက်သည်။ စိတ်ထိန်းနေရင်းကပင် သူ့ပါးစပ်က စကားလုံးတချို့ ထွက်ကျသွားသည်။ တော်တော် ကျယ်ကျယ်ဖြစ်ပါသည်။ ထင်ပေါ် လန့်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘယ်သူလဲ!”

ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းအော်မေးလိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ဂျာနယ်ရောင်းသမား လန့်သွားပြီး . . . သူ့ဘီ အပြေးရောက်လာသည်။ -

“ဟုတ်ကဲ့. . . နောင်တော် သိချင်ဝယ်ဖတ် ငါးကျပ်. . . အဲ. . .”

အရောင်းသမား အဲကနဲ့ ပါးစပ်ပြီသွားပြီ၊ ပြူးကြောင်ကြောင်
သု့ကို ကြည့်နေပြီးမှ... ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနင့်...

“ဒီမှာဟေ့... ဒွန်... ဒွန်၊ ဒီကားထဲမှာ သူ့ဆိုင်းဘုတ်သူ လာပြန်နေတယ်”

လူတစ်ချို့ ဝိုင်းအံ့လာသည်။ သူက လူအုပ်ကို မကြည့်၊ အုတ်ကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ!”

“ကျ. . . ကျွန်တော် ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့ စိုင်းလားရှိုးပါခင်ဗျာ။
 ဒီမိန်းသားလေးပါ”

“မင်းကို မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဆိမ်းဘုတ်ထဲကကောင်ကို မေးနေ

“ခင်ညာ. . အဲဒါ ဒွန်လေ. . . ဒီက အစ်ကိုပဲလေ. . .”

ထင်ပေါ် မနေသာတော့ပေ။ ပရိသတ်က ဝိုင်းလာနေပြီ။

“အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး... လူတွေ တအားအံ့နေပြီ မောင်း
 ဆော့... မောင်းတော့...”

၁၂၄ နတ်ရွာစိုး

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒီမှာ ခွန် ခွန်၊ အပြင်မှာ ပိုဖြာတယ်...
ပိုဖြာတယ်... ဝင်းနေတာပဲဟေ့”

“အစ်ကိုလေး မောင်းပါတော့...”

ဦး!!... ဝေါ!!... .

သူ မောင်းထွက်ရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်၍...

“အဲ့ဒီကောင် အဓိက ပြဿနာကောင်ပဲ ထင်ပေါ်”

၁၂၅ ရေးလုံးကြီးတင်

အသန်း(၁၃)

သံ

ပုရာရည်လေးခွက်ကို အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ဧည့်ခန်း
စားပွဲပေါ် ရှိရှိသေသေ ချပြီး ပြန်သွားသည်။ သူက ဆိုဖာရုံပေါ် လက်နှစ်
ဘက် ဆန့်တင်၍ ခြေဆင်းရင်း ခေါင်းပါ မော့ထားသည်။ သူ့နံဘေး၌
ထင်ပေါ် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသည်။

ကြီးမေက ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်ကို ချလိုက်ပြီး... ကြက်မွေး တံ
မြက်စည်းနှင့် ဖုန်သန့်နေသော မေမေမိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကဲ... မမိုး လာထိုင်၊ ဒါပဲ... တို့မိသားစုဆိုတော့ မိသားစု
အရေး ခေါင်းလေးလုံးနဲ့ တိုင်ပင်ကြရအောင်”

သူက မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်ရင်း...

“သားကတော့... အဲ့ဒီခွန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အခုချက်ချင်း သွား

တွေ့ချင်နေတာပဲ သိတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုလေး ရွှေက အစ်ကိုလေး နောက်က လိုက်ပြီးသားပဲ”

“ညီမကြီး မမိုး စိတ်ကူးကကော”

အင်မတန် လေးနက်တည်ငြိမ်နေသော မေမေမိုးက...

“ကျွန်မသဘောကတော့ အချိန်ကာလ တစ်ခုထိ စောင့်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒွန် ဘယ်လောက်အောင်မြင်လာမလဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲ... ပြီးတော့ ဒီမင်းသားဟာ ကျွန်မကို အောင်ကျော်ဌေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိလာတဲ့ အထိ အချိန်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ၊ သား လက်ခံပေးဖို့ပဲ ကြီးမေ တိုက်တွန်းပါရစေ သားရယ်”

သူ ဟူးကနဲ သက်ပြင်းချ၍ မေမေမိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ နားမလည်သော တစ်စုံတရာ မေမေမိုး မျက်လုံးမှာ လင်းကနဲ လက်သွားသည် ထင်သည်။ ချက်ချင်းပြန်ပျောက်သွားသည်။

“ကဲ... လေးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က အချိန်ယူဖို့ သဘောတူတယ်၊ ထင်ပေါ် နှင့်မဲကကော”

“ထင်ပေါ်ကတော့ ချောင်ချောင်ချိချိ ကြားနေပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်သော်က ကောက်နားထောင်ရင်း...

“တင်တင်သော်ပါရှင်”

“ဟဲလို... ကျွန်တော် ဒေါက်တာခင်ဇော်ပါ၊ သား... နေကောင်း လားလို့ပါ”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်... ဟင်း... ဟင်း၊ သတင်းတွေတော့ ကြားမှာပေါ့”

“ကြားပါ့ဗျာ... ကျွန်တော်တောင် ပထမ အောင်ကျော်ဌေး ဘာထလုပ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး စိတ်ပူသွားသေးတယ်၊ သိပ်ခမ်းနားတာကိုး...

နောက်မှ သူ့အတွင်းစိတ်ဟာ ကျော်ကြားလိုသူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြန်သတိရလို့”

“အခုပဲ အဲ့ဒါ ဆွေးနွေးနေကြတာ ဒေါက်တာရေး... သားက ဒွန်ကို သွားတွေ့ချင်နေတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ မမိုးက အချိန်ယူဖို့ အကြံပေးနေကြတာ၊ ဒေါက်တာလည်း မိသားစုဒေါက်တာဆိုတော့ အကြံပြုပါဦးရှင်...”

“ဆေးတွေ ကိုစံကုန်အောင် သောက်ရင်း အချိန်ပေးတာ... အကောင်းဆုံးပါပဲခင်ဗျာ”

“သားကို စကားပြောလိုက်ပါဦးရှင်”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်သူ စကားပြောပြီး ခဏကြာမှ ဖုန်းချလိုက်၏။

“ဒေါက်တာခင်ဇော်က ဘာပြောလဲ သား!...”

“အချိန်ယူမယ့်ဘက်ကိုပဲ မဲပေးတယ်လေ၊ သူပြောပုံက ထိတယ် ကြီးမေ၊ မိန်းမလှတစ်ယောက်က ကျွန်မ မှားပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါဆိုပြီး ကိုယ့်ဦးပေါ် သူ့မျက်ရည် လာသုတ်တဲ့အချိန်ဟာ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်တဲ့ ဇိမ်တွတဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တွေ့တွတဲ့၊ ဟင်း... ဟင်း”

“ကဲ... ဒီတော့ သားလေးက...”

“ဒီတော့ လူကြီးတွေစကား ဟုတ်ကဲ့ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ ပါတီပါပဲ ခင်ဗျား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... ဒါမှ ကြီးမေသား”

အအေးခွက်များ ကိုယ်စီကိုင်၍ ချီးယားစ်လိုက်ကြသည်။

“ထင်ပေါ်... နင်ကကော ဘယ်ကြားမှာ နေဦးမလဲ!”

“လူနပ်ချမ်းသာလေ... ဟဲဟဲ... နိုင်တဲ့ဘက်ကပေါ့၊ ခေတ်ကို

လူပါး ပုလင်းမထိဘူး ကြီးမေ၊ လူပါး ပုလင်းရတဲ့ခေတ်”
မေမေမိုးက အအေးခွက် ပြန်ချရင်း...

“ကဲ... ကိုပုလင်း၊ နင့်အစ်ကိုလေး ဆေးတိုက်ချိန်၊ ကဲ... သား

ဆေးသောက်ပြီး တရေးတမော အိပ်ရမယ့်အချိန်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့... သား နားထောင်တယ်နော... သွားပြီ”

နှစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲ ကျန်သောအခါ...

၁၂ နတ်ရွာစိုး

“မမသော်ကို မိုး ပြောစရာ တစ်ခုရှိပါတယ်၊ ဒီလိုပါရှင် . . .

.....
ထင်ပေါ် နည်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာမှ ပြောလက်စ စကားလည်း
ပြတ်သည်မို့ . . .

“အဲဒီတော့ . . . ကျွန်မ ရွာခဏပြန်ချင်ပါတယ်၊ တရားစခန်း
လည်း ရွာမှာ ဝင်ချင်ပါတယ်၊ သီတင်းကျွတ် ပြန်လာပါမယ်”

ဒေါ်တင်တင်သော် ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“တရားစခန်း ဝင်မှာဆိုတော့ မတားကောင်းလို့သာပဲ မမိုးရယ်၊
ပြန်တော့ လာကွယ် . . . မမိုး လျှို့ဝှက်နန်းဖို့ ငွေသုံးသိန်း ယူသွား . . .”

“အဲသလောက် မလိုပါဘူး မမသော် . . . ကျွန်မစာအုပ်ထဲ မှတ်ခဲ့
ပါ့မယ်၊ ငါးသောင်းဆို ရပါတယ်ရှင်”

ထထွက်သွားသော မေမေမိုး၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း . . .

အင်း . . . လောဘကလည်း ကင်းလိုက်တာ၊ သူ့လို အိမ်ဖော်မို့
စိတ်ချရတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးမျိုး နောက်တစ်ယောက် ရဖို့ မလွယ်ဘူး . . . ။
ဟူ၍တွေးနေမိသည်။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂

ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေသည် ကြမ်းခင်းပေါ်၌ အထုပ်ကလေး ခုတ်
ဦးတုတ်ထိုင်နေသော ဒေါ်မေမေမိုးကို မြင်ဖူးသလိုလိုမို့ စဉ်းစားနေစဉ် . . .

“အိမ်ဖော်လိုတယ်ဆိုလို့ လာလျှောက်တာပါရှင်”

၁၃ ရေးသုံးကြီးတင်

“ပွဲစားလည်း မပါဘူး . . . ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မမြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

“ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေကိုလည်း ကျွန်မ သိနေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ
မမသော် . . . အဲ . . . ဒေါ်တင်တင်သော် အိမ်ကပါရှင်”

“ဟား . . . ဟုတ်ပြီ . . . မမသော်နဲ့ အဆင်မပြေလို့လား!”

မမသော် ပြောဖူးသည်။ အိမ်သားတစ်ဦးလိုပင် အစစ အရာရာ
လုံခြုံစိတ်ချရသော အိမ်ဖော်ကောင်း ရထားသည်ဟူ၍ . . .

“မမသော်နဲ့ အလွန်အဆင်ပြေပါတယ်ရှင့်၊ မမသော်က ကျွန်မ
အပေါ် ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကိုက မကောင်းတာပါ . . . ရုပ်ရှင်ပိုပေါ့
ရှင်၊ ဆရာလေး ကိုမျိုးထက်ကို သားအရင်းလို ပြုစုရင်း ဇာတ်ရံ သရုပ်
ဆောင် ဖြစ်ချင်လို့ပါ . . . ဒီရောက်နေတာ မမသော် လုံးဝမသိစေချင်ပါ
ဘူး”

“အို . . . လုံးဝ . . . လုံးဝ မသိစေရပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် မမိုး
နော်”

“မေမေမိုးပါရှင်”

ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြီးလိုက်
သည်။

“ဇာတ်ရံကောင်းကောင်းဖြစ်မယ့် ဥပမိ ညည်းမှာ ရှိတယ်၊ ဖြစ်ကို
ဖြစ်ရမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

မေမေမိုး အပြုံးကတော့ ရေဆေးထားသော သံမဏိ သားလှီးခါး
တစ်ချောင်းလို ပြောင်လက်နေခဲ့သည်။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂

(ခွင့်) လွှတ်တော်မူကြပါကုန်... ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့်၏ ခိုး
တွင်းချဉ်ဆီကို တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေသော ရုပ်ရှင်ပိုးလည်း ဝင်လာပြန်သော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။ စာရေးသူ)

ရုပ်ရှင်ကဒ် တစ်ကဒ်အနေဖြင့် စာရှုသူ ပိုမြင်လာအောင် ပြမည်
ဆိုပါလျှင်...

- မိုးရေတွေ စိုရွဲ၍ မူးပြန်လာသော မျိုးထက်ကို မေမေမိုး ညကြီး
မင်းကြီး တံခါးထွေပေးပုံပြ။
- ဧည့်ခန်းဆိုဟပေါ် အင်္ကျီချွတ်ပေး၍ ခေါင်းကို မွှေးပွတ်ဘက်နှင့်
သုတ်ပေးနေပုံပြ။ ထိုင်လျက်က မျိုးထက် ရွှေတိုးနောက်ငင် ယိုင်
ထိုးနေ... အင်္ကျီထူထူ ဝတ်ပေး။
- ခေါင်းက စွပ်ပေးသော လုံချည်ကို မတ်တတ်ရပ် ယိုင်ထိုးဝတ်၊
ချွတ်ချလိုက်သော ရေစိုလုံချည်ကို မေမေမိုးဆီ ခြေဖျားခတ်ပေး၊
မေမေမိုး လှမ်းဖမ်း... အပေါ်ထပ် ယိုင်ထိုးတက်သွား၊ အယား
ကွန်း အိပ်ခန်း၊
- အိပ်ယာပေါ်က မျိုးထက်ကို မေမေမိုး ဆန်ပြုတ်ပူပူ မှုတ်တိုက်နေ၊
ရေပတ်တိုက်ပေးနေပုံ၊ တွဲ၍လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ထမင်းကျွေး၊ ယပ်
ခတ်ပေးနေပုံ။

- အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အသင့်ချပေးထားပုံ ဖိနပ်ကြိုးချည်ပေးနေပုံ၊
အိတ်ပါ ကိုင်၍ ကားနားထိလိုက်၊ တံခါးပါ ကြိုဖွင့်နေပုံ။
- ပြကွဒိန်စာရွက်တွေ သုံးလေးရွက် လန်ထွက်သွားပုံ၊ ခြံအပေါင်း
အသင်းတွေ လာချပေး၊ ဟေးလားဝါးလား... နှုတ်ဆက်ကျန်ခဲ့၊
(ကားပေါ် ကောင်မလှလှလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက် လက်ပြ
ထွက်သွား၊ ခြံတံခါးသံတိုင်ကိုင်၊ ယိုင်ထိုးကုန်းအော်၊ မေမေမိုး
သော့လာဖွင့်၊ မနိုင်မနင်း တွဲဝင်၊ မနက်ပိုင်း အရက်နာကျနေ
သော မျိုးထက်ခေါင်းကို ရေခဲကြပ်ထုပ် ထိုးပေးနေပုံ...
(ထိုကဒ်၌) နောက်ခံ ပဲ့တင်သံနှင့်...

“မင်းကို တစ်ခုခု ကလဲ့စားချေဖို့... ဖို့... ဖို့... ဖို့ ငါရောက်
လာခဲ့တာ... တာ... တာ မင်းယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မယ် ဆိုရင်တော့... တော့
... တော့... ငါ... ငါ... ငါ... မေတ္တာတရားအပြည့်နဲ့... နဲ့... နဲ့...
ဒီခင်စိတ်... နဲ့... နဲ့... နဲ့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့မယ်... မယ်... မယ်... မယ်”

- မေမေမိုးနှင့် ထမင်းအတူစားရန် မျိုးထက် မေမေမိုး ပန်းကန်
လှန်၍ ထမင်းဆူးပြီး... အတင်းဆွဲထိုင်ခိုင်းပုံ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးပုံ၊
- အပြင်က မုန့်ဝယ်လာပြီး မေမေမိုးကို ပေးပုံ၊ အင်္ကျီ၊ ထမီ ဝယ်
လာပြီး ထိုင်ကန်တော့နေပုံ... မျိုးထက်ခေါင်းပေါ် လက်တင်၍
ဆုပေးနေပုံ စာတန်းလေး၊ အိမ်ကြီးနောက်ခံ... နှင်းကျနေသော
ခြံမြင်ကွင်းထဲ တစ်စချင်း ပေါ်လာ...။
ဤသို့ဖြင့် စက္ကန့်မိနစ် တဆစ်ဆစ် ချွေ၍ နေနေ ညဉ့်ညဉ့် တရစ်
ရစ် ကြွေခဲ့လေသည်။ ခြံဝသို့ မေမေမိုး အိတ်လေးနှင့် (ဝေလီဝေလင်း)
ထွက်လာ၊ ပြန်လှည့်ကြည့်၊ စာတန်းလေးပျောက်။ ကဒ်။
(မြင်ပါတယ်နော်... ဟဲဟဲ... ကျွန်တော့်ပိုး ကို ပြောပါတယ်)

အခန်း(၁၄)

“ဂွမ်း... ခွမ်း... ချလွင်”

မနက်စာ ကော်ဖီလင်ဗန်းသည် ကြမ်းခင်းပေါ် ပြုတ်ကျ ပြန်ကြ သွားသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးသည် အခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်အ ငေးမောနေပြီး ချာကနဲ လှည့်၍ တခိုင်းခိုင်း အောက်ထပ်ပြေးဆင်းရင်း...

“ကိုထင်ပေါ် ကြီးမေ... ကြီးမေ... အ... အပေါ်မှာ အစ်ကို ဆေး... အစ်ကိုလေး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မိအေး... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“အ... အပေါ်မှာ... အပေါ်မှာ...”

ထင်ပေါ်နှင့် ဒေါ်တင်တင်သော် အပြေးအလွှား တက်ပြီး အိပ်

ခန်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းအုံး... ဖက်အုံးများမှ ငှက်မွှေးများ အခန်းထဲ မှစာကြွေအောင် ပျံ့လွင့်နေသည်။ ဖက်အုံးကို ရွှေသွားနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသတကြီး ကိုက်ဖြုန်းသော သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ မြင်လိုက်ကြရသည်။

ဒေါ်တင်တင်သော်က ပြန်ကြည့်နေသော ပန်းကန်ကွဲတွေကို ကျော်ခွဲပြီး ဝင်သွားသည်။ ထင်ပေါ်က ကြီးမေ ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ဘဲ ပန်းကန်စတွေ တက်နှင်းမိသည်။

“သား... သား... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာလဲဟင်!”

“အား... ပန်းကန်စ... အလာလာ... နာလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းအလာလာထက် ငါက ပိုနာတယ်ကွ... ဒီထဲက... ဒီထဲက...”

သူ့ရင်ဘတ်ကို တပုန်းငုန်း ထုရိုက်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... မိအေး ဘာကြောင်နေတာလဲ! Dr. ခင်ဇော်ဆီ ဖုန်းဆက်စမ်း”

“မဆက်နဲ့... မလိုဘူး၊ အခုပဲ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာလို့ ရင်ထဲက နာလွန်းလို့ပါ...”

“ရွာပြန်သွားတယ်... တရားစခန်း ဝင်မယ်လို့ လန့်ချီပြီး သားတို့ ကြီးမေကို ညာထားကြတယ်... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်အိမ်မှာ မေမေမိုး ကျွန်သွားခံနေတယ်... မျိုးထက်အိမ်မှာ... အဟင့်... အဟင့်... မေမေမိုးကို သား ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကြီးမေကြီးအသိပါဗျာ... အဟင့်...”

ကြီးမေကို ဖက်၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုတော့သည်။

“တိတ်ပါ သားရယ်၊ အဲ့ဒီသတင်း သေချာလား၊ ဘယ်သူဆက်တာလဲ!”

“မသေချာရမလား... ပန်းနုလွန် ဆက်တာ... ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေ အိမ်က ဆက်တာ”

“ဘာ... တို့ တင်မြင့်ဆွေလား!...”

“ဟုတ်တယ်... ကြီးမေဆီ ငွေလာလာချေးတဲ့ မိန်းမကြီး... အဟင့်”

“ထင်ပေါ်... ဖုန်းကမ်းစမ်း၊ ငါဆက်မယ်”

တစ်ဘက်အပြော ပိတ်ထား၍ ဒေါ်တင်တင်သော် အသံသာ ကြားနေရသည်။

“သူထွက်သွားတာ ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ဘာမှလည်း ပြောသွားဘူး၊ ဘာအပျောက်အရှုမှလည်း မရှိဘူး ဟုတ်လား!... မမိုး မရှိတော့တာ သေချာလား၊ အေး... ငါ ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်၊ ညည်း ဘယ်မှ သွေးနဲ့”

မကြုံစဖူး ကြီးမေကြီးအသံ မာကျောပြတ်တောက်နေ၏။

“လာ... ထင်ပေါ် ကားမောင်းပို့၊ သား ကြီးမေ... မမိုးကို အောင် ရှာပေးမယ်... ကြီးမေကို စိတ်ချနော်၊ စိတ်အေးအေး ထားပါ သားရယ်... နော်... နော်”

“ဟုတ်... အဟင့်... အဟင့်”

ဝူး!!... ဝေါ!!...

တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော ကားပေါ်၌ ဒေါ်တင်တင်သော်၏အတွေးတွေလည်း တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။ မေမေမိုး ရွာပြန်ချင်ကြောင်း မပြောခင် သား ပြောသွားသော တီးတိုး နှစ်ကိုယ်ကြား စကားများ...။

“မသေသော်ကို မိုး ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါတယ်... ဒီလိုပါရှင်... ထိန်ချန်ထားရတာ လိပ်ပြာမလုံလို့ပါ၊ သားလေး... ဟိုက ပြန်လာတဲ့နေ့ ခေါင်းကွဲ၊ နှာရိုးကျိုးခဲ့တာဟာ သစ်ပင်နဲ့ ကားတိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်... မမိုးရယ်၊ အိမ်က မာစီဒီးအသစ်ကြီး ခေါင်းတစ်ခြမ်း ထိုး ကြွေမှုကုန်တဲ့ဥစ္စာ...”

“အဲ့ဒါ ဒဏ်ရာတွေ ရပြီးမှ အိမ်ကို အကြောင်းပြ ကောင်းအောင် ထင်ပေါ်ကို ချင်းခိုင်းပြီး သစ်ပင်နဲ့ တမင်ဝင်တိုက်ပစ်တာ”

“ဘုရား... ဘုရား၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဟင်...”

ဒါဆို ငါ့သားကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ!”

“ပန်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ကောင်လေး။”

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မှာနေလဲ!”

ဝင်းကနဲ့ မီးတောက်တစ်စုံ မျက်လုံးထဲက ထွက်လာသည်။ မေမေ မိုးက ဒေါ်တင်တင်သော်၏ဒူးပေါ် လက်ဝါးနှစ်ဘက် တင်လိုက်ရင်း...

“နာမည်တွေ... နေရပ်တွေ ကျွန်မသိပါတယ်၊ တမင် မပြောချင်လို့ မပြောပါရစေနဲ့ မမသော်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးလို့ အနာတောင် ကျက်ခဲ့ပြီ။ သားကိုယ်တိုင်က ဖုံးကွယ်ထားချင်နေတာကို ပြန်ဖွင့်တာထက်... ပန်းတို့ ချစ်တဲ့ သားလေးရဲ့ဝဋ်ကြွေးလို့ ဖြေကြရအောင်ပါ... သူတောင် အနစ်နာ ခံနိုင်သေးတာပဲ... ကျွန်မတို့က လူကြီးတွေလေ... မမသော် တရားရှိပါတယ်”

ဟင်းကနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

“အဲ့ဒီရှေ့တခြံပဲ ထင်ပေါ်၊ ဟုတ်တယ် (45 B)”

အသင့်ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ မောင်းဝင်ပြီး တိုက်ပြာလေး ပေါ်တီကိုအောက် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါးဝမှ အသင့်ထွက်ကြိုနေသော ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေက မချီမပွေ့ရုံတမယ် ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းသွား၏။

“ထိုင်ပါ မမသော်၊ မလာစဖူး အလာထူးလို့ ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တာနဲ့ မမသော် ကြိုက်တတ်တာတွေ ချက်ချင်းပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်”

ဧည့်ခန်းအနေအထားကိုပင် တစ်ချက်ကလေး ဝေ့မကြည့်တော့ဘဲ...

“ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ထက် မမိုး ဒီကိုရောက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့... မပြောတာလဲ မဆွေ!”

“အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်မ အိမ်ဖော်ကောင်လို့နေတာရယ်၊ သူကလည်း မမသော်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ သူက ဖြစ်တာပါတဲ့”

“သူက ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ!”

“ပိုးဝင်တာတဲ့ မမသော်၊ သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တာတဲ့၊ ကျွန်မ သားကို သူ့သားလို ပြုစုရင်း... သရုပ်ဆောင် ပညာသင်ချင်လို့ပါတဲ့... အင်း... ငွေလိုလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ နေပါဦး... မဆွေသားက ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ကျွန်မသားက ပန်းနဲ့လွန်ကို စူပါဖြစ်အောင် တင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ထုတ်လုပ်သူ မျိုးထက်လေ... ပန်းနဲ့လွန်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာလေ”

“ဘာ!!...”

မျိုးထက်ဟူသော နာမည်ကို သားပါးစပ်က ပြောခဲ့သော်လည်း ဒေါ်တင်တင်သော် ထူပူနေ၍ သတိမထားခဲ့မိ။ ပန်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်လေးဟု သိလိုက်ရမှ ဒေါသသည် ချောင်းချောင်းထလာပြီး ဘာကနဲ့ ပါးစပ်က ထွက်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမသော် ဘာဖြစ်လို့လဲ! အထိတ်တလန့် ရှိလိုက်တာရှင်”

လက်တုန့်မပြန်ရန် ပြောခဲ့သော မမိုး စကားကြောင့် ဒေါသကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း...

“နေပါဦး... ညည်းသားနဲ့ပန်းက စေ့စပ်ပြီးပြီလား!”

“တရားဝင်တော့ မစေ့စပ်ရသေးပါဘူး၊ ကောင်မလေးက စူပါဖြစ်လာတော့... မာနတက်ပြီး အချိန်ဆွဲနေတယ်လေ...”

ဒေါ်တင်တင်သော် ရှင်းလင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည်က... ဪ... လက်စသတ်တော့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပန်းနဲ့လွန်လေး စူပါမင်းသမီး ဖြစ်သွားတာကိုး...။ ဧည့်ခန်းအဝင်နှင့် စကြိုန်အကူး လိုက်ကာကြားကနေ... ဒေါ်တင်တင်သော်ကို မျိုးထက် ချောင်းကြည့် အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွဲ့... စူပါမင်းသမီးက ကျေးဇူးရှင် ညည်းတို့ သားအမိကို ငွေရေးကြေးရေး ပြန်မကြည့်ဘူးလား!”

မျက်နှာကို အနိမ့်ဆုံးထိ လျှော့ချထားသော ဒေါ်တင်မြင့်ဆွေက...

“ကျွန်မလည်း တရားသမားမို့ မညာချင်ပါဘူး၊ သားကိုတော့ သိန်းသုံးလေးရာလောက် ရှိပြီထင်ပါရဲ့၊ လာ... လာကန်တော့ပါတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့တောင် တစ်လောက နှစ်ဆယ်လိုလို့ သားဖို့ပါတဲ့၊ သိန်းသုံးလေးရာကို ဘာတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပစ်လိုက်သလဲ!”

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး၊ ကျောက်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ အိမ်သိပ်မကပ်နိုင်ဘူး၊ အမေကို အမေမှတ်ပြီး အကုန်တိုင်ပင်တာမှ မဟုတ်တာ”

လိုက်ကာကြားက ညဝတ်ပိုးအင်္ကျီနှင့် မျိုးထက် ခါးထောက်ထွက်ပေါ်တော်မူလာပြီး သကာလ...

“ဘယ်က စာရင်းစစ် ရောက်နေတာလဲ မေမေ!”

“ဟဲ့သား... ခါးပေါ် ထောက်ထားတဲ့လက်ကို ချလိုက်စမ်း၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ...”

ဒေါ်တင်တင်သော်၏ အတွေးပါ...။

(ဪ... ငါ့သားကို စိစစ်ညက်ညက် လုပ်ထည့်လိုက်တာ မင်းကိုး၊ တယ်ယဉ်ကျေးပါကလားကွဲ့၊ ကြုံတုန်း ဆုံးမဦးမှ... ဟင်း... ဟင်း)

ဒေါ်တင်တင်သော် ခန့်ညားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အန်တီက ငွေစာရင်းစစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မေတ္တာဝါဒီမို့ မေတ္တာစာရင်းစစ်လို့ ခေါ်ရင်တော့ ရပါတယ်... ငွေက ထားစရာ နေရာ မရှိလို့ ဘာများ ကူညီရဦးမလဲလို့ လာခဲ့တာပါတယ်”

ချို့ပြဲကြည်လင်စွာ ပြောလိုက်သော စကားသံနှင့် ဟန်ပန် အနေအထားကြောင့်လား... ထားစရာနေရာ မရှိကြောင့်လား မသိ။ မျိုးထက် လက်ချရုံမက မျက်နှာပါ သူ့မိခင်ထက် နိမ့်အောင် ချလိုက်ရင်း ပြုံးပြသည်။ ငွေသက်ကလွဲ၍ ကျန်အသက်မပါသောအပြုံး။

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားလိုသမျှငွေကို ဘာအပေါင်မှ မပါဘဲ အတိုးအနည်းဆုံးနဲ့ လိုသလောက် ချေးနေတဲ့ မေမေကျေးဇူးရှင် ဒေါ်တင်တင်သော် ဆိုတာပဲ”

မျိုးထက် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးတောင် မဟုတ်တော့။ နှပ်သုတ်ထမီ၊ မြေဝင်တီလို ပြိတီတီလေး ဝင်ထိုင်သည်။

ဒူးကိုင်ရမလိုလို... ခြေသလုံး နှိပ်ပေးရမလိုလို ဖြစ်နေစဉ်...

“သားကို တစ်ခုခု ပူဆာဖို့ အန်တီသော် အခွင့်အရေး ပေးနေတာ နော်... စဉ်းစားစမ်း”

လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို မျိုးထက် ပွတ်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... သား... အကူအညီတော့ လိုပါတယ်၊ အချို့ကြီး လုပ်စရာက ရှိနေတော့... ဘယ်လောက်လို့မလဲ၊ အဲ... အချိန်နည်းနည်းပေးပါခင်ဗျာ”

“အချိန်လည်း ပေးမယ် အချို့ကြီးလည်း ကူညီမယ်၊ လောလောဆယ် အန်တီ သိချင်တာလေးတွေ... ဖြေပေးပါ...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျ”

“အိမ်ဖော် မကြီး မမိုးဟာ... ဒီအိမ်မှာ တစ်စုံတရာ ပြဿနာရှိခဲ့လား!”

“လုံးဝမရှိပါဘူးခင်ဗျ”

“သားကို ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့သလဲ၊ လိုရင်းတိုရှင်း အမှန်အတိုင်း ခြေနေနော်”

“ဟို... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အမေအရင်းထက် သာပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဘာ... ငမို့!!...”

“မဆွေ ခဏနေပါ”

“ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းလို ပြုစုယူယပါတယ်၊ အမေဆိုတဲ့ တက်ချားစ်... အဲ... အရသာကို အပြည့်အဝ ထိတွေ့ခံစားရပါတယ်၊ မေတ္တာအကြောင်း နားဝင်အောင် သင်ကြားခဲ့လို့ ကျွန်တော် ထိုင်ကန်တော့ မိတဲ့အထိ ဖြစ်ရပါတယ်”

အင်း... သိပ်တော်ပါလား မမိုးရယ်။ မမသော် ထင်တာထက်ကို တော်ပါပေတယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဆုံးမသွားနိုင်ခဲ့တာကိုးဟု စိတ်က တွေးရင်း...

“မမိုးက သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တယ်လို့ မင်းကိုများ ပြောသေးလား!”

၁၄၀ နတ်ရွာစိုး

“ဟာ... ကြံကြီးစည်ရာ အန်တီရယ်... ကိုရီးယား တီဗွီ ဇာတ်လမ်းတွေတောင် ကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီပြင် သူ ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ!”

“ပြောတာတွေစော့ အများကြီးပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် စိတ်ရှင်းသွားတာ တစ်ခုက နာမည်သာ ကြီးပြီး ဘာကားမှ မပေါက်သေးတဲ့... ဒွန်နဲ့ အောင်ကျော်ဌေးဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့... အောင်ကျော်ဌေးနဲ့ ပန်းနုလွန်ဟာ တကယ့်ငယ်ချစ်တွေတဲ့”

“အေး... မမိုးဟာ မပြောသင့်တာကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး ပြောသင့်ရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ဘူး၊ အမှန်တရား မျက်နှာတစ်ခုပဲ ကြည့်တယ်... နှလုံးသား ပွင့်လင်းတယ်၊ အောင်ကျော်ဌေးအကြောင်း ဘာထပ်ပြောသေးလဲ!”

“ဘာမှမပြောဘူး ခင်ဗျ”

“မင်းဆီက ဘာတောင်းဆိုဖူးလဲ”

“ကတိတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုဖူးပါတယ်၊ သိပ်အရေးကြီးလာရင်တဲ့၊ မေမေမိုးကို အမေလို ချစ်ရင်တဲ့၊ မေမေမိုးစကား နားထောင်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါပဲ”

“မင်းပေးလိုက်သလား!”

“ပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“တိလတိ... တိ... တိ”

ဒေါ်တင်တင်သော်၏ ဟန်းဆက် မြည်လာ၏။

“အေး... အေး... ငါအခုပြန်ခဲ့မယ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထိန်း၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မျိုးထက်ကို စီးမိုးကြည့်၍...

“ဒီမယ် ကလေး၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အကူအညီ ငါပေးမယ်၊ စဉ်းစားထား၊ အေး... အခုချိန်ကစပြီး... ငါ့သားကို... လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်၊ ငါ အောင်ကျော်ဌေး (ခေါ်) ရွှေသွားအမေ တင်တင်သော်တဲ့၊ တစ်သော်တည်း ရှိတယ်... ကြားလား!”

၁၄၁ ရေးလုံးကြီးတင်

“ဗျာ!”

လက်သီးကြီးနှစ်ဘက် ဆုပ်၍ ခါးကြီး ကိုင်းပြီး အော်ထည့်လိုက်သဖြင့် မျိုးထက်မျက်လုံး လဝင်း(လင်းကွင်း)လောက် ပြူးပြီး နောက်သို့ လိုင်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပလို့... ဂျီ ကနဲ ပတ်တုတ်၍... ဒေါ်တင်တင်သော် ဘီလူးဆိုင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အခန်း(၁၅)

သံ

လျှင် ကျိုက်ခေါက်သွား ကားလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် . .
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများ ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား
ရိုက်ကူးနေသည်။ ကရိန်းကားပေါ်တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ကင်မရာကို
စင်၍ ကင်မရာမင်းရော ဒါရိုက်တာပါ ထိုင်၍ လိုက်ပါနိုင်အောင် စီစဉ်
ထားပုံကိုက ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်နေ၏။

အဝေးတစ်နေရာ၌ မြက်နုနုတွေ စားနေသော ကုန်းနှီးတင်ပြီး
သား မြင်းအကောင်နှစ်ရာခန့်ကလည်း ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနိုင်ပုံကို ညွှန်းဆို
နေ၏။ ယာယီရွက်ထည်တဲများ နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပနေပြန်
သည်။ ယာယီ ထီးကြီးများက ရောင်စုံရှိနေ၏။

ရွာနီးချုပ်စပ်က လာကြည့်သော ပရိသတ်သည်ပင် သောင်း

ကန်းမျှ ရှိနေသည်။ မြက်ခင်းပေါ် ထောင်ထားသော ရောင်ပြန်လွှဲကြေး
ပြားများက မျက်စေ့ကျိန်းစပ်လှအောင် များပြားသည်။ ရိုက်ကွင်းနားရင်း
ရှုတင်ထမင်းကို ပလပ်စတစ် ခုံတန်းကြီးနှင့် အဖွဲ့သားတွေ တပျော်တပါး
စားနေကြသည်။

ကြီးမားသော ရောင်စုံထီးကြီးအောက်တွင် Dream bed နှင့်
နားနေသော မင်းသားခွန်ကို မိတ်ကပ်ဆရာက မျက်နှာအနည်းငယ် puff
တို့ပေးနေသည်။ မင်းသား၏အဝတ်အစားနှင့် အသားအရေက ရိုက်ကွင်း
တစ်ခုလုံးကို ဖြာထွက်နေသည် ထင်ရသည်။ မင်းသား၏ဖိနပ်ကို တပည့်
ကျော် ထွန်းစန်းက ကြိုးချည်ပေးနေသည်။

မင်းသားက coke ပူးဖွင့်ရင်း.. .

“ဟေ့ကောင် ထွန်းစန်း.. . ဟိုးမှာကြည့်စမ်း”

မင်းသားညွှန်ပြရာသည် တမျှော်တခေါ် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး ဖြစ်
သည်။ အင်မတန် လှပသော မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် မြေသားနီဝါကွက်တွေနှင့်
ပြန့်ပြူးလွတ်လပ်သော မြင်ကွင်းကြီးထဲ မာစီဒီးကားတစ်စင်း အပြင်းထိုးဝင်
လာနေပုံကိုက ရုပ်ရှင်ဆန်နေသည်။

“ဘာလဲ အာစရီ.. . ကားတစ်စင်းပေါ့”

“တော်တော်မြန်မြန်နဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကို မောင်းလာတဲ့ အဲဒီ
မာစီဒီးဟာ ဘယ်သူ့ကား ဖြစ်နိုင်လဲ!.. .”

“ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ ရှုတင်
ရှိတာ သိလို့ လိုက်လာတာ နေမှာပါ.. .”

“ငါ့အသိထဲမှာ မာစီဒီးအဖြူ စီးနိုင်တာ ပန်းချီ မမွှေးတစ်ယောက်
ပဲ ရှိတာကွ”

“ဪ.. . သိပြီ၊ မိန်းမ ယူလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ.. .
ယောက်ျားယူသွားတဲ့ (၃၅)လမ်းက ဟိုဒေါင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပန်းချီ
ဆရာမ”

“သူ လာစရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ.. . သူ့ယောက်ျားနဲ့ စင်္ကာပူ
ရောက်နေတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် မာစီဒီးအဖြူသည် နိုင်ငံခြားကားတွေထဲက
လို ခေါင်းထိုးဝင်လာရာမှ ဆတ်ကနဲ ဘေးဆွဲကွေ့ပြီး ဖင်ကြီး ခွီးကနဲ
တျိုးကနဲ လည်၍ ဘေးတိုက်ကြီး ထိုးရပ်သွားသည်။ ရိုက်ကွင်းဘုရင်
အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာကြီးကစ၍ စက်အဖွဲ့သားများ ပရိသတ်များ
အားလုံး၏အာရုံများ ကားဆီ စုပြုံကျရောက်သွားသည်။ တိုင်ပင်ထားသလို
ပင် အသံအားလုံး (ငွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံကအစ) တိကနဲ ပြတ်ကျသွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ကလစ်ကနဲ ကားတံခါး ဖွင့်သံလေး
ထွက်ပေါ်လာပြီး တက်(က)ဆက်ပြည်နယ်က ကောင်းဘွိုင်တွေ ဝတ်လှေ
ခိုသော မြင်းစီးဖိနပ်တစ်ဘက်နှင့် လီဗိုက်စ် အော်ရီဂျင်နယ် ဂျင်းဘောင်း
ဘီထဲက ခြေထောက်တစ်ဘက် တံခါး(မှန်နောက်ပိတ်ထား)ကြားမှ ဦးစွာ
ထွက်ကျလာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ယူနေဟန်ဖြင့် ခြေထောက်ကြီးပဲ
ခဏကြာနေသေးသည်။ (စိတ်ဝင်စားအောင် တမင်လုပ်နေတာလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။)

ပြီးမှ ခပ်ဟဟတံခါး လင်းပွင့်သွားပြီး ကျောပေးရပ်နေသော
ကောင်းဘွိုင်အဝတ်အစား အပြည့်အစုံထဲက(သေနတ်တော့မပါ) လူတစ်
ယောက် ကားတံခါးပေါက်မှာ ပေါ်လာသည်။ အခုနက လှမ်းယူနေသော
သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ကျောပေးရင်းကပင် ဟန်ပါပါ ဆောင်းလိုက်သည်။
ဦးထုပ်ပေါ် လက်အုပ် လိုက်သည်။ အနားပြား လိုအပ်သလို ရှည်သော
ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် မျက်နှာရှေ့ ဖိချလိုက်ပြီး(ကျောပေးလျက်ပင်).. .
ထိုက်ကနဲ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ အားလုံး မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင်
မမှန်ကြစဉ် တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း (ခေါင်းငုံ့ ဦးထုပ်ကို လက်နှင့်
ဖိအုပ်လျက်) နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်သည်။ ထို့နောက် စစ်ရေးပြ နောက်
လှည့်သလို ဇုတ်ကနဲ ဖနောင့်နှင့် ပွတ်၍ ရှေ့ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး.. .
ခေါင်းပေါ်က လက်ကို ချသည်။ ငုံ့ထားသော ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း
ချင်း မော့လာရင်း အုပ်ကလေး မျက်မှန်နက်ကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲချွတ်၍.. .
ရှေ့တူရူကို ဆတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် မင်းသားခွန်
အကြည့်လမ်းနှင့် တန်းကနဲ ထပ်သွားသည်။

ဟာ! . . .ဟင်! . . .ဟိုး! . . .အိုး! . . .အို! . . .ဟိုက်! . . .ဟဲ့! . . .

အာမေဇိုတ်သံပေါင်း ဝေါင်းကနဲ ထွက်လာသည်။ ထိုအာမေဇိုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသော ဦးခေါင်းအားလုံး ထိုသူကိုတစ်လှည့် မင်းသားခွန်ကို တစ်လှည့်။ ခွန်ကိုတစ်လှည့်ထိုကောင်းဘွိုင်ကိုတစ်လှည့်. . . ဘယ်လိုပြောမလဲ. . . ရှာရာပိုပါ တင်းနစ်ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကြီးပဲ ရိုက်ကူးတင်ဆက်ထားသော အားကစား ရုပ်ရှင်ကဒ်လို ဖြစ်ကုန်ကြစဉ်. . .

ထို(မာစီဒီးနှင့်မြင်း မှားစီးလာပုံရသော)ကောင်းဘွိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မမူသလို၊ ရှို့တို့ရှုန်းတန်းလည်း ဖြစ်မနေသော ခြေလှမ်းများနှင့် ခွန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်၍ တစ်လှမ်းချင်း မျဉ်းပြောင့်အတိုင်း သူ ခရီးအဆုံးဆီ ချီတက်လာနေသည်။ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးဟု ထင်ရသောအရာသာ မျက်နှာမှာ ချိတ်ဆွဲ၍ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာပင် လှမ်းဝင်လာနေပါလေပြီ။ အင်မတန် ကြီးမားခမ်းနားသော အရှိန်အဝါ ရှိနေသည့် ဗိုလ်ပုံအလယ်သို့ သူဝင်လာပုံက သူ့နောက်တွင် (ဝဝဂ္ဂ) လူသတ်လိုင်စင် ရထားသော. . . ကိုယ်ရံတော် ခေါ်ဘဏီတပ်မကြီး ဝန်းရံလိုက်ပါလာပုံမျိုးဟု ဖွဲ့ဆိုက. . . (နည်းနည်းများ သွားမလားပဲ) သူ့ကိုယ်သူ တိတိပပ ယုံကြည်နေပုံပါ။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံရန် လက်နှစ်ကမ်းခွဲခန့်အလိုတွင် မင်းသားခွန်သည် Dream bed ပေါ် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ် အလိုလို ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဘက် ခပ်ကားကား ချ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ခွန်က မြင်းစီးခန်း ရိုက်နေချိန်မှ လယ်သာဝေစံကုတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ခါးတွင် ကျည်ဆန်ခါးပတ်နှင့် သေနတ် (အတု)နှစ်လက်နှင့် နွားကျောင်းသားအစစ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ (ချင်းချက်၊ မြင်းစီးဖိနပ်ကတော့ မိတ်အင်ဒီဒင် ဖြစ်ပါသည်။) ဦးထုပ်ကတော့ ကြိုးသိုင်းပြီး ကျောတွင် လျှောချထားသည်။ ကောင်းဘွိုင်က လက်တစ်ကမ်းနှင့် တစ်ထွာခန့်အလိုတွင် ခြေကား၍ရပ်လိုက်သည်။ အသံနှစ်သံ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ကျလာသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ!”

“မင်းဘယ်သူလဲ!”

မေးပြီး ဘယ်သူမှ အဖြေမပေးဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိကြပြန်သည်။ ရိုက်ကွင်းထဲရှိ လူသားအားလုံး Special effect အထူးပြုလုပ်ချက် လုံးဝမပါသော အရှင်လတ်လတ် နှစ်ကိုယ်ခွဲခန်းတို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေကြရသဖြင့် နားရွတ်ခတ်ဖို့ လေပုန်းလည်ဖို့ပင်. . . မတ်တတ် (ငုတ်တုတ်၊ ဆောင့်ကြောင့်) ကြီးတွေ မေ့နေကြလေတော့သည်။ တက်သစ်စ မှန်ထိုးဝိဇ္ဇာလေး မောင်ယုယပင် မင်သက်မိ၍ မူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ် ကို ပွတ်သတ်ကြည့်နေ၏။

ကောင်းဘွိုင်က. . . နွားကျောင်းသားကို. . .

“ငါ အရင်ပြောမယ်ကွာ၊ ငါ မင်းကို သိတယ်၊ မင်းက မင်းသားခွန်၊ ငါက အဲဒီခွန်ကြောင့် အိမ်ထဲမှာ. . . လပေါင်းများစွာ အချုပ်ကျနေခဲ့ရတဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ရွှေသွား (ခေါ်) အောင်ကျော်ဌေး”

“ဘာဆိုလဲကွ. . . ငါထောင်မှူးမဟုတ်ဘူး စခန်းမှူး မဟုတ်ဘူး ဘယ်တုန်းကမှ လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်မထားဖူးဘူး”

“အေး. . . ငါလောသွားတယ်၊ လိုရင်းပြောမယ်ကွာ၊ ငါ့ချစ်သူက မင်းဟာ ငါပဲလို့ အထင်လွဲတယ်၊ ပြဿနာတက်တယ်. . . အိမ်က ငါ့ကို အပြင်ပေးမထွက်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါက ဘာလို့ ဒီလောက် လာတူနေလဲ ငါမသိဘူး”

“သစ်ခေါင်းပေါက်ဂျာနယ်ကနေ ငါ့ပြေးလမ်း တက်ပိတ်တဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုး. . . ငါလည်း တွေ့ချင်နေတာ. . . မင်း ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ရွှေကျင်. . . မင်းရော. . .”

“ငါက သာဂရ၊ ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

အတွေးကိုယ်စီနှင့် ခဏငြိမ်သက်နေကြပြန်သည်။

မင်းသားက တွေးသည်မှာ. . .

(ငါ့မိတ်ပုံတွေ. . . ဝေါလ်ရှိ(တ်)တွေ ငါပြန်မြင်ရရင်တောင်. . .

ငါ့ကြည့်နူးနေခဲ့မိတာ၊ ဒီကောင်ဟာ အသက်ဝင်နေတဲ့ ငါ့မိတ်ပုံတစ်ချပ်ပါ

၁၄၁ နတ်ရွာစိုး

လား...။)

သူက ဤသို့တွေးနေ၏။

(ငါ မှန်ခဏခဏ ကြည့်ဖြစ်တာ ငါပုံရိပ်ကို ငါမြတ်နိုးလို့ ဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်ဟာ မှန်ထဲက ထွက်လာတဲ့ သက်ရှိ ငါပုံရိပ်ပါလား...။)

ဒွန်က စ၍ပြုံးပြသည်။ သူလည်း ရွှေသွား လက်ကနဲ ဖြစ်သွားအောင်ပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကဲ... ရွှေသွား၊ မင်းနဲ့ငါ စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ငါ အလုပ်နည်းနည်း လုပ်လိုက်ဦးမယ်... မင်းအချိန်ရတယ် မဟုတ်လား!”

“သိပ်ရတာပေါ့... လောလောဆယ် ငါ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အမြဲတယ်ဆိုတာများလား!”

“အေး... ငါလည်း မင်းပြောသလိုပဲ၊ ကဲ... မင်း ငါ့ကားထဲမှာ သွားနားနေ၊ အဲဒီမှာ ရေမီးအစုံအလင် ရှိတယ်”

“အိုကေ... တို့တွေခြင်းအထိမ်းအမှတ်... ကဲ... နှုတ်ဆက် လိုက်ရအောင်”

ဘယ်ညာလက်ဝါးချင်း အပြားလိုက်၊ ထောင်လိုက် တိုင်ပင်ကိုက် (ဇာတ်တိုက်ထားသလို) ကြည့်နူးဖွယ် ရိုက်လိုက်ပြီး ထောင်ထားသော လက်မချင်း ဆုပ်လိုက်ကြသည်။ ဝင်းကနဲ ဖလက်ချိန်နဲ့ တစ်ချက်လက်သွားသည်။

“ကဲ... ထွန်းစန်း ငါ့ကားဆီ လိုက်ပို့လိုက်”

“ဟုတ်... လာ... အာစရိ”

“အာစရိ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အာစရိလည်း အာစရိပါပဲဗျာ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

၁၄၂ ရေးလုံးကြီးတင်

“မင်းဟာ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ဘေးထွက်ပစ္စည်းပဲ၊ မင်းလို လူပြိန်းနားလည်အောင် ပြောပြရင် မင်းဟာ လူ့အမှိုက်...”

“ကဲ... ကောင်းတယ် မုဒ်သိပ်ဝင်တယ်၊ မျက်လုံးလည်း ဒေါသပါတယ်၊ ကွက်တိပဲ မင်းသားရေ”

“ကဲ... ဒါမှိုက်တာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဆင်းန့် ကုန်ပြီနော်၊ ဘာပြန် နို့ချင်သေးလဲ!”

“မရှိတော့ဘူး မင်းသား၊ ဒါနဲ့ အခုန လိုက်လာတာ မင်းသား အမှာညီအစ်ကိုလား... မိုက်တယ်ဗျာ၊ ညီလား အစ်ကိုလား!”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ သိချင်နေတာ၊ တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးဗျာ”

“ပြော”

“အခုန ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်နေပုံ၊ ဘယ်သူ stay ယူလိုက်လဲ သေဘူး၊ ဖလင်လိပ်ပါ ထုတ်ပြီး ကားထဲ ပို့ပေးပါ၊ အဲဒီပုံ ဂျာနယ်ထဲ ဝါလို့မဖြစ်သေးဘူး... ပေါက်လား!”

“ပေါက်တယ် မင်းသား”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီနေ့ညသည် ကွင်းပြင်ထဲ စကားသွားပြော

၁၁၁ နတ်ရွာမှီး

နေရင်လည်း zoom နဲ့ လှမ်းဆွဲတာ မလုပ်ဖို့၊ ဘယ်သူမှ ပုံမယူဖို့ ခင်ဗျား တာဝန်ယူ... ”

“စိတ်ချ မင်းသား”

?

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ပြန်

ပြန်ပြီးသည်နှင့်အမျှ ကျယ်ဝန်းသော ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ချွတ်စွတ် တူ လူသားနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေသော မြင်ကွင်း ကြီးသည် ကောင်းကင်အောက်ရှိ ဂန္ဓဝင် ပန်းချီကားကြီးပမာ အံ့ဘနန်း လှပနေသည်။

“.....

အဲဒါကတော့ ငါ့အကြောင်းပဲ။ ကြီးမေ ပြောသမျှပဲ ငါသိရတာလေ၊ ငါ့အဖေ အမေက ကျိုက်ထီးရိုးလေးနားမှာ လည်းနဲ့ ချောက်ထဲ ကျသွားပြီး ဖွေးကင်း စလေး ငါက နတ်ဖယ်တဲ့ကလေးလို ခြုံစောင်လေး ထွေးရင်း ခြုံပုတ်ပေါ့ ကနေ ကောက်ရတာတဲ့၊ တောင်အောက်မှာ တဘောတော အော်နေတဲ့ နွားကြီးဘေးမှာ သေနေတဲ့ နနွင်းဝါထိန်နေတဲ့ ငါ့အမေနဲ့ နွားအောက်မှာ ပိသေနေတဲ့ ငါ့အဖေအလောင်းကို မြင်နေရပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဆင်းမ ကောက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့... မကြာခင် တောမီးထဲ ပါသွားကြရှာတယ်တဲ့။

၁၁၁ ရေးလုံးကြီးတင်

အဲဒါ ငါ့အကြောင်းပဲ... ကဲ... မင်းအကြောင်း... ”

“ငါ လူမှန်း စသိတာက မြေလတ်ပိုင်းက သာဂရဆိုတဲ့ ရွာလေးမှာ ပေါ့၊ အမေက မုဆိုးမ အရပ်ဝမ်းဆွဲလက်သည်၊ အမေ သေတော့... ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ့... တစ်နေ့ ဆွမ်းစားအမိ ဆွမ်းချိုင့်လေး ဆွဲပြီး ကျောင်းအပြန် ရွာလယ်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ တွေ့တယ်... အဲဒီမှာ ဘဝတစ်ဆစ် ပြောင်းတာ... ”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“ညောင်

ညိုပင်စခန်း ဆင်း ဆယ့်နှစ် ကံ ဖိုး”

ကလင်!.. ညောင်ပင်အောက်မှာ လင်မယားကွဲ၍ သားလုခန်း ဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီတို ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ဒန်လေးဆင့်ချိုင့်လေး ဆွဲထားသော (ဒွန်ဖြစ်လာမည့်) “ထက်ဇင်ထူး” လေး ငေးကြည့်နေသည်။ မင်းသမီးကြီးက... ”

“ကျ... ကျွန်မသားလေးတော့ ပေးခဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ရင်နဲ့ လွယ် မွေးခဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ”

“ဘာကွ... မင်းလို အကျင့်ပျက်မလက်ထဲ ငါ့သား ထားခဲ့ရင် အခေါင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါ့သား အိပ်ပျော်နေတယ်၊ နိုးသွားမယ်... ”

ဖယ်စမ်း လာမထိနဲ့”

ကင်မရာဘက် ကျောပေးပြီး လှည့်အထွက် ပခုံးပေါ် အိပ်ပျော်နေ သည့် ကလေးဇာတ်လိုက်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေး ဖြစ်နေသည်။ ပထမတော့ ဒါရိုက်တာ မမြင်သေး။ ?

“ကောင်းတယ်. . ကဒ်. . ဟာ. . သွားပြီကွာ၊ မောင်ထွန်းမင်း လေး. . . မင်းက အိပ်နေရမှာလေကွာ. . . ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့၊ သေကွာ. . . ပြန်ရိုက်မယ်ဟေ့”

(ကလေးဇာတ်လိုက်ကြောင့် သုံးလေးခါ ပြန်ရိုက်နေရတော့ ငါ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဆွမ်းချိုင့်လေး အသာချပြီး)

“ဦးလေးကြီး. . . ကျွန်တော် အိပ်ပြမယ်”

ဝဝကစ်ကစ် ပေတလူးလေးကို ဒါရိုက်တာက ချက်ချင်း သဘော ကျသွားပြီး မင်းသားကြီး ပခုံးပေါ် ချက်ချင်း သူရောက်သွားသည်။ ကျော ပေးအထွက် အိပ်လျက်က မျက်ရည်လေးများပင် စိမ့်ကနဲ ထွက်ကျလာ၍ ဒါရိုက်တာကြီး ချက်ချင်းပင် ရိုက်ကွင်းဇာတ်ညွှန်းအသစ် ထပ်ရေး၍ ဆက် ရိုက်သည်။

“သား. . . ငါ့သားလေးက ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”

“သား အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာ အဖေ၊ အကုန်ကြားတယ်၊ အဟင့်. . . အီး. . . .”

လည်ပင်းကို အလိုလို ဆွဲဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေမိတော့ သည်။ အဖေခေါ်ရပြီး ဖခင်ငတ်သူလေးမို့ ဈာန်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်မရာက အငိုတိတ်သည်အထိ ယူသည်။ ဒါရိုက်တာရော၊ ထုတ်ဝေသူ တွေပါ မျက်ရည်ဝဲသွားစေတော့သည်။

“ပါရမီရှင်လေးပဲ ဒါရိုက်တာရေ. . . မတော်တဆ ရတာပဲ၊ သား. . . မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ!”

သူက အရှိုက်မရပ်သေး၍ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ကျောင်းက လိုက်ခေါ်သော သူငယ်ချင်း “ပီးကြွက်” က ဝင်ပြောသည်။

“သူနာမည် ထဆင်ထူး”

“ဘယ်လိုကွ ထဆင်ထူး ဟုတ်လား!”

နာမည်ရင်း ထက်ဇင်ထူးဟု တောနှင့်ပင် မလိုက်ဖက်အောင် အမေက ပေးခဲ့သော်လည်း ဦးဇင်းထွန်းက ခေါ်ရလွယ်အောင် “ထဆင် ထူး” ဟု ခေါ်ရာမှ ကျောင်းကြီးမှာရော. . . အိမ်မှာပါ (တစ်ရွာလုံးပါ) ထဆင်ထူး ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ထက်ဇင်ထူးပါခင်ဗျ။ ဟာ. . . ဆွမ်းစားချိန် ကျော်နေပြီ၊ ဟေ့ကောင် ပီးကြွက်၊ မင်း. . . ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“မင်းက မင်းသားလည်ပင်း ဖက်ငိုနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဆွမ်း တင်းချိုင့်က ခွေးစားလို့ ကုန်ပြီ”

“ဟာ. . . သေပြီ”

ဤအဖြစ်ကမှ မျက်ရည်စစ် မျက်ရည်မှန် ဖြစ်ပါ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဆရာတော်က ငါ့ကို တိုင်မှာ ဖင်ပြောင်

လေးနဲ့ ဖက်ခိုင်းထားပြီး ရိုက်မလို့ ကြိမ်လုံးကြီးအမြှောက်မှာ ဒါရိုက်တာ ရော ထုတ်ဝေသူကော ကျောင်းပေါ် တက်လာကြလို့ တော်သေးတာပေါ့ ကွာ. . . ငါနဲ့ အစအဆုံး ပြန်ရိုက်တယ်၊ ထုတ်လုပ်သူ ဦးအောင်မြင်တ

လာဘ်မြင်တာရော၊ ငါ့ကို သနားတာရော၊ ချစ်တာရောပေါ့ကွာ၊ မွေးစားတယ်၊ ကလေးသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီတွေဘာတွေ ရပေမယ့် ဆက်မခိုက်ဘူး... ဒက်ဒီက ပညာစုံအောင် သင်တယ်... လူလား မြောက်တာနဲ့ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် ဖြစ်အောင် ကြော်ငြာအားနဲ့ တင်တယ်... ဒီအခြေအနေ ရောက်လာတယ်... ဒါပဲ”

ခဏတာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ပြီးမှ သူက...

“အေးကွာ... ရွှေကျင်နယ်ဘက်နဲ့ သာဂရဟာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ တို့နှစ်ယောက် ချွတ်စွပ်တူနေပုံက ဇာတ်လမ်းမဟုတ် ရုပ်ရှင်မဟုတ်”

“အဲ့ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ... ငါကူညီမယ်ကွာ”

“ပြောခဲ့ပြီးပြီလေကွာ... မိုးကျရွှေကိုယ် ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ငယ်ပေါင်း ပန်းကလေးအကြောင်း... ပြီးတော့ ငါဟာ ပန်းကလေးကို ချစ်ဖို့ ဟောဒီ ဘဒ္ဒကမ္ဘာထဲကို လူအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့တာ... ပန်းဟာ ငါ့အသက်”

မင်းသားဒွန် ခဏစဉ်းစားနေသည်။

“အင်း... မင်းဟာ အိန္ဒိယက တာချီမဟာလို ဗိသုကာ ပညာပြပန်းဗိမာန်တောင် ရေးဆွဲနေပြီဆိုတော့ သိပ်ချစ်မှာပါပဲ၊ မင်းရွှေသွားက ချွတ်လို့စွပ်လို့ ရတယ်နော်”

“အေး... ရတယ်... ဒီမှာကြည့်”

“အိုကေ”

သူတို့နှစ်ဦး မတ်တတ်ပြိုင်တူရပ်ပြီး ပြိုင်တူပင် ရင်ချင်း ဆက်အောင် ဖက်လိုက်ကြသောအခါ ရင်ရင်ချင်း ဂျက်ပင်ထိုးလိုက်သလိုမျိုး...။

(ဟိုးထား၊ ဟိုးထား၊ ဒါ ဟောင်ချောနွယ်စကား)

အသန်း(၁၆)

ဤ

သို့အားဖြင့် (၆)လကျော်ခန့် ကြာသောအခါ... ဂုဏ်သိက္ခာကြီးသော... ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၌ အရှိန်အဟုန်နှင့် တက်လာသော မင်းသားဒွန်နှင့် စူပါမင်းသမီး ပန်းနုလွန် တွဲပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကားကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍... ခမ်းနားစွာ... အကယ်ဒမီ သုံးဆူရထားသော ဒါရိုက်တာကြီးက ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး သတင်းတွေစတင် ပါလာသည်။

နောက်ဆက်တွဲ သတင်းများအဖြစ် ထုတ်လုပ်သူ ဦးအောင်မြင်တ သိန်းထောင်ချီတန်သော မာစီဒီးကားသစ်ကြီးနှင့် သစ်ပင်ကို တကယ်ဝင်တိုက်၍ ကြေမ္မသွားပုံကို ကင်မရာသုံးလုံးနှင့် ပီပြင်စွာ ရိုက်ယူနေသော သတင်း ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဓါတ်ပုံတွေနှင့် ဝေဝေဆာဆာ ပါလာသည်။

သတင်းစာတွင် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကလေးဇာတ်ဆောင်ရွေးပွဲ... ကျင်းပမည့် သတင်းပါပြီး... မင်းသား မင်းသမီးနှင့် ငယ်ရုပ်အတူဆုံး ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို စိစစ်ရွေးချယ်၍ ဒါရိုက်တာကြီး ကိုယ်တိုင် သရုပ် ဆောင်သင်တန်း ပေးနေသောသတင်း ပါလာပြန်သည်။

ဇာတ်လမ်းအဖွင့်၌ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ၏ တိုက်ခန်းထဲမှ ဇာတ်ကောင်တိုးထွက်ပုံ၊ အုတ်နံရံထဲ တိုးဝင်ပုံ၊ အုတ်သားထဲ သွားနေပုံ၊ အုတ်နံရံမှ ဖောက်ထွက်လာပုံများကို နိုင်ငံခြား စံချိန်မီစေရန် ပြည်တွင်းရှိ အကောင်းဆုံး Special effect ပညာရှင်များ ကွန်ပျူတာ ပညာရှင် များနှင့် အပီအပြင် ရိုက်ကူး တည်းဖြတ်နေကြောင်း ထပ်မံပါလာပြန်သည်။ ဤအခန်းကို ကြည့်ပြီးသည့် ပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်းက အထူးပြုလုပ် ချက်သာ အကယ်ဒမီ ပေးလာပါက ကျိန်းသေပေါက် ရနိုင်ကြောင်း တီးတိုး သတင်းထွက်လာပြန်သည်။

နောက်ထပ် တီးတိုးထွက်လာသော ကောလဟလမှာမူ...

ဤဇာတ်လမ်းသည် မင်းသားခွန်နှင့် မင်းသမီး ပန်းနုလွန်၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး မင်းသားခွန်ကိုယ်တိုင် ရေးသားသလိုလို တီးတိုးသတင်းများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် “ဘုရားသခင်စိုက်သော ပန်းကလေး” သည် ရုံမတင် ခင်ကပင် ဂုဏ်အင်္ဂါ စုံလင်စွာ ကျော်ကြားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သတည်း။

(လက်တို့ပြီး ပြောချင်သော အမှန်အကန်သတင်းမှာ... ဤ ဇာတ်လမ်းကို “အောင်ကျော်ဒွေး” ကိုယ်တိုင် ကလောင်ဟောင်းကြီး တစ် ယောက်ကို ကျောရိုးပေး၍ ရေးခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကလောင်ဟောင်း ကြီးမှာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်နှိမ့်ချချ ရှိလှသဖြင့် ဖော်ပြမနေတော့။)

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ယနေ့ညအဖို့ ရှုတင်အဖွဲ့သားများအားလုံး တာဝန်ကိုယ်စီနှင့် တက်ကြွနေကြသည်။ အကြောင်းမှာ နောက်ဆုံးဆင်း(န်) နောက်ဆုံး ခုတင်ည ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လနှင့်ချီ၍ ပိနေသော ဝန်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ဒီည သူတို့ခေါင်းပေါ်က ပခုံးပေါ်က နှလုံးသည်းပွတ်ပေါ်မှ ဖန်ချလိုက်ကြရပေတော့မည်လေ။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရသော ငွေကြေးများ၊ အနုပညာများ၊ အတတ်ပညာများ၊ ချွေးစက်များ၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ၊ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမှုများ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများ၊ ငြိမ်ခံလိုက်ရသော မိမိဘက်က အမှန်တရားများ၊ အစားပျက် အအိပ်ပျက်မှုများ၊ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ် လိုက်ရသော အံ့ချော်မှုများ၊ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရသော ကမောက် တမများ၊ နှင့်ကနဲ လှိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားရသော ရသများ၊ အူလိပ်နေအောင် ပါးစပ်မပိတ်နိုင်သော ကြည်စယ်နောက်ပြောင်မှုများ၊ တွေးပြီးမှ ပြုံးရုံဖြီးစေ သော ပြက်လုံးများ၊ ကြားရမြင်ရသော... ပြန်ပြောတိုင်း ရယ်ရသည့်... တာသများ... အားလုံး... အားလုံးကို မနာလို ဝန်တိုမှု ကူသာ၊ မစ္စရိယ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနများလည်း လူသားပီသစွာ ရောပြွမ်းပါဝင်နေ သော ရှုတင်ညလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းသားက စင်တာကလော့ ဝတ်ရုံနီကြီးနှင့် ဇာတ်ညွှန်း ဖတ်နေ

သည်။ ပန်းနုလွန်က မွေးနေ့ပွဲ၌ တကယ်လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ပက်ကင်ထုပ်လှလှလေးတွေကို ကလေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး တပျော်တပါး ဖွင့်ဖောက်နေကြသည်။ မျိုးထက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်မည့် စိုင်းအောင်ဝင့် ခိုင်ယာလော့ချီ အပြည့်နှင့် အမူအယာ ကျင့်နေသည်။ (ကိုအံ့ကျော်လို သူ အကယ်ဒမီ ရချင်သည်။ သည်ကား၌ သူတော်တော် မုဒ်ဝင်ထားသည်။ မှန်းလည်း မှန်းထားသည်။)

အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာကြီးက ကင်မရာမင်းများနှင့် သူ လိုချင်သော ရှုထောင့်နှင့် pin ရမည့်အနေအထားကို ကင်မရာ နေရာချရင်း အသေးစိတ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေသည်။

ညခန်းမို့ မီးအလင်းအမှောင်ကို ဇာတ်ညွှန်းဆရာနှင့် လက်ထောက် ဒါရိုက်တာက မော်နီတာ အသေးလေးမှ ချိန်ဆပြုပြင်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မှောင်ရိပ်တွင် ချထားသော ဇာတ်ဝင်ခန်းတွင် အဓိက ပါဝင်သည့် ပန်းအိုးဘေးနားသို့ လူတစ်ယောက် ရိပ်ကနဲ ဖြတ်သွားပြီး နှင်းဆီပန်းလေး လှုပ်ယမ်းကျန်ခဲ့သည်ကို မင်းသား သူ့ရှုထောင့်က သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့ပင် ဇာတ်ညွှန်းထဲ စိတ်ကို ပြန်သွင်းရင်း... ပန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ငေးကနဲ ဖြစ်သွားသောစိတ်ကို လူမရိပ်မိခင် ငယ်ထိပ်ထဲ ပြန်သွပ်လိုက်ရ၏။

ဂျာနယ်လစ်များ၊ မီဒီယာများ၊ ပါပါရာဇီများ အုပ်လိုက်ကြီး ကားတွေနှင့် ရောက်လာသည်။ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာကြီး မနေသာပါလေတော့။ ဤဇာတ်ကားအတွက် ပျူးမှဖြစ်တော့မည်။

“ဇာတ်ကားဖွင့်ဖွင့်ချင်း အထူးပြုလုပ်ချက်တွေနဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း အခန်းကို အရင်ပြတာက... ပရိသတ်ရဲ့စိတ်အာရုံကို... ကျွန်တော့် ထောင်ချောက်ထဲ ထည့်လိုက်တာပါ... ဒါပါ”

“ဒီညရိုက်မယ့်အခန်းက တစ်ကားလုံးရဲ့အဓိက အခန်းလို့ သိရပါတယ်... ကြိုတင်သိခွင့်ရှိရင် ပြောပြပါခင်ဗျာ”

“လူစားမဝင်ဘဲ မင်းသားခေါင်းကို ပုလင်းနဲ့ ရိုက်ခွဲ... လဲကျသွားတဲ့အခါ အပေါ်က မြေပန်းအိုးနဲ့ ထပ်ထုချတဲ့အခန်း ဖြစ်ပါတယ်...”

သွေးတုနဲ့ အခုအခံ အနည်းငယ်ကလွဲပြီး ပုလင်းစစ် မြေပန်းအိုးအစစ်နဲ့ တကယ်ထုခွဲမှာမို့ပါ... အထူးပြုလုပ်ချက် မပါပါဘူး... လူစားနဲ့ ရိုက်လို့ ဖြစ်ပေမယ့် မင်းသားက လက်မခံပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရိုက်မယ် ပြောပါတယ်။ နည်းနည်းအန္တရာယ် ရှိပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ရိုက်ရတာလည်း အဲ့ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်ကြားမှာ ဟိုးလေးကြော်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာကြီးအနေနဲ့ တစ်ခုခု ပြောချင်ပါသလားခင်ဗျာ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ စကားသုံးလုံးပဲ ရှိပါတယ်... ဤညကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ခွမ်း!!!...

ဘိုင်း!!!...

မိုက်ကနဲ တကယ်ဖြစ်ပြီး သူ ဟန်အမူအယာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပုလင်းကွဲစတစ်ချို့ သူ့အသားထဲ စူးဝင်လာကြောင်း သိလိုက်သည်။

“အို... ကိုမျိုး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ!”

“ဒီကောင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်တာလေ... သူ့ကို ဖိတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

သူ ကြမ်းခင်းပေါ် လက်ထောက်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါလိုက်သည်။ သွေးတုတွေရော သွေးအစစ်တွေရော လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။

“စန့်တာကလော့ ဘိုးဘိုးဟာ ဖိတ်ကြားမှ လာရတဲ့ ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုး ကြွလာတာကို အိမ်ရှင်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြိုရတာ မင်းယဉ်ကျေးမှု ဒါ အကုန်ပဲလား!”

လေးဘက်ထောက်လျက်က မော့ပြီးပြောလိုက်သည်။ စိုင်းအောင် ဝင့် ပန်းအိုးပြေးယူ၍ သူ့ခေါင်းပေါ် ချိန်ဆနေပုံက မာန်ပါလှသည်။ ကြောက်ကန်ကန်မည့်ဟန် ပီသနေသည်။

“ပန်း... ဝမ်းနိုးနိုးကိုဆက်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်နေတယ်လို့... ဆက်...”

“အို... ဟိုမှာဖြင့် သွေးတွေနဲ့...”

ကင်မရာစက်လည်သံ တဒီးဒီးကို ခပ်တိုးတိုး ကြားနေရ၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ပန်းစိတ်ပူတဲ့ အသံစစ်စစ်ပဲ၊ ကောင်းပြီ... ခေါင်းကွဲရကျိုးနပ်တယ်၊ အဲ့သလောက် အကြင်နာစိတ်လေး ရရင်မိ ကျေနပ်တယ်”

ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း သူ ခေါင်းထောင်အထဲ၌...

ဝှပ်!!... ဒုန်း!!...

မျက်နှာဆီ ကြမ်းခင်း လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လာသည်။ အမိုက်တိုက် ကြီး နောက်စေ့မှ အတင်းဖိချနေသည်။ မျက်စေ့ထဲ မှိတ်ထားလျက် အရည်ကြည် အကွင်းကွင်းတွေ မြင်နေရသည်။ ဒါရိုက်တာအသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်ပြီ... အသံမယူဘူး၊ ပင်ဝမ်း... အပေါ်စီးကနေ သွေးတွေ ပြန့်ကားလာပုံ၊ ခေါင်းနဲ့ ကြမ်းခင်းကို ယူမယ်... တဖြည်းဖြည်း ဇွန်း(မ်)အင်မယ်... ဟုတ်ပြီ... သွေးအိုင်ထဲက မင်းသားမျက်နှာ ပြန်ခါ

တော့မယ်၊ ပင်တူး၊ ပင်သရီး ကြမ်းခင်းက နိမ့်ပြီးယူမယ်... ကဲ... မင်းသား ပြန်ထမယ်၊ မျက်နှာကို ကြမ်းခင်း သွေးကွက်ထဲက ဆွဲနှုတ်သလို ယူမယ်... ကဲ... မင်းသား မျက်နှာပြန်မ... လုပ်လေ ယူနေပြီ...

ဒါရိုက်တာအသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ လှုပ်ရန်ခက်ခဲနေသည်။ ပိကျနေသော အမှောင်ထု အမိုက်တိုက်ကြီးက လေးပင် လေးလွန်းသည်။ ထိုအမှောင်ထဲ သူ နစ်၍ ကျုံ့၍ဝင်ဝင်နေသည်။

“ပြန်ထမယ်... မျက်နှာခွာပြီး မော့လာမယ်... ပင်... ဝမ်း... မင်းသားမျက်နှာရှေ့ ရောက်နေပြီ ပြန်မော့မယ်... ပြန်မော့မယ်”

ထိုစဉ် ပန်းအသံလေး အမှောင်ထုထဲ လင်းမျှင်စွာ တိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အို... သူ့ခေါင်းက စီးကျနေတာ တကယ့်သွေးတွေ၊ သွေးတု မဟုတ်ဘူး... ဟိုမှာ ဟက်တက်ကြီး ကွဲနေတယ်”

ဤသည်ပင် အားမာန်နှင့် ဝင်လာသော သတိတရား အစတလေး ဖြစ်တော့သည်။ သူ အကောင်းဆုံး လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးသည်။ ပိကျနေသော အမိုက်တိုက်ကို ရှိသမျှ စိတ်စွမ်းအင်နှင့် တွန်းတင်ပစ်လိုက်သည်။ သွေးကွက်ထဲ မှောင်ကျနေသော မျက်နှာကို လည်ပင်းကြွက်သား အားထည့်၍ မယူလိုက်သည်။ ပြန်ပြုတ်ကျသည်။ ထပ်မံသည်၊ ရပြီ။

“ဟုတ်ပြီ... ရပြီ၊ ပင်ဝမ်း မျက်နှာတည့်တည့်ကို close-up ဝင်မယ်”

သူ အားယူ၍ ရအောင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဒူးထဲ အားထည့်သည်။ တစ်ဘက်ရပြီ။ နောက်တစ်ဘက်... ညွတ်ကနဲ ပြန်ပြုတ်ကျ... ရအောင်ပြန်ထ... ရပြန်ပြီ။

“ကောင်းတယ် မင်းသား... ပိုကောင်းတယ်”

အမူအယာ လုပ်၍ ပြန်ပြန်ပြုတ်ကျနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သူ သိသည်လေ။ ပန်းကို ဝေဝေဝါးဝါးကြားက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်စိတ်ပူနေသော မျက်နှာလေးက သူ့အတွက် မဟာမဟာ အင်အားထစ်ရပ် ဖြစ်လာ၏။ တကယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဇာတ်လမ်းနှင့် တကယ်

လည်း အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူပါလေ...။

ဒူးညှတ်ယိုင်ထိုးနေရာမှ သူ မားကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်၍ အမှောင်စတွေ ယမ်းခါထုတ်လိုက်သည်။ သူ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်နိုင်လာပြန်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ရင်နှင့်အောင် ခံစားဖြစ်ပျက်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသည်းပွတ်ထဲ နောက်တစ်ကြော့ ပြန်ဝင်ခံစားဖြစ်ပျက်နေပြန်တော့သည်။

“ဒါက မင်းကြောင့် ကျတဲ့သွေး၊ ပန်းမျက်နှာ... ပန်းညှာတာမျှ သံယောဇဉ် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အပြုအမူလေးတစ်ခုနဲ့ ငါကျေအေးတယ်အေး... ငါ့ပင့်ကြွေးလည်း ဖြစ်တယ်”

စီးကရက် ထုတ်၍ အေးအေးလူလူပင် ဖွာရွက်နိုင်သည်။ ဖိနပ်နှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် နင်းခန်း၌ သူ့ဒူးတွေ ပြန်ညှတ်ချင်လာပြန်သည်။ မြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ်သာ ရပ်တည်နေခိုက်လေးမို့ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ရပြန်သည်။

“မျိုးထက်... မင်းရုပ်ခန္ဓာကိုရော မင်းဝိညာဉ်ကိုပါ အဲဒီ... စီးကရက်လို တစ်စစီ ဖြစ်သွားအောင် ငါ ချေမွပစ်လို့ရတယ်... မင်းကံကောင်းသွားတာက... မင်းကို ပန်းက ကာထားလို့ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သွေးတုအိတ် ကပ်ထားသော ကိတ်လှီးမီးကို ကောက်ယူ၍ သွေးအိတ်ကို မသိမသာ ဖယ်ပြီး၊ ဘောင်းဘီအဖြူပေါ် စီးကျနေသော သူ့သွေးစစ်စစ်အကွက်နှင့် မီးကို ပွတ်လိုက်သည်။

လှမ်းမြင်လိုက်သော ပန်းနှင့်ဒါရိုက်တာကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ (လက်ဝါးလှီးခန်းကို မီးဘေး သွေးအိတ်ကပ်၍ ဟန်ပြလှီးရန် စီစဉ်ထားခဲ့သည်။) သူ တကယ်ပင် ဒဏ်ရာဟောင်း ဘေးကို ကပ်၍လှီးလိုက်သောအခါ တကယ်သွေးတွေ ထွက်လာသည်။ သွေးအစစ်နှင့်ပင် စားပွဲခင်းပေါ် အသည်းပုံနှင့် ပန်းဟု ရေးလိုက်သည်။

“ငါ့နှလုံးသွေးအစစ်နဲ့ ငါရေးခဲ့တယ်... ပန်း... ကို... ချစ်... တယ်... အဲဒါ ငါ့ပန်း... နမ်းရဲတဲ့ကောင်... နမ်းကြည့်...”

မီးကို မီးဖိုမှ လက်မလက်ညှိုးနှင့် ကိုင်၍ အသည်းပုံတည့်တည့်

ပေါ်-မြင့်ကိုင်လိုက်သည်။ လွှတ်ချလိုက်ခြင်း မဟုတ်တော့ပါ။ အလိုလို လွတ်ကျသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မီးဦးသည် ဒုတိယအသည်းပုံထဲ ခိုက်ဝင်သွားသော သူ့ကြားလိုက်ရပြီး... သူ့ဒူးတွေ လွတ်ကျလာစဉ်...။

“ကဒ်!.. အကောင်းဆုံးပဲဟေ့”

“ဟေး... ဟေး... ဟေး... ဟေး”

နောက်ဆုံးအော်လိုက်သော ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကဒ်သိမ်း ဇာတ်သိမ်းသံများ သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာစဉ်မှာတော့... သူ့ဒူးနှစ်ဘက် ကြမ်းခင်းပေါ် ထောက်လျက်သား ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့မျက်နှာ ကြမ်းခင်းနှင့် ဘိုင်းကနဲ မရိုက်မိခင်လေး အမှောင်ထုကြီး ဖုံးသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာနှင့် ကြမ်းခင်း နောက်ထပ် ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်သံကို ကံအားလျော်စွာ သူ့ကြားမသွားတော့ပါ။

ထို့ပြင် ငေးကြောင်နေသော ပန်း သတိဝင်လာပြီး သူ့လက်ဝါးကို လာဖွင့်ကြည့်သောအခါ ယခင်က ဒဏ်ရာဟောင်း အစင်းကြောင်းကြီး မြင်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း... သူကတော့ မသိ။ မသိ။ ဘယ်လိုမှ... မသိတော့ပါ။

“ဟာ!.. ပန်းအိုး... ပန်းအိုးကွဲထဲမှာ... ဘာ... ဘာတွေလဲ!”

သောကဒုက္ခ
 ခံစားရအောင်
 လောကထဲကို
 ဝိုင်းချက်မ
 ငါရောက်စ.....
 လောကပြုံးရယ် ကြိုခဲ့တယ်။

သောကငြိမ်းပြီ
 ဒုက္ခဆုံးပြီ
 အပြုံးသေပန်း
 ငါဆင်မြန်း၍
 အေးချမ်းငြိမ်သက်
 ငါနုတ်ဆက်မှ
 အိုဘယ့်လောက
 ဝိုယိုကြတယ်။
 လောကရှူးလား...?။
 ငါရှူးလား...?။ ။

အသန်း(၁၇)

အပတ်စဉ်ထုတ် ကျနာယ်များ၌ မင်းသားဒွန်၏သတင်း ပလူယံ
 အောင် ပါလာပြန်လေသည်။ ကောလဟလများလည်း ချဲ့ကားထွက်လာ
 တော့သည်။

ရိုက်ကွင်း၌ မတော်တဆ ဖြစ်၍ မင်းသား ဒွန်ကို ရွှေကိုင်ဆေးရုံ
 တင်လိုက်ခြင်း.....

လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် စိုင်းအောင်ဝင့်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍
 စစ်ဆေးမေးမြန်းလျက်ရှိခြင်း.....

ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံကို ဖမ်းဆီးအရေးယူလိုက်ပြီဆိုခြင်း... . . .

.....

မင်းသားဒွန်ကို ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ကုသနေသည် ဆိုခြင်း၊ ကြယ်တစ်
ပွင့် မမျှော်လင့်ဘဲ လွင့်စဉ်သွားနိုင်ခြင်း။ . . . . .

.....

မင်းသမီး ပန်းနုလွန်ကိုလည်း မိသားစုဆရာဝန်ကြီးနှင့် ကြိတ်ကု
နေရတယ် ကြားတယ်. . . . .
ဒွန်နဲ့မင်းသမီး ဇာတ်လမ်းက. . . . .

.....

တညင်ဘက်က ကြားတာကွ. . . မိုးကျရွှေကိုယ်နဲ့ ဒွန်ဟာ တစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့. . . စွတ်ချွတ်သလို တူတဲ့အမွှာတဲ့၊ နှစ်
ယောက်လုံး မြင်ဖူးသူတွေ အများကြီးတဲ့. . .

တစ်ယောက်က ရွှေသွားနဲ့တဲ့. . . ဒါပေမယ့် ရွှေသွားက ချွတ်လို့
ရသတဲ့။ . . . . .

.....

ပန်းအိုးအောက်ခြေ၌ ရာဘာသွေးအိတ် ကပ်ပြီး ပေါ့ပါး ကွဲ
လွယ်သော ဖြေပန်းအိုးပေါ့ပေါ့နှင့် ရိုက်ခွဲရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း ပန်းအိုး
ချင်း လဲလှယ်ခံလိုက်ရကြောင်း ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံနှင့် ဒါရိုက်တာကြီးက
ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း။

အလဲခံရသော ပန်းအိုးမှာ ထူထဲလှသည့်အပြင် အထဲတွင် ခဲကြိတ်
လောင်းထည့်ထားသဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း. . .

နောက်ဆုံး၌ ဖောင်ပိတ် သတင်းမှန် ထွက်လာသည်။

ပန်းအိုးချင်း လဲလှယ်သော အဓိက တရားခံ မိပြီ။ မင်းသမီး
ပန်းနုလွန်ကို အဓမ္မ စာချုပ်ချုပ်ထားသည့် ထုတ်လုပ်သူ ဦးမျိုးထက်ကို
ရှုတင်ပန်းအိုးအတူနှင့်အတူ နေအိမ်တွင် ဖမ်းဆီးရမိ။ ပန်းအိုး၏အပြင်
အောက်ခြေ၌ ကြက်ပေါင်အိတ်နှင့် သွေးတုအိတ်ပါ တွေ့ရှိရ၍ သဗ္ဗင်
ဆောင် စိုင်းအောင်ဝင့် တရားသေလွတ်။

ဘယ်သူမှမသိသော သတင်းမှာ မျိုးထက်ကို ဖမ်းမိအောင် စွမ်း
ဆောင်သူမှာ ဒေါ်မေမေမိုး ဖြစ်နေခြင်းပင်။

၁၁ ၁၁ ၁၁

အိပ်ရာဖြူဖြူပေါ် မျက်စေ့နှင့် ပါးစပ်သာလွဲ၍ ဖြူဖွေးသော
ပတ်တီးများနှင့် နှာခေါင်းတစ်ပေါက်မှာလည်း ပိုက်တန်းလန်း ဖြစ်နေသော
သူ့ကို ကြီးတော်ကြီး ကုတင်ဘေးက ထိုင်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျ
နေသည်။

“ငါ့သားလေးအတွက် ငါ့ရှိသမျှ စည်းစိမ်ကုန်သွားပါစေ. . .
စင်္ကာပူ မကလို့ အင်္ဂလန်ထိ ပို့ချင်တယ်ကွ၊

“ဒဏ်ရာဟောင်းကို ပြန်ထိတာတဲ့၊ ဟိုကို ပို့လည်း ဒီလိုပဲ ပက်
လက်ကလေး ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေမှာပဲလို့ သမားတော်ကြီး ပြောတယ်
လေ”

ထင်ပေါ်က နှစ်သိမ့်နေသံကို သူကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ကြားနေ
ရသည်။ မျက်လုံးထောင့်က အားလုံးလည်း မြင်နေရသည်။ ပါးစပ်က
ဘယ်လိုမှ စကားပြောကြည့်၍မရ။ သူ့လက် သူ့ခြေ သူ့လည်ပင်း ဘယ်

သင်းမှ လှုပ်လို့မရတော့ပါပြီ။ သူတစ်ခုခုပြောရန် တစ်ခုခု လှုပ်ရှားကြည့်ရန် ကြိုးစားတိုင်း ခေါင်းထဲကို ချွန်မြသော သံချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ဝင်ဝင်လာနေခဲ့သည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းသည်။ နာစမ်းကွာ ဆိုပြီး သူ စကားပြောကြည့်သည်။ . . အသံကထွက်မလာ၊ လျှာနှင့် လျှာခင်က မလှုပ်။ သူ့မှာသာ မခံမရပ် နာကျင်ပြီး ဖွင့်ထားသော မျက်ခွံက လေးလံပိကျလာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေခဲ့ပေါင်းများပြီ။ ကြားခြင်း အာရုံလေးပါ ပျောက်ပျောက်သွားသည်။ ကြာတော့ သူ့မျက်စေ့နှင့် နားသာ အလိုက်သင့် ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ကသာ ပြန်ပြောနေခဲ့ရတော့သည်။

(မငိုပါနဲ့ ကြီးမေရယ်၊ ဒီအတိုင်းနေရင် . . သား ဘာမှ နာကျင်မနေပါဘူး၊ သား ဒီအတိုင်းပဲ ကြည်ကြည်နူးနူး နေနိုင်ပါတယ်)

ထင်ပေါ်က ကြီးမေကိုသာ အားပေးနေသည်။ ချောင်ကျနေသော သူ့မျက်တွင်းထဲက မျက်လုံးတွေ ရဲတွင်နေပြီး နှာခေါင်းက နီရဲနေသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ် . . ကြည့်ပဲ ကြည့်နေတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ပြီးပြလိုက်ပါတော့လားဗျာ၊ အစ်ကိုလေး ပြီးရင် ကျွန်တော်လေ ချက်ချင်း မျက်ရည်သုတ်ပြီး ထကမိမှာပါဗျာ . . အဟင့်”

(ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကွေးနေအောင် ကခုန်နေပါတယ် ညီလေးရယ်)

ထိုစဉ် နာစမ်းလေး ဝင်လာသည်။
“ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်ရှင်”

ထင်ပေါ်က ထွက်ကြည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာပြီး ကြီးမေကြီးကို ကပ်ပြောသည်။

“လာ . . ကြီးမေ၊ အစ်ကိုလေးကို ကုသနိုင်မယ့် တစ်ဦးတည်းသော သမားတော် တကယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ”

သေချာပါသည်။ ပန်းနုလွန်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သူ့ရင်ခွန်သံ တဒုတ်ဒုတ် မြန်လာသည်။ အလို! . . အား . . ရင်ခွန်တာတောင် မခုန်ရဘူးလား သံချွန်ကြီးရယ်။

“ကောင်လေး . . . ပန်းကို မြင်ရပါတယ်နော်”
သူ မျက်ခွံနှင့်သာ ပြောနိုင်သည်မို့ တစ်ချက်မှိတ်ပြသည်။
“ပန်း . . . ငိုမယ်နော် . . .”

သူ မျက်ခွံခတ်မပြဘဲ တွေ့တွေ့ကြီးသာ စိုက်ကြည့်ရင်း . . .
(ပန်း လာမယ်မှန်း သိလို့ ကြိုပြီးဝမ်းသာနေတာ . . . အစကတည်းက ဒွန်နေရာမှာ ပန်းနဲ့ နှစ်ယောက်ခန်းတွေ . . . တို့ ဝင်ဝင်ရိုက်နေတာ ပန်း သိခဲ့လားဟင်!၊ တို့လေ မင်းသားဒွန်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ စိတ်ထဲက နေ့တိုင်း ထိုင်ကန်တော့နေမိခဲ့တယ်။

“ကောင်လေးရယ် . . . ပန်းကို ပြီးပြပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါလား”

(အများကြီး ပြောနေပါတယ် ပန်းရယ်၊ ပြောလို့လည်း ကုန်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ပန်းကသာ နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်ပေးပါလား . . .)

ပန်း ကြည့်မြင်နေရသော မျက်ခွံကိုသာ ခပ်ကြာကြာ ပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်ပြလိုက်မိသည်။ အများကြီး ပြောနေသောသဘောပါ ပန်း၊ အကြာကြီး ပိတ်ပြန်တော့ ပန်းကို မြင်ရချိန် နည်းပြန်ရော . . .

“ပန်းလေ . . . ပန်း . . . နင့်ကို ငါမုန်းတယ်လို့ ပြောခဲ့မိတယ် . . . အဟင့်”

ပန်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတွေ စိမ့်သီလာနေသည်။

(ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . ပန်းကလေးရယ် . . . မငိုလိုက်ပါနဲ့ . . . မငိုလိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်အပျော်ကမ္ဘာလေး ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ပန်းမျက်တောင်လေးတွေ မျက်ရည်စိုပြီး အလှပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပန်းရဲ့ မျက်တောင်လေး တစ်ချောင်းကိုတောင် တုံ့ချစ်တယ် . . . အို . . . အလွယ်တူဆုံးအလုပ်ကိုတောင် လုပ်ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား ခေါင်းထဲက သံချောင်းကြီးရယ် . . . အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .)

မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ပြီး သူ ရအောင် ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ အလို! . . သူ့မြင်ကွင်းထဲ၌ ပန်း မျက်ရည်သုတ်နေသည်က ပန်းကိုယ်တိုင် မချီ ကိုင်မြှောက်ထားသော သူ၏လက်ဖမိုး ဖြစ်နေသည်လေ။

ပန်းက သူ့လက်ဖမိုးကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖွဖွလေး နမ်းရင်း ပါးပြင်
ပေါ်တ မျက်ရည်တွေနှင့် ပွတ်သပ်နေသည်။ နူးညံ့တဲ့ပါးပြင်ရဲ့ နွေးထွေးမှု
က ဘယ်မှာလဲ သံချောင်းကြီးရယ်...။

“မန်းတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ပန်းကိုယ်တိုင် ညာခဲ့
ရတာပါကွယ်...”

(ဟင်!.. ဒါဆိုရင် တို့ကို ပန်း... ချစ်သေးတယ်ပေါ့။ ဆက်ပြော
လေ... ပန်းလေးရယ်။ ကိုယ်ကြားချင်လွန်းလို့ပါ... ရင်တွေ ခုန်လာပြန်
ပြီ... ခုန်ပါရစေ... ခုန်ပါရစေ... နေပါဦး... နေပါဦး သံချောင်းကြီးရ
အ... အ... မျက်ခွံက လေးလံလာ... သံချောင်းကြီး စူးဝင်လာ... သူ
မျက်ခွံပိတ်မသွားရန် တင်းခံ... တဒုတ်ဒုတ် ရင်ခုန်သံ... စူးနေသော
သံချောင်းကြီး ခေါင်းထဲ...။

“ဟင်... ကောင်လေးဌေး၊ နင် ငိုနေတယ် ဟုတ်လား!”

(ဟင်အင်း၊ တို့ မငိုဘူး... တို့ အတင်းပင့်တင်ထားလို့ မျက်လုံးက
နေ ကျလာတဲ့ချွေးတွေ... ဇောချွေးတွေ... ပြောလေ... ဆက်ပြောလေ
ချစ်တယ်လို့ ပြောချလိုက်လေ၊ ဘာလို့ ရှိနေတာလဲ ပန်းကလေးရယ်။
ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း အမှောင်တိုက်ကြီး... နက်ရှိုင်း သိပ်သည်းတဲ့
အမှောင်တိုက်ကြီး ဟိုးအဝေးက တွားတက်လာနေပြန်ပါပြီ။ ပန်းရှိက်သံ
လေး... ဝေး... ဝေး... သွား... နေ... ပြန်...။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒါထူးစဉ်းခန်းထဲ ထွက်ထိုင်နေသော ဒေါ်တင်တင်သော်နှင့်
ထင်ပေါ် ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေစဉ် ကလစ်ကနဲ တံခါးအော်၍
ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ...

“ဟင်!.. မမိုး”

“ဟာ!.. မေမေမိုး၊ အလို... နောက်က ဝင်လာတာ အစ်ကို
ဆေးလည်း မဟုတ်ပါလား!”

ထင်ပေါ် မင်းသားဌွန်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေမိ
သည်။ မင်းသားမျက်နှာ၌လည်း မျက်ရည်တွေဝဲ၊ နှာခေါင်းအရဲသားနှင့်၊
မေမိုး... ဒေါ်တင်တင်သော်ဘေး ပြေးဝင်ထိုင်ရင်း ငိုသံပါကြီးနှင့်
သည်။

“မမသော်... သားကြီး အခြေအနေ... သား... ဘယ်လိုနေလဲ!”

“ပြောလို့မရသေးဘူး ညီမရေ... အထဲမှာ ပန်းနုလွန် ရောက်နေ
တယ်၊ ခဏထိုင်ကြဦး... သူက...”

ဒေါ်တင်တင်သော် မျက်လုံးက ဌွန်ဆီက ခွာချမရသလို ဖြစ်သွား

“သူ...သူက ဟုတ်တယ်... သားကြီးရဲ့အမွှာညီအရင်း
မင်းသားခွန်ပါ မမသော်...”

“သား မတ်တတ်ကြီး... ထိုင်လေကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“ကဲ... အကြောင်းစုံ ရှင်းစမ်းပါဦး ငါ့ညီမ မမိုးရယ်... ဘာတွေ
ဖြစ်နေကြတာလဲ!”

“ဟုတ်ပါတယ် မမသော်... မျိုးထက်အိမ်က ခွာပြီး ကျွန်မ ဒီက
သားငယ် ခွန်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်နေခဲ့တယ်လို့ပဲ ရှင်းရှင်းပြောရ
တော့မှာပဲ၊ ဒါမှလည်း အကြောင်းစုံ သိရမှာလေ... ကျွန်မ တောင်ငူ
ဟိုဘက်က သာဂရ ရွာလေးကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ... သေချာချင်
လို့ပါ၊ ဟုတ်တယ်... ဒီသားနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့အမွှာအစ်မ မေမေ
စိုးရဲ့ တစ်နာရီဆယ့်သုံးမိနစ် ခြားတဲ့ သားနှစ်ယောက်ပါရှင်... အဖြစ်က
... ဒီလိုပါ...”

၂၂ ၂၂ ၂၂

ဤကျင်ချောင်းဖျားက မင်းဇောင်းရွာကလေးဟာ ဥယျာဉ်မြို့နယ်
လုပ်ငန်းနဲ့ အင်မတန် အေးချမ်းခဲ့ပါတယ်... ရွာရဲ့ပန်းတောင်ကိုင်ဖြစ်တဲ့
ကျွန်မရဲ့အမွှာအစ်မ မေမေစိုးဟာ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မင်းဇောင်းရွာသား

တိုမောင်းတောနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။

ကျွန်မခဲအို ကိုမောင်းတောဟာ တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သလို ပရ
ဆေးဝါး ကျွမ်းကျင်တဲ့ မြန်မာသမားတော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့... မင်းဇောင်းရွာကို ဘိုးတော်ယောင်တစ်ပါး
ရောက်လာပါတယ်။ ဂမုန်းရွက်ထဲ သံလိုက်ထည့်ပြီး လက်စွပ်က သံလိုက်နဲ့
သပ်ပြတဲ့အခါ ဂမုန်းရွက် ခေါင်းငြိမ်ပါတော့တယ်။ ကြက်သွန်လှီးတဲ့ခါးမှာ
ဖါးပြုတ်ရဲ့အရည်သုတ်၊ ခါးကို နေလှမ်း... ထပ်သုတ်... နေလှမ်းပြီး
တော့...

“အဟမ်း... ကြိုက်တဲ့အပင်က သံပုရာသီး ခူးလိုက်စမ်း...
မောင်းတောအိမ်က သံပုရာသီးဆို ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

တပည့်တပန်းတွေက... ကျွန်မခဲအို ခြံထဲက သံပုရာသီး သွားခို
လာတယ်။ အဲဒီသံပုရာသီးကို အခုန ခါးနဲ့ လှုပ်အလယ်မှာ လှီးပြလိုက်တာ
သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ညှစ်ချလို့ ရတယ်လေ... ပြီးတော့ မီးစုန်း ဖေါစပေါ
ရပ်ကို မီးစာမှာ လူမသိအောင် သုတ်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ရေနင့်
လှမ်းတောက်တဲ့အခါ ဟုတ်ကနဲ့ မီးထတောက်တတ်ပါတယ်။ တောသူ
တောင်သား ရိုးသားသူတွေအတွက်တော့ ဒါဟာ တကယ့်ထွက်ရပ်ပေါက်
ဘိုးတော်ပေါ့ရှင်... တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး ကိုးကွယ်လိုက်ကြတာ
အကြိုက်ပါပဲ... အကြိုက်ပဲဆိုတာ များတာကို ရွှေကျင်ဘက်က လေသံနဲ့
ချောတာပါ။

အဲဒီမှာ မလယ်မဝယ် တောသူလူလှလေးတွေကို ထုံကူးပါတော့
တယ်။ ထုံကူးတယ်ဆိုတာ လိမ်ညာပေါင်းသင်းတာကို ပြောတာပါရှင်...
သူနဲ့ ထုံကူးဖို့ ရက်ချိန်းယူ တန်းစီရတဲ့အထိ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါကို
ကျွန်မခဲအို ကိုမောင်းတောက မြေလှန်ဖော်ထုတ်ပါတော့တယ်။ နေအေး
သိမ်နည်းထဲက နည်းတွေဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြပါတော့တယ်။

ဘိုးတော်ယောင်ဟာ မခဲမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး နည်းလမ်းပေါင်းစုံ
သုံးပြီး ရွာနဲ့ ကိုမောင်းတောကို ကျိန်စာတိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်မအစ်မက
နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ပါ... မောင်းတောမိန်းမ ဘီလူးမွေးလိမ့်မယ်၊ မွေးတဲ့ည

လေကြီးမီးကြီးကျ... တောင်ပြိုပြီး ရွာပျက်လိမ့်မယ်... ရွာဖျက်ဘိလူးကို မွေးတဲ့ အမိယုတ် အဖယုတ်တွေကိုလည်း မြေဖုတ်ဘိလူး ဖမ်းစားလိမ့်မယ် စသဖြင့်ပေါ့။ တစ်လကျော်ကတည်းက သတင်းလွင့်ပါတော့တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ... ဗိုက်စနာကတည်းက လေတွေ မီးတွေ သည်းထန်နေလိုက်တာ... အူဝဲလည်းဆိုရော မြေကြီး သိမ်ကနဲ ဖြစ်ပြီး တောင်တွေ ပြိုပါတော့တယ်။ ရွှေတူးလို့ ပြိုတာပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ပထမ မွေးတဲ့ သားကြီးမှာက သွားစွယ်လေးတစ်ချောင်း ပါလာတယ်လေ။

လက်ထောက်တွေ ချထားတော့ ချက်ချင်းသတင်းပျံ့ပြီး ဘိလူး သတ်ဖို့ မိုးထဲလေထဲ အိမ်ကို ဝိုင်းပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့...

ကိုမောင်းတောကိုယ်တိုင် မွေးကင်းစ သားငယ်ကို လုံခြုံစိတ်ချရ တဲ့ ပျက်ကလေးနဲ့ ရေမျှောရင်း မြေပိသေခဲ့ရပါတယ်။ လက်သည်ကြီး ဒေါ်မြနှစ်နဲ့ အစ်မ မေမေစိုးဟာ တစ်ခြမ်းပြီနေတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး ပေါ်မှာ သားငယ်ကို ခဲရာခဲဆစ် မွေးရပါတော့တယ်... ဘိလူးညီနောင်တဲ့ ဟေ့... နောက်တစ်ကောင် ကျန်သေးတယ်။ ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန် စေနဲ့ ဆိုတဲ့အသံတွေ ပွက်ပွက်ညလာတဲ့အခါ...

“အမေ မြနှစ်... သားငယ်ကိုယူ၊ နောက်ဖေးပေါက်က ပြေးတော့... ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မ နေရာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြေး.. ပြေး”

လက်သည်မကြီး ဒေါ်မြနှစ်ဟာ မနက်လင်းတော့ သားငယ်ကို ဘေးကင်းရာမှာ ထားခဲ့ပြီး သားကြီးကို လှေနဲ့ စုန်ပြီး ရွာခဲ့ပါသတဲ့... သားကြီး မမသော် လက်ထဲ နောက်သွားတာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရ ကြောင်း သာဂရ ဆရာတော်ဘုရားကို မသေခင် လျှောက်တင်ပြီး သားငယ် ကို အပ်နှံခဲ့ပါသတဲ့... အဲ့ဒါပါပဲရှင်”

“မမိုးက အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဘယ်ရောက်နေလဲ!”

“ရန်ကုန်မှာ ခြံထွက်ပစ္စည်း တက်ရောင်းနေပါတယ်၊ စာပေးစာယူ အဝေးသင် အနီးကပ်သင်တန်းကလည်း တက်နေသေးတာကိုး၊ ရွာသတင်း ကြားမှ ပြန်ပြေးတော့ အိမ်နဲ့ ရွာတစ်ခြမ်း မရှိတော့ပါဘူး... ပါးစပ်

သတင်းအရ စုံစမ်းတော့ မမသော် လက်ထဲမှာ ကျွန်မတူလေး ဘေးမသိ ရန်မခ အေးအေးချမ်းသာ ရှိနေတာ မြင်ရတွေ့ရလို့ အဝေးကပဲ ငေးခဲ့ရ ပါတယ်ရှင်၊ အစ်မ မမစိုး အမွှာမွေးတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက မသေချာ မရေရာခဲ့ပါဘူး... မမသော်ဟာ ရွှေသူဌေး အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး သားကြီးကို ငုံထားမတတ် ချစ်တာလည်း ကျွန်မသိနေခဲ့ပါတယ်၊ မမသော် ရန်ကုန် အပြီးပြောင်းမှ ဥယျာဉ်တွေရောင်းပြီး ကျွန်မ လိုက်ခဲ့တာပါ။ ဝင်လိုထွက်လို ကောင်းအောင် မမသော်ကို ခင်အောင်ပေါင်းပြီး မကြာခဏ လက်တို့ လက်တောင်း လာလုပ်နေခဲ့တာလည်း သားလေးကြောင့်ပါရှင်...

ကျွန်မတို့မျိုးရိုးက အမွှာမွေးနေကျမို့ ပျောက်သွားတဲ့ ဒေါ်မြနှစ် ဟာ ရွာကို ကြောက်လို့ သားငယ်နဲ့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ပြေးတာပဲလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်နေခဲ့ပါတယ်၊ ဟောဒီ သားငယ် ဒွန် ပေါ်လာမှ ကျွန်မ ခြေရာခံမိပါတော့တယ်ရှင်”

ဒေါ်တင်တင်သော် မမိုးကို ဖွဖွလေး ဖက်ရင်း...

“ခုမှ ဇာတ်ရည်လည်တော့တယ် ဪ... ငါ့ညီမကြီး မမိုး ဒီကလေးတွေအတွက် အရင်းအနှီးက ကြီးလှပါလားကွယ်... နေရာ တကာမှာ အခိုင်းခံ အစေခံ ဘဝနဲ့... ”

“မမသော်ကတော့ ကျွန်မကို အိမ်သားလို ယုံယုံကြည်ကြည် နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံခဲ့တယ်လေ... အဲ့ဒီကျေးဇူးကို သေအထိ ကျွန်မ ဆပ်မကုန်ပါဘူးရှင်”

“ကဲ... ကဲ... လာကြ၊ သားကြီးဆီ သွားကြရအောင်၊ သားငယ် လည်း မင်းအစ်ကိုကို တွေ့ချင်လှရော့မယ်”

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

အသန်း(၁၈)

ငိုနေသောပန်းက ဖယ်ပေးသည်။

သူ့မျက်လုံးက ပိတ်လျက်သား။

“ကိုကို. . . ကိုကို. . . ညီလေးအသံကို ကြားလားဟင်. . . ကိုကို
ကို ညီလေး ခဏဖက်ထားမယ်နော်. . . မိုးကျရွှေ့ကိုယ်ကို ဒီကောင်
ငါ့ရန်သူလို့ စိတ်နဲ့ ပစ်မှားမိခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို. . . မေမေမိုး အနားမှာ
ရှိတယ် ကိုကို. . . ကိုကို ပြန်ကောင်းလာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးစောင့်မယ်
ကိုကို. . . ကိုကိုနဲ့ညီညီ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အမွှာပူးကားတွေ ရိုက်ကြ
မယ်လေ. . . ညီလေး နေ့တိုင်း တရားထိုင်တိုင်း အလိုချင်ဆုံးဆုဟာ. . .
ကိုကိုပါ ကိုကိုရယ်. . . ”

သရုပ်ဆောင်နေသော မျက်ရည်မဟုတ်မှန်း. . . သိနေသူတို့အဖို့
ငိုချင်ရက်လက်တဲ့ ဖြစ်ချေ၏။

ဖြစ်ရချေ၏။

၈ ဖြည်းဖြည်းချင်း စာတန်းမြင့်တက်သွားပြီးနောက်. . .

သိဒ္ဓတ္ထဂေါတမ

၅ ရာစု B.C

ပြီးပါပြီ။

ဆိုသော စာတန်းပေါ်လာပြီး ဝါရွှေသော ကတ္တီပါ လိုက်ကာတွန်း
ကြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ကျလာသောအခါ. . . တိုင်ပင်မထားဘဲ ပရိသတ်
အားလုံး ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး တီးလိုက်သော လက်ခုပ်ဩဘာ
သံကြီးက တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အားပါးတရ နှစ်ခြိုက်စွာ တီးနေ
သော လက်ခုပ်သံတွေကြားမှာပင် ကတ္တီပါ လိုက်ကာကြီးပေါ်သို့ စပေါက်
စိုက်(တ်) မီးခိုင်းတွေ ကျလာပြန်သည်။ ဟာ! ဘာလဲဟ. . . ?

ပရိသတ် လက်ခုပ်သံ တဖြည်းဖြည်းအစဉ် လိုက်ဝါဝါကြီး ခွီးကနဲ မြန်ဆန်စွာ ပြန်တက်သွားပြန်သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် . . . ပြီးပြီးပြန်ပြန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စား၍ တန်းစီနေသော လက်အုပ်ချီထားသည့် လူတစ်စု။

ဝေါကနဲ လက်ခုပ်သံကြီး ညံ့ပွက်သွားပြန်သည်။ အခုန အထူးပွဲ ပြသွားသည့် “ဘုရားသခင် စိုက်သော ပန်းကလေး” ကို ထုတ်လုပ်ဖန်တီး သရုပ်ဆောင်သွားသူများ ဖြစ်ပါသည်။ flash gun မီးပွင့်များ၊ ကင်မရာ များ ထိုးထောင်ပြောင်လက် တက်လာ၏။ ကြည်နူးဖွယ် အုတ်အော် သောင်းနင်း မြင်ကွင်းကြီးကို MRTV.4 နှင့် လျှပ်တစ်ပြက်၊ မြဝတီ ရုပ်သံ တို့က တိုက်ရိုက်ရိုက်ကူး လွှင့်ထုတ်ပေးနေသည်။ ထုတ်လုပ်သူ ဦးအောင် မြင်က ဦးစွာကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ . . . ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီး ဌာန၊ တာဝန်ရှိ အကြီးအကဲများနဲ့ အနုပညာရှင်များ၊ မီဒီယာများ မင်း ပရိသတ်များကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကောင်းချီးဩဘာသံဟာ ကျွန်တော်များရဲ့ဆုလာဘ် ဖြစ်ပါတယ် . . . ကြည်နူးလွန်းလို့ ပီတိတွေ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေကြောင်း အရင်ပြောချင်ပါတယ်။ ခဏဗျာ . . . ဝမ်းသာတဲ့ မျက်ရည်လေး သုတ်လိုက်ပါရစေဦး”

တကယ်လည်း အသံတွေ တုန်ပြီး လူကြီးလူကောင်းကြီး မျက်ရည် သုတ်နေပုံသည် ပရိသတ်ကို ဝေါကနဲ ဖမ်းစားသွားသည်။

“ကျွန်တော့်သား ဒွန်ကို ဧရာမဘုတ်ကြီးတွေ ထောင်ပြီး သိန်း ထောင်ချီအကုန်ခံ ကြော်ငြာလိုက်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့သူတွေ ရှိပါတယ် . . . နှပ်နဲ့ ပစ်သူတွေ ရှိပါတယ် . . . ဝမရိဘဲ ငွေအားနဲ့ . . . စိ လုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အသံတွေလည်း ပြန်ကြားပါတယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . .

ဟုတ်ကဲ့ . . . ဝရိုလို့ ကျွန်တော်လုပ်တာပါ . . . ကလေး သရုပ် ဆောင်မှာ အကယ်ဒမီ အောင်ထွန်းလေး ပြီးရင် ညောင်ညိုပင် စခန်း ကလေးသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီ ရဲဒူးတို့ “ထက်ဇင်ထူး” ကို မှတ်မိကြဦး မှာပါ။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုကျော်ကျော်ကပါ။ အဲ့ဒီတစ်ကားထဲ . . . သားတို့

ရိုက်ခဲ့ပါတယ် . . . အကယ်ဒမီဝတ် ပိမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ဆက်လုပ်မစား ဘူး . . . အဲ့ဒီ . . . ဝလုံးလေးကို ဝိဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်ပညာစုံ သင်ခဲ့ တယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ ပရိသတ် ဖြေပေးပါ . . . ကျွန်တော့် ဝလုံးက ဝိဖြစ်ပြီလား ခင်ဗျာ”

“ဖြစ်ပြီ” . . . “ဖြစ်ပြီ” . . . “ဖြစ်တယ်” . . . “ဝိဖြစ်တယ်” ဖြေသံတွေ လျှံထွက်လာ၏။ တာဝန်ရှိ လူကြီးမင်းများပင် ခေါင်းငြိမ်ကြသည်ကို ရှေ့ဆုံးတန်းကို လှမ်းအကဲခတ်သော . . . ဦးအောင်မြင် ဦးဦးဖျားဖျား ဦးအောင် မြင်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စကား အပြီးသတ်ပါ” တော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးဟာ ဝလုံးနဲ့ အခြေခံကျကျ ဒဿနကျကျ နေလာတဲ့ လူမျိုးကြီးတွေပါ။ ဝလုံးရှိပြီးသားပါ . . . ဟုတ်ပြီ . . . လုံးကြီးတင် တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ် . . . အခု ကျွန်တော် လုံးကြီးတင်လိုက်ပါပြီ၊ ဒီကားကို အာရှ ရုပ်ရှင်ပွဲတော်အထိ ကျွန်တော်ရဲရဲကြီး လုံးကြီးတင်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဝေါကနဲ လက်ခုပ်သံများ အပြီးမှာတော့ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ ကြီးကို မိုက်ခွက်အကမ်းခံရသည်။

“တိုတိုပဲ ပြောပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့ ရိုက်ချက်တွေ အပြင် မတော်တဆ ရလိုက်တဲ့ရိုက်ချက်တွေက . . . ဒီကားရဲ့အသက်ဓါတ် ဖြစ်သွားပါတယ် . . . ဒီလောက်ပါပဲ”

မင်းသမီး ပန်းနုလွန်အလှည့် ဖြစ်လာသည်။ လက်တုန် အသံတုန် လေး ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည်။

“ကျ . . . ကျွန်မ . . . ခုချိန်မှာ ကျွန်မစိတ်တွေ နှစ်ခြမ်းကွဲနေပါ တယ်။ တစ်ခြမ်းက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပါတယ်၊ နောက်တစ်ခြမ်းက အရမ်း စိတ်ပူနေပါတယ် . . . သေမလား . . . ရှင်မလား မသိရတဲ့ ကျွန်မ သိပ်ချစ် ရတဲ့ ချစ်သူ . . . ဆေး . . . ရဲ့ . . . ပေါ် . . . မှာ”

ဒါပဲ ပြောပြီး . . . ဒွန်ကို မိုက်ခွက် လှမ်းပေးရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုပြီး ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ ပရိသတ် ဟာကနဲ အာမေဇွတ်သံနှင့်

ထို့က်တနဲ ကြေကွဲကျန်ခဲ့ကြ... စုတ်သပ်၍ သနားသွားကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ပန်းက ရိုးရှင်းပွင့်လင်းစွာ တစ်တိုင်းလုံးကို ချစ်သူ ဆေးရုံတက်နေကြောင်း ကြေငြာသွားတော့ ကျွန်တော် ရှိသူတွေ ပြောချင်တာက... ဒီဇာတ်ကားထဲမှာ ပရိသတ်ကြီး ရင်ကို ငြိအောင် ထိအောင် သရုပ်ဆောင်သွားတဲ့ အခန်းတော်တော်များများဟာ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အမွှာပူး ကိုကိုပါ...”

မင်းသားအသံတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မျက်လုံးတွေ လက်လာနေသည်။

“သူ ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ထားပါတယ်... စိတ်ပူရတဲ့ အခြေအနေပါ။ တကယ်လို့များ... ဇာတ်ဆောင်အကယ်ဒမီ ရခဲ့ရင် ကျွန်တော်မဟုတ်ကြောင်း ကြိုပြောထားတာပါ ခင်ဗျာ”

“တိလတိတိ... တိလတိတိ”

ထိုစဉ် အိတ်ကပ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာသည်။ မင်းသားသည် မိုက်ကို ကင်မရာမင်းအား ထိုးပေး၍ ဖုန်းကို ပရိသတ်ရှေ့မှာပင် နားထောင်သည်။ အားလုံးကြောင်ကြည့်နေစဉ်...

“ဟား... ဝမ်းသာစရာ သတင်းပါပဲ၊ ကိုကို ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး အခုအစီအစဉ်ကို ကြည့်ပြီး ပြီးနေသတဲ့... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... တိုက်ရိုက်လွှင့်ပေးနေတဲ့ MRTV.4 ရော မြဝတီရော ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခွင့်ပြုကြပါ... (ကင်မရာကို ကြည့်၍) ကိုကိုရေ... ညီလေး လာပြီ”

ပရိသတ် ရင်နှင့်နေရာမှ ဟေးကနဲ အော်ပြီး... လက်ခုပ်သံကြီး သမ္မတရုံ ပွင့်မတတ် ညံထွက်သွားပါသတည်း။

၅ ၅ ၅ ၅

ဒိန်းနှင့်ပန်းနုလွန် ဝမ်းသာအားရ တံခါးဝမှ ဝင်သွားသောအခါ ချိတ်ကြီးတင် ဝိုင်းနေသော ကြီးမေ၊ မေမေမီး၊ ထင်ပေါ်နှင့် တုတ်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း... တစ်နေရာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ အားပါးတရ ပြီးနေသော သူ့ကို တွေ့ကြရလေသည်။

သူ့အကြည့်က နံရံထက်ရှိ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ် ရောက်နေသည်။ အာပုံရိပ်မှ မရှိတော့သော တီဗွီဖန်သားပြင်က မည်းမှောင်လျက်... သူ့အပြုံးက တီဗွီဖန်သားပြင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်လျက်... တိုင်းဆခြင်းငှာ ဓမ္မိသောသော ပီတိအဟုန်ကြောင့် ကြေမ့ခဲ့ပြီဖြစ်သော နှလုံးသားကို ရင်ဝယ် မြတ်... နိုး... စွာ... ပိုက်... လျက်...။

ဆေးစစ်ချက်၌...

ဦးနှောက် အကောင်းပကတိ။

ရောဂါမသိ။

နှလုံးသား ကွဲကြေလျက်ရှိ... ဟု မှတ်တမ်းတင်ရှိလေသည်။

၅ ၅ ၅ ၅

၁၈၂ နတ်ရွာစိုး

၁။ အာယုက္ခမရက	=	သက်တမ်းကုန်၍သေခြင်း
၂။ ကမ္မက္ခယမရက	=	ကံကုန်၍သေခြင်း
၃။ ဥပက္ခယမရက	=	သက်တမ်းရောက်ပါကုန်၍သေခြင်း
၄။ ဥပဇ္ဈာန်မရက	=	မီးလုံးလက်နက်မတော်တဆသေခြင်း
၅။ အာဟာရက္ခယမရက	=	အစာအဟာရပြတ်၍သေခြင်း
၆။ တောပမရက	=	ခံစားမှုလွန်ကဲ၊ နှလုံးကွဲသေခြင်း

“မရကခြောက်ပါး”
သိဒ္ဓတ္ထဝေါဟာ
(၅)ရာစု B.C

BURMESE
CLASSIC
.COM

“ပြီး”

ချမ်းမြေ့သီတဂူ ကြည်ဖြူကြပါစေ

နတ်ရွာစိုး

၁၂.၁.၂၀၀၉

အောင်

သရဲတစ်ကောင်ရဲ့မာယာ